

A próféták története a Kegyes Korán fényében



A Próféták Lánca

Osman Nûri TOPBAŞ

 **ERKAM**
PUBLICATIONS

1



Isztambul - 2023

© Erkam Publications - Isztambul 1445/2023

A PRÓFÉTÁK LÁNCA

- 1 -

Osman Nuri Topbaş

A könyv eredeti címe: Kur'ân-ı Kerîm Işığında
Nebîler Silsilesi - 1

Szerző: Osman Nuri Topbaş

Fordította: Kiss Zsuzsanna Halima

A fordítást ellenőrizte: Ahmet Barişçil

Grafika: İlhan Baştaş

ISBN: 978-625-440-739-0

Címe: Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi Mah.
Atatürk Bulvarı, Haseyad
1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir, Isztambul, Törökország

Tel: (+90-212) 671-0700 pbx

Fax: (+90-212) 671-0748

E-mail: info@islamicpublishing.org

Web site: www.islamicpublishing.org

Nyomda: Erkam Printhouse

Language: Hungarian



A próféták története a Kegyes Korán fényében

A PRÓFÉTÁK LÁNCA 1

Osman Nûri Topbaş

ELŐSZÓ

Teremtőnk minket, embereket számos kiemelkedő tulajdonsággal áldott meg, hogy az igazságra vezessen. Emellett tovább segítette az emberiséget azzal, hogy különleges, isteni eredetű tulajdonságokkal rendelkező vezetőket is kiválasztott közülük. Ezeket a vezetőket, akik kinyilatkoztatást kaptak a Mindenható Allahtól, prófétáknak nevezzük. A próféták igaz emberek, akik példát mutattak az egész emberiségnek, és akiknek három fő feladat adatott:

1. Hogy átadják az embereknek Allah kinyilatkoztatásait,
2. Hogy megtisztítsák a szíveket és lelkeket,
3. Hogy megtanítsák az embereknek a Könyvet és a bölcsességet.

Urunk a próféták elküldésével különleges segítséget nyújtott az embereknek, és ez a segítség Ádám prófétával (a.s.) kezdődött, s átfogta az emberiség egész történetét. Ádám nemcsak az első ember volt, hanem az első próféta is.

Ádámot mintegy 124.000 próféta követte, akik kikövezték számunkra a túlvilági sikerhez vezető, áldott utat. Bár az általuk elhozott üzenet lényege nem változott, az emberiség fejlődésével párhuzamosan ez az út a csúcst és kiteljesedését Mohammed próféta (s.a.w.) által érte el. Átala adatott az emberiségnek a Kegyes Korán, melynek csodái elnémították a hitetleneket és lenyűgözték a hívőket, s amely az emberiség kalauza marad egészen az Utolsó Napig.

A Kegyes Korán azért küldetett, hogy az igazságra vezesse az embereket, és sikerre ebben a világban és a Túlvilágon is. Célját



többek között azzal tölti be, hogy tanulságos történeteket beszél el a korábban élt népekről. A Korán mély bölcsességének része, hogy a korábbi népek történeteiben rejlő tanulságok által inti az embert, hogy ne térjen le a helyes útról, s ösztönzi arra, hogy szolgálja Urát. Ezt pedig olyan csodálatos stílusban teszi, hogy a régi népek cselekedetei szinte meglevenednek szemünk előtt, miközben élénk tárja rossztetteiket, és elmagyarázza, hogyan sújtott le ezekre az isteni igazságosság, s jótetteiket, az azokért járó jutalommal együtt. Nemcsak távol tartja az embert a helytelentől, hanem a helyes viselkedésre ösztönzi, s megismerteti vele az ebben rejlő örömet is.

A Kegyes Korán akkora hangsúlyt helyez ezekre a történetekre, hogy ezek alkotják teljes terjedelmének egyharmadát.

Mevlana Dzsálaladdin Rumi így figyelmeztet ezeknek a történeteknek a fontosságára, s arra, hogy jól figyeljünk rájuk:

„A Kegyes Korán a próféták életre keltett viselkedése és tettei. Ha figyelmesen olvasod a Koránt, s a gyakorlatban is megvalósítod, úgy tekintheted, hogy találkoztál a prófétákkal és Allah barátaival. Minél többet olvasod a próféták történeteit, annál szűkebbé válik a tested kalitkája a lélek madara számára.

Ezek azok a történetek, melyek által képesek voltunk megtalálni a szabadságot. Nincs más út, melyen megszabadulhatnánk ebből a kalitkából, mint a tauhid útja...

Hát nem láttad, mit tett a szél Ád népével? Nem hallottad, hogyan tört elő a víz az Özönvíz alatt?

Nem tudod, hogyan pusztította el a harag tengere Fáraót, és hogyan zuhant Kóré a föld mélyébe, mit tettek a madarak az elefántos hadsereggel, hogy ette meg egy aprócska lény Nimród fejét, hogyan záporoztak követ Szodomára és Gomorára, s hogyan öntötte el őket a sötét és mocskos víz?

Ha leülnék melléd, s elmondanám, hogyan mozdultak meg látszólag élettelen dolgok, hogy a prófétákat segítsék, a Mathnawi olyan sok kötetből állna, hogy negyven tevé sem lenne képes cipelni!”



A Kegyes Korán megvizsgálja a próféták üzenetét és az emberek reakcióját a nekik elhozott igazságokra, hogy megerősítse a tauhid hitét a szívekben.

A Kegyes Korán kinyilatkoztatásának céljával összhangban, a történeteikben rejlő bölcsességet a következőképpen foglalhatjuk össze:

Bizonyítani, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) az utolsó küldött; bemutatni, hogy minden próféta az Allah egyedülvalóságáról szóló üzenetet adta át; biztosítani, hogy a megszólítottak könnyedén levonhassák a tanulságot; feléleszteni a szíveket azáltal, hogy arra bátorítja az olvasót, hogy a jóra való embereket csodálják, és figyelmezteti őket a bűnösökkel kapcsolatban. Vagyis arra ösztönözi Allah szolgáit, hogy tanuljanak a nehézségekből és próbatételekből, amelyeken a próféták átmentek, s így tanuljanak meg hálásnak lenni és türelmesnek maradni, bármilyen nehéznek tűnik is saját helyzetük.



Alázatosan Allah segítségére hagyatkoztunk e könyv megírása közben, melyben a próféták történetei úgy szerepelnek, ahogy a Kegyes Korán elbeszéli őket. A próféták láncának első szemével kezdődik, s az utolsóval ér véget, hangsúlyozva a tanulságot és bölcsességet, amit levonhatunk történeteikből. A próféták, akikkel az olvasó e könyvben megismerkedhet:



Ádám (a.s.), aki előtt az angyalok leborultak,

Idrisz (a.s.), aki az egek titokzatos csodáit mutatta be,

Noé (a.s.), és az Özönvíz, amely megtisztította a földet a hitetlenségtől,

Húd (a.s.), és a szélvihar, amely felfordította a hitetlenek földjét,

Szálih (a.s.), és a földrengés, amely lerombolta a kőből emelt épületeket és a megtévesztést is,

Ábrahám (a.s.), akinek Allah iránti alávetettsége és bizalma rózsakerté változtatta Nimród máglyáját,

Iszmail (a.s.), aki az őszinteség, hűség, Allah iránti bizalom és alávetettség megtestesülése volt, s akinek történetéről a muszlimok minden évben megemlékeznek a Zarándoklat során,

Izsák (a.s.), aki Izrael gyermekei prófétáinak ősapja lett,

Lót (a.s.), és szomorúsága, amiért nem tudta megakadályozni azt az erkölcstelenséget, amibe Szodoma és Gomora süllyedt,

Zulkarnain (a.s.), aki kelettől nyugatig elvitte az egyistenhit zászlaját,

Jákob (a.s.), és a vágyakozása, ami a türelem szimbólumává tette őt,

József (a.s.), és csodálatos utazása a börtönből a palotába, hogy az ország és a szívek királya legyen,

Suajb (a.s.), és ékesszólása, mely a legkeményebb szíveket is meglágyította,

Mózes (a.s.), és csodálatos botja, mely Fáraót pusztulásba taszította a Vörös-tenger mélyén,



Áron (a.s.), és megrendíthetetlen hűsége testvére, Mózes (a.s.) iránt,

Dávid (a.s.), és dicséretei, melyek a sziklákat, hegyeket és állatokat is elbűvölték,

Salamon (a.s.), és csodálatos gazdagsága és birodalma, mely mégsem ejtette rabul a szívét,

Uzair (a.s.), aki 100 év alvás után ébredt fel, így példázva a halál utáni élet egy darabkáját,

Jób (a.s.), aki kifogyhatatlan türelmet tanúsított,

Jónás (a.s.), akinek bűnbánata felszakította a sötétség lepleit,

Illés (Iljasz) (a.s.), az isteni dicséret és kegy birtokosa,

Éliás (al-Jasza) (a.s.), a jóra való példa,

Ezékiel (a.s.), és az isteni irgalom kegye,

Lukman (a.s.), és legendás tanácsai, melyek minden, testet és lelket gyógyító orvos őisévé tették,

Zakariás (a.s.), és a méltóság, ami miatt nem panaszkodott, miközben kettéfűrészelték,

János (a.s.), és a hősiesség, mely által mosolyogva fogadta a halált,

Jézus (a.s.), a spirituális bölcsesség birtokosa, mely által meggyógyította a betegeket és feltámasztotta a holtakat.

Összességében, a próféták életében rejlő tanulságot és bölcsességet igyekeztünk úgy megközelíteni, hogy kiutat mutasson korunk spirituális problémáiból is. Azt is megpróbáltuk hangsúlyozni, hogy minden próféta azért küldetett el, hogy jó híreket hozzon az embereknek, s felkészítse a világot Mohammed próféta (s.a.w.) eljö-

vetelére, aki a teremtés titka, a létezés fénye, az emberiség csúcsa és a világok kegyelme, s hogy a Mindenható Allah a próféták útját azért alakította ki, hogy ez a utolsó, tökéletes állomáshoz vezessen. Amennyire csak erőnkől és szavainkból telik, ezt próbáltuk kifejezni.



Szeretném megköszönni tudós barátaimnak, hogy segítettek abban, hogy a „Próféták története” könyv részletesebb legyen, és forrásai pontosabbak, s azért fohászkodom, hogy munkájuk a végtelen jutalom forrása legyen számukra.

Arra kérjük olvasóinkat, hogy nézzék el a hibákat, amelyekkel esetleg találkozhatnak e könyvben. Kizárólag a mi hiányosságainkból származnak. Mint mindig, most is a Mindenható Allah végtelen kegyelmében és irgalmában keresünk menedéket.

A siker egyedül Tőle származik.

Osman Nûri TOPBAŞ

01.02.2004

Üsküdar



BEVEZETŐ

Dicsőség a Mindenható Allahnak, Aki megadta nekünk, tehetetlen szolgálóinak a hit örömét és békéjét.

Áldás és békesség a teremtés hercegére, Mohammed prófétára (s.a.w.), Aki az emberiséget a sötétségből kivezette a fényre.

A Kegyes Koránban a Mindenható Allah az isteni bölcsesség igazságairól beszél nekünk, tanít és az Ő üzenetét adja át azáltal, hogy a korábban élt közösségekről beszél nekünk.

Ezt a tanítást Allah történetek formájában adja át, hogy a megértésüket könnyebbé, egyszerűbbé tegye. A Kegyes Korán azt mondja erről:

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ
هَذَا الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْعَافِينَ

„Elmondjuk neked a legjobb történetet abban, amit kinyilatkoztattunk neked ebből a Koránból” (József, 12:3)

تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ
وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ

„Ezek a Láthatatlan hírei közül valók, amelyeket kinyilatkoztattunk neked. Sem te, sem a néped nem tudtatok erről korábban. Legyél hát türelmes, bizony, a vég azoké, akik istenfélők.” (Húd, 11:49)



وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ

„És elmondtuk neked mindezt a Küldöttek híreiből, hogy a szívedet szilárdná tegyük általa. És eljött hozzád ebben az igazság, és intés és emlékeztetés a hívőknek.” (Húd, 11:120)

A Kegyes Korán történeteinek jellemzői

A Kegyes Korán több vallási cél érdekében beszéli el ezeket a történeteket. Ezek a célok részletes és átfogó tartalmat kívánnak meg, mert magukba foglalják szinte az összes okot, amiért maga a Kegyes Korán ki lett nyilatkoztatva. Ezek keretében céljuk, hogy bizonyítsák a prófétaságot és kinyilatkoztatást, a Mindenható Allah egyetlen és egyedülvaló voltát, és az összes próféta által átadott üzenet egységét. Tartalmaznak erkölcsi tanításokat, jó hírt azoknak, akik türelmesek és hálásak, és figyelmeztetést azoknak, akik fennhéjázók és hálátlanok. Segítenek megérteni, hogy mi a helyénvaló és mi a helytelen, és tájékoztatnak azokról a helyekről, ahol a történelem során az isteni hatalom megnyilvánult.

Elmondhatjuk, hogy a kegyes korán történeteinek legfontosabb és legegységesebb céljai a következők:

1. Bizonyítják és magyarázzák a hit alapelveit,
2. valamint a kinyilatkoztatás és prófétaság igaz voltát.

Mohammed próféta (s.a.w.) írástudatlan volt, nem tanult írni és olvasni. Nem folytatott beszélgetéseket papokkal vagy rabbikkal sem. Mindezek ellenére a Kegyes Korán olyan történeteket nyilatkoztatott ki, amelyek még a zsidók és keresztények tudósait is meglepték. Néhány történetet, például Ábrahám, József, Mózes vagy

Jézus történetét olyan életszerűen és részletesen mondja el, hogy ezek önmagukban elegendő bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy a Kegyes Korán nem lehet más, mint Allah kinyilatkoztatása. Ezeket a célokat maga a Korán és egyértelműen elmagyarázza néhány történet elején vagy végén:

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ. وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ. وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِن رَّحِمَةً مِّن رَّبِّكَ لِنُنْذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَاهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

„És te (Mohammed) nem voltál ott a hegy nyugati oldalán, amikor elrendeltük Mózesnek a Parancsot, és nem voltál a tanúk között. De mi nemzedékeket teremtettünk, és meghosszabbítottuk nekik az életüket. És te nem voltál lakos Madjan népe között, a mi ajáinkat recitálva nekik, hanem Mi voltunk az Elküldő. És nem voltál a hegy oldalán, amikor szólítottuk. Hanem kegyelem vagy Uradtól, hogy figyelmeztess egy népet, akikhez nem jött még figyelmeztető előtted, hogy megemlékezessenek.” (A történet, 28:44-46)

3. Megmutatják, hogy Ádámtól (a.s.) Mohammed prófétáig (s.a.w.) a vallás Allahtól származik, hogy minden hívő egyetlen közösséget alkot, és hogy az Egyetlen Allah az Uruk.

4. Bemutatják azokat az áldásokat, amelyeket Allah adott prófétáinak és kiválasztott szolgálóinak.

5. Figyelmeztetik az embereket ősi ellenségük, a Sátán kapcsán.

A Mindenható Allah azt mondja:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا
خُطُواتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ. إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ
وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

„Ti emberek! Egyetek mindabból, ami a földön van, ami megengedett és jó. És ne kövessétek a Sátán lábnyomait. Bizony, ő nyilvánvaló ellenségeitek. Ő csak gonoszságot és szégyenletes cselekedeteket parancsol nektek, és azt, hogy azt mondjátok Allahról, amivel kapcsolatban nincsen tudásotok.” (A tehén, 2:168-169)

6. Megnyugtatóják és vigasztalják Mohammed prófétát (s.a.w.) és minden hívőt azzal az ígérettel, hogy Allah végül mindig megsegití azokat, akik jót cselekszenek, és elpusztítja a rosszat cselekvőket.

Ezzel megerősíti a Prófétánkat (s.a.w.), és megérinti azok szívét, akiket ő az igazságra hív.

7. Biztosítják, hogy az ember megtisztítsa szívét és finomítsa lelkét.

Mondanunk sem kell, hogy a Kegyes Korán történeteinek számos más célja is van. A legfontosabbak közé tartozik, hogy bemutassa, hogy Allah végtelen hatalmával csodákat tud teremteni, például ahogy Ádám prófétát megteremtette a semmiből, vagy Jézus prófétát apa nélkül teremtette.

A Mindenható Allah a Korán történetei által többféleképpen is utasítja az embert, közvetlen és közvetett módon. Emellett úgy beszéli el ezeket a történeteket, hogy könnyen bevésődjenek az ember emlékezetébe, főként azért, mert minden történet egy-egy különösen jellemző szempontot emel ki az érintett próféta kapcsán:

Noé próféta (a.s.) élete mindenekelőtt a rendíthetetlen türelem és állhatatosság példája, amellyel az igazságra hívta az embereket, és kivívta a hitetlenek nemtetszését, akik végtelen makacsságát is bemutatja.

Ábrahám próféta (a.s.) története a bálványimádás eltörlésére irányuló kitartó küzdelem története. Tökéletes példát állít arra, hogy hogyan őrizhetjük meg az abba vetett hitünket és bizalmunkat, még akkor is, ha Nimród tüzébe hajítanak minket.

Mózes próféta (a.s.) életének jelentős részét a fáraó önkényuralma elleni küzdelemmel töltötte, később pedig isteni törvényen alapuló társadalmi rendet hozott létre a hívők számára.

Jézus próféta (a.s.) üzenetét az emberek iránti szeretettel és együttérzéssel teli szíve, alázata és megbocsátása tette kiemelkedővé.

Salamon próféta (a.s.) csodálatra méltó módon képes volt szerénységét és hálás szívét megőrizni legendás és lenyűgöző birodalma ellenére is.

Jób próféta (a.s.) élete a csapásokkal és nehézségekkel szemben tanúsított türelem, és az Allah iránt minden körülmények között mutatott hála különleges példája.

Jónás próféta (a.s.) élete tökéletes példát szolgáltat arra, hogy hogyan fordulhatunk Urunkhoz a hibáink miatt érzett őszinte megbánással.

József próféta (a.s.) elkötelezettsége a Mindenható Allah iránt rendíthetetlen volt még rabszolgaként is. Akkor és szilárdan kitartott, amikor egy gazdag, híres és vonzó nő megpróbálta elcsábítani. Szép viselkedése szívének szépségéből fakadt.



Dávid próféta (a.s.) élete egy olyan emberé, akit lenyűgözött az isteni hatalom. Tanulhatunk abból, ahogy félelemmel, csodálattal, könnyek között emlékezett meg Uráról, és adott hálát Neki.

Jákob próféta (a.s.) Még azután is, hogy megvakult, tökéletes példát mutat arra, hogy soha nem szabad kétségbe esnünk, és elveszíteni a reményt Allah kegyelmében.

Ami pedig Mohammed próféta (s.a.w.) életét illeti, az olyan tökéletességet képvisel, amely magába foglalja mindezeket, és még annál is többet, amit szavakkal nem tudunk kifejezni.

A Kegyes Korán történeteinek céljai

A Korán az események mögötti valódi jelentésre irányítja a figyelmet. Ezért van az, hogy nem nagy hangsúlyt helyez olyan elemekre, mint az idő, hely, vagy a szereplők. Ha olyan részletekbe menne, amelyek nem szolgálják a törtétekből levonható tanulság átadásának célját, azzal szükségtelen részletekbe fojtaná a lényeget, és nehezebb lenne a történet tanulságát megérteni.

Bármilyen okból is mondja el a Kegyes Korán azt a történetet, csak azzal a vetületével foglalkozik, amely az adott célt szolgálja. Mivel a történetek átadásának elsődleges célja a vallási tanítás, ezért sokszor nem veszi figyelembe az időrendi sorrendet, és a történetet elkezdheti elbeszélni az elejéről, a végéről vagy a közepéről is. Nem az a célja, hogy az olvasó belevesse magát az eseményekbe, és elveszzen, hanem vallási tanításokkal, bölcsességgel és tanulssággal szövi át az elbeszélést, hogy a szíveket felélessze.

A Korán-béli történetek általában bevezetővel kezdődnek, ami felkelti az olvasó figyelmét. Az eseményeket nem pusztá, száraz tényként ismerteti. Épp ellenkezőleg, személyessé teszi, kibontakoztatja és izgalmasan írja le a történetet. A Korán úgy mutatja be az



eseményeket, hogy a lehető leghatékonyabb tanítsa az embert természetéről, és sok részletet képzeletre bíz.

Emellett a Korán újra és újra megismétli ezeket az igazságokat.

Az ismételtsben rejlő bölcsesség

A Korán-béli történetek egyik legfontosabb tulajdonsága az ismétlés. Az ismétlés a történetekben még jobban jellemző, mint a Kegyes Korán egyéb témákkal foglalkozó részeiben. A Korán nem minden szúrája tartalmaz hasonlatot. És ugyanaz a történet soha nem is ismétlődik meg ugyanabban a szúrában. Valójában nem is lenne helyes ezeket a szó legszűkebb értelmében ismétlésnek nevezni. Még az úgynevezett ismétlések is ugyanannak az eseménynek egy más nézőpontját mutatják be, annak a szúrának a kontextusában, melyben előfordulnak. Ez is a Kegyes Korán kifinomult stílusának részét képezi.

Ilyen módon a történet minden egyes előfordulása másfajta bölcsességet tanít, és ablakot nyit az elme előtt a láthatatlan világra. Egyik példa erre, hogy az a történet, amikor a Sátán megtagadja a parancsot, hogy leboruljon Ádám előtt, hétszer fordul elő a Koránban, azonban minden egyes történet a sátán egy újabb és újabb hazugságát vagy csapdáját mutatja be.

Maga a Kegyes Korán így magyarázza el a bölcsességet az ismétlések mögött:

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ
لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا

„És így küldtük le, arab Koránként, és megmagyaráztuk benne a figyelmeztetéseket, hogy istenfélők lehessenek, vagy hogy megemlékezésre készítse őket.” (Ta Ha, 20:113)



وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

„És emlékeztess, mert bizony, az emlékeztetés használ a hívőknek.” (A szeleket támasztók, 51:55)

Tehát az ismétlések valójában ugyanazt az alapvető üzenetet adják át más stílusban és megfogalmazásban. Ezért van az, hogy a mindennapi történetek soha nem ismétlődnek a Koránban. Például Mózes próféta születésének, fiatalkorának vagy házasságának története nem ismétlődik meg, de azok az események, amelyek küldetése és üzenete céljából fontosak, például találkozása Fáraóval, megmérkőzése a mágusokkal, vagy azok a megpróbáltatások, amelyekkel Izrael népének önfejlődése miatt kell szembenéznie, különböző helyeken 4 alkalommal is ismétlődnek.

Másrészt viszont, ha összegyűjtjük mindazokat az információkat, amelyek egy adott eseményről vagy személyről különböző helyeken fordulnak elő, csodálatos, teljes képet kaphatunk belőlük. Minden egyes történet különböző nézőpontjai egy tökéletes elbeszélést adnak ki, eltérések vagy ellentmondás nélkül.

Amit a Kegyes Korán ismét a példabeszédekben, az valójában jelentésük lényege. Azért tesz így, hogy olyan módon vesse az isteni bölcsességet a szívekben és lelkekben, amihez az emberek leginkább hozzá vannak szokva. Az ember könnyebben felfogja az üzenetet, ha többféle megfogalmazásban és stílusban beszél el neki. Vagyis az ismétlések azért fordulnak elő a koránban, mert ez a legmegfelelőbb módja annak, hogy elmondjon és megtanítsa valamit az embernek.

Az ismétlés emellett a szavak különböző mintáin és kombináció keresztül ugyanazt a jelentést tárja fel, ami még a legtehetségesebb író figyelmét is elkerülheti. Ebben az értelemben újabb bizonyítékot nyújt arra, hogy a Kegyes Korán a Mindenható Allah szava, amelyet az ember képtelen utánozni.

Amikor megismétli egy történet jelentését vagy lényegét, a Korán néha további részletekbe is megy, máskor pedig megmarad a rövid és tömör leírásnál. Ez lehetővé teszi, hogy a Kegyes Korán különböző intelligenciájú és mentalitású embereket szólítson meg. Hiszen vannak olyanok, akiknek a részleteket is hallaniuk kell ahhoz, hogy megértsenek valamit, míg másoknak elegendő lehet a tömör összefoglalás. A Korán az emberiség minden rétegéhez szól, a legegyszerűbektől a legtanultabbakig. Így pedig minden emberi lény, minden szinten és minden csoportban a saját kapacitásának megfelelően részesülhet a Korán tanításából.

A szavak és mondatok ismétlése emellett megerősíti a jelentést, és stilisztikai jelentőséggel is bír, figyelmezteti az olvasót, lenyűgözi vagy megrémíti, emellett pedig életszerűbben ábrázolja a jelenetet, ezáltal fokozva az üzenet hatását. Például a „hirtelen, váratlanul le-sújtó katasztrófa” jelentésű „karia” szó az azonos című (101.) szúrában háromszor ismétlődik, ezzel is hangsúlyozva és jobban átérzhetővé téve az Ítélet Napja félelmetes voltát.

A Kegyelmes című (55.) szúra egymás után sorolja mindazokat az áldásokat és kegyeket, amelyeket az emberek és a dzsinnek kaptak, s összesen 31-szer ismétli meg azt a mondatot:

فَبَآئِيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

„Uratok melyik kegyét tagadjátok hát?”

Ez pedig emlékeztetőül szolgál az emberiségnek, fellebbenti a tudatlanság és figyelmetlenség fátylát az ember szeme elől, arra készíti, hogy elismerje a kapott isteni kegyeket, s emlékezteti a hála kötelességére. Ugyanakkor ez a kifejezés mód egyedi és páratlan az arab irodalomban, mivel hiába ismétlődik ugyanaz a mondat 31 alkalom-

mal, nem válik unalmassá a hallgató számára, épp ellenkezőleg, a nyugalom érzésével tölti el minden egyes olvasásnál.

Hasonlóképpen, a következő ája tízszer ismétlődik az Elküldöttek című szúrában:

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ

„Azon a Napon jaj a tagadóknak!”

Közvetlenül azon áják után következik, amelyek isteni igazságokat említenek, és nyomorúságos végre és szigorú büntetésre figyelmeztetik azokat, akik tagadják őket. Az ája magyarázatának a tudósok figyelembe vették az előttük álló részek jelentését is, és így magyarázták:

„Jaj azoknak, akik tagadják az Ítélet Napját, Allah hatalmas jeleit és az Ő végtelen hatalmát, a számtalan ajándékot, amelyekkel az embereket megáldotta, a Pokol tüzeit, ahol a bűnösök megkapják büntetésüket, és a Paradicsom kertjét, ahol a jók megkapják jutalmukat.”

A Kegyes Korán az igazságra hívó vezető, de nemcsak a vezetés könyve, hanem a fohászoké és az Allahra való emlékezése is. A fohász és a megemlékezés pedig az ismétlés által válik leghatékonyabbá. A Fatiha szúráját minden egyes imában ismételjük, az ima utáni megemlékezés szavait is 33, 99 vagy akár 110 alkalommal mondjuk el, és minden egyes fohász vagy magasztalás, amit meghajlás vagy leborulásban mondunk, ismétlődik, hogy igazságuk még biztosabban a szívekbe vésődjön. Ezek az istenszolgálatok nemcsak erősebb kapcsolatot alakítanak ki az Űr és a szolga között, hanem a Prófétánkra (s.a.w.) Küldött áldás és köszöntés által a vele való kapcsolatunk is erősödik. És eljön az az idő, amikor a sokszor ismételt megemlékezések lehetővé teszik, hogy a szív és az elme elérje az igazságot.



Dzsunaid Bagdaditól egyszer megkérdezte valaki, hogy mit jelent a „*La illaha ill’Allah*”¹, ő pedig azt tanácsolta: „Ismételd egyfolytában ezeket a szavakat, hogy megérthesd a jelentésük igazságát!”

Másrészt viszont annak is számos hatása van, ha valaki a szív és a nyelv közötti harmóniában gyakran recitálja a Koránt.

A Próféta (s.a.w.) azt mondta azzal kapcsolatban, ha valaki az Összegyűjtés című szúra utolsó 3 ájáját recitálja:

„Ha valaki azt mondja hajnalban: Aúzu billáhi szemíil-alím minneszejtánir-radzsím², és recitálja az Összegyűjtés szúra utolsó 3 ájáját, Allah 70.000 angyalt jelöl ki, hogy naplementéig bűnbocsánatért fohászkodjon számára. Ha azon a napon meghal, mártírként hal meg. És ugyanez van annak, aki este recitálja.” (Tirmidhi, Fadail al-Quran, 22)

A Kegyes Korán szúrái között több hasonló példát is találhatunk, például hogy a Bekövetkező című szúra recitálása megmenti az embert a szegénységtől, vagy más szúrák vagy áják gyógyulást hoznak, és hasonlók. Mivel a Kegyes Korán szavait és jelentését tekintve is isteni eredetű, az azonos szavak ismétlése, vagy az azonos jelentés ismétlése más szavakkal olyan inspiráció jelent, ami megragadja az ember szívét és lelkét, és segít, hogy életét az isteni akaratnak megfelelően alakítsa át. Ehhez azonban a Koránt olvasó ember szívének el kell érnie bizonyos állapotot. Ezt talán semmi nem szemlélteti jobban, mint a következő elbeszélés a Hz. Ali és a sivatagi arab közötti találkozásról.

Egy napon egy szegény sivatagi arab valami adományt kért Ali-tól (r.a.). Hz. Alinak akkor éppen nem volt semmije, ezért felvett a földről egy marék port, fohászkodott, és ráfújta a porra. Aztán a sivatagi arab tenyerébe öntötte a port, ami arannyá változott. A sivatagi

1. Nincs más istenség, csak Allah

2. A mindent Halló és Látó Allahnál veszek menedéket a kiteszított Sátántól

arab meg volt döbbenve, azt kérdezte Alitól, hogy hogy volt erre képes, és könyörgött, hogy árulja el neki, milyen fohászt mondott. Hz. Ali higgadtan mondta neki, hogy nem recitált mást, mint a Fatiha (Megnyitó) szúrát. A sivatagi arab az örömtől magánkívül markolt a sivatagi porba, recitálta a szúrát, és ráfújta a porra. Azonban nem történt semmi, a por por maradt, ahogy volt. Amikor a sivatagi arab megkérdezte Alitól, hogy miért nem változott a por arannyá, ő azt felelte:

„A szíveink közötti különbség miatt!”

Azok, akik nem képesek az egész Koránt recitálni akár a tudatlanságuk, akár időhiány miatt, egy rövid szúrát azok is könnyen olvashatnak. Ez azért van, mert az isteni bölcsesség részeként, a Mindenható Allah a legfontosabb üzeneteket részben vagy teljes egészében a rövid szúrákba helyezte, ami valójában a saját jogukon egy-egy külön kis Koránná teszi ezeket. Ezért mondta azt Imám Sáfí:

„Ha az egész Koránból csak a Délután szúra küldetett volna le, az is elegendő lett volna, mert az iszlám minden oszlop található benne...”

A próféták és történeteik a Kegyes Koránban

A Kegyes Korán az emberiség legkiemelkedőbb tagjaiként mutatja be a prófétákat. Nem saját, személyes erőfeszítéseik által váltak prófétává, hanem a Mindenható Allah választotta ki őket.³ A Kegyes Korán azt mondja:

وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

3. a következő ájából is megérthetjük, hogy a próféta Allah kegye, és nem személyes erőfeszítés vagy érdemek eredménye:

„Ez (a próféta) Allah kegye, annak adja, akinek Ő akarja. És Allah a hatalmas kegy Birtokosa.” (62:4)

„kiválasztottuk őket, és egyenes útra vezettük” (A jószágok, 6:87)

اللَّهُ يَضْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا
وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

„Allah Küldötteket választ az angyalok és az emberek közül.
Allah mindent hall, mindent lát.” (A zarándoklat, 22:75)

Minden egyes próféta erényei, amelyek bizonyos értelemben megkülönböztető tulajdonságaik is, szerepelnek a Koránban:

وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا

„És Allah Ábrahámot bizalmas barátjául választotta.” (A nők, 4:125)

إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ. وَادْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ. إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ
بِخَالِصَةِ ذِكْرَى الدَّارِ. وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ.
وَادْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ

„Bizony, türelmesnek találtuk Jóbot, milyen kitűnő szolga!
Bizony, ő mindig bűnbánó volt. És emlékezz a szolgálainkra, Ábra-
hámra, és Izsákra és Jóbra, az erő és látás birtokosaira! Bizony,
kiválasztottuk őket azzal, hogy megadtuk nekik a Hajlékra való
emlékeztetést. És bizony, Előttünk ők a kiválasztottak, a legjobb-

„És amikor egy ája jön hozzájuk, azt mondják: „Nem fogunk hinni, amíg nem
adatik nekünk is olyan, ami Allah Küldötteinek adatott!” Allah tudja a leg-
jobban, hogy hova helyezi az üzenetét.” (6:124)

bak közül valók. És emlékezz Iszmailra, és Éliásra, és Dhul Kiflre – mind a legjobbak között vannak.” (Szad, 38:44-48)

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَى إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا.
وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا. وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا. وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا. وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا. وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيْسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا. وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

„És emlékezz meg a Könyvben Mózesről! Bizony, kiválasztott volt, és Küldött, és próféta. És szólítottuk őt a hegy jobb oldaláról, és közel engedtük őt, beszélgetésre. És megadtuk neki a Mi kegyelmünkől a testvérét, Áront, prófétaként. És emlékezz meg a Könyvben Iszmailról. Bizony, igaz volt az ígéretéhez, és Küldött volt, és próféta. És megparancsolta a családjának az imát és a zakátot, és Ura elégedett volt vele. És emlékezz meg a Könyvben Idríszről! Bizony, ő igaz volt, próféta. És magas helyre emeltük őt.” (Mária, 19:51-57)

Mohammed próféta (s.a.w.), akit a Mindenható Allah a „szetettjének” is nevez, egyesíti magában az összes többi próféta tulajdonságait. Allah azt mondja róla:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

„És nem másért küldtünk el téged, mint kegyelemként a világoknak.” (A próféták, 21:107)⁴

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ

Ez az isteni kijelölés, elhivatás, az isteni célra való kiválasztottság súlyos terhet rótt a prófétákra. A Mindenható Allah kijelenti, hogy ők is tehetetlen emberi lények, és nincs semmiféle isteni tulajdonságuk: **„Aztán kérdőre vonjuk azokat, akikhez elküldettek a Küldöttek, és bizony, kérdőre vonjuk a Küldötteket is.”** (A magaslatok, 7:6)

Tehát az ája arról tájékoztat minket, hogy hiába kaptak a próféták egyfajta „garanciát” a Túlvilágra, rajtuk is számon lesz kérve, hogy a kötelességüknek megfelelő gonddal adták-e át Allah üzenetét. Egy hadíszt szerint Salamon próféta lesz az utolsó a próféták közül, aki a paradicsom kertjében léphet, mert el kell számolnia azzal a hatalmas vagyonnal és rengeteg áldással, amit ezen a földön kapott.⁵

A prófétákon kívül azonban senkinek nincs garanciája. Tehát hitbéli kérdésekben azokat kell néznünk, akik felettünk állnak, hogy szívünk állapotát fejleszthessük, anyagi kérdésekben pedig tanul-

ebben a világban az általa hozott vezetés által, a túlvilágon pedig közbenjárása által. Mint számos hadísztanban olvashatjuk, a feltámadás után az emberek egy hatalmas síkságon lesznek összegyűjtve, és szörnyű félelemben várják, hogy elszámolásra hívják őket, és végül elkezdenek keresni valakit, aki segíthetne nekik. Minden próféta elutasítja őket, azt mondva, hogy megvan a saját problémájuk, ami miatt aggódhatnak. Aztán elmennek Mohammed prófétához (s.a.w.), aki leborul majd Allah trónja előtt, és arra kéri, hogy irgalmazzon a közösségének. Allah ekkor jogot ad neki a közbenjárásra. A Próféta (s.a.w.) pedig közbenjár majd, először azokért a hívőkért, akiknek a legkevesebb bűnük volt, majd sorban a többiekért, egészen azokig, akik semmi jót nem tettek életükben, csak annyit, hogy elfogadták, hogy nincs más isten, csak Allah, és hogy Mohammed (s.a.w.) az Ő szolgája és küldötte. Végül pedig mindannyiukat a Paradicsom kertjébe vezeti. (Bukhari, Riqaq 51; Tawhid 36; Tafsiru Surah (17) 5; Iman 332, 326, 327)

5. Lásd: Al-Tabarani, al-Mujam al-Kabir, XII, 94-95



nunk kell azok helyzetéből, akik nálunk kevesebbet kaptak, hogy hálások maradhassunk mindazért amink van.

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Amikor olyan embert látsz, aki vagyona és külseje szempontjából előnyösebb helyzetben van nálad, rögtön nézz azokra, akik hátrányosabb helyzetben vannak!” (Al-Bukhari, Riqaq, 30)

A Kegyes Korán más ájái is arra utalnak, hogy a próféták is elszámolásra lesznek hívva cselekedeteikkel kapcsolatban:

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ
قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

„A Napon, amikor Allah összegyűjti majd a Küldötteket, és azt mondja: „Milyen választ kaptatok?” Azt mondják: „Nincs tudásunk! Bizony, Te vagy a Láthatatlan Tudója.” (Az aszta, 5:109)

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ . لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ .
ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ . فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ

„És ha ő kitalált volna Nekünk tulajdonítva valamilyen mondat, megragadtuk volna a jobb kezénél, aztán bizonynal elvágtuk volna az ütőerét, és egyikőtök sem tudta volna megelőzni ezt.” (A megvalósuló, 69:44-47)

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى
هَؤُلَاءِ شَهِيدًا . يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُوا الرُّسُلَ
لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا



„Hát milyen lesz majd az, amikor előhozunk minden népből egy tanút, és előhozunk téged, tanúként felettük? Azon a napon azok, akik nem hittek, és nem engedelmeskedtek a Küldöttnek, azt fogják kívánni, hogy a föld borítaná el őket. De nem rejthetnek el akár egy szót sem Allah elől.” (A nők, 4:41-42)

Ibn Maszud (r.a.) egyszer a Nők című szúrát recitálta a Prófétának (s.a.w.). amikor a 41. ájához ért: **Hát milyen lesz majd az, amikor előhozunk minden népből egy tanút, és előhozunk téged, tanúként felettük?**, a Próféta (s.a.w.) azt mondta: „most már elég lesz”, mert nem bírta tovább hallgatni a szörnyű jelenetre vonatkozó leírást. Amikor Ibn Maszud ránézett, látta, hogy a Próféta (s.a.w.) sír a félelemtől. (Bukhari, Fadail al-Quran, 32; Muslim, Musafirin, 247)

A Kegyes Korán nagysága és a Prófétánk (s.a.w.) erényei

A fenti ájak többek között 2 dolgot jelentenek ki. A prófétaság súlyos felelősséggel jár, és a Kegyes Korán, amit a Próféta (s.a.w.) átadott, teljes mértékben és minden kétség felett Allah szava. Egy másik helyen a Korán azt mondja:

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ

„Ez a Könyv, nincs kétség benne, vezetés az istenfélőknek” (A tehén, 2:2)

A Kegyes Korán isteni eredetű könyv, amely biztosítja az ember boldogságát mindkét világban. Mondanunk sem kell, hogy mivel isteni eredetű, a természeténél fogva tökéletes. Ezt többek között csodálatos kifejezésmódja is bizonyítja.

A korán az utolsó prófétának, Mohammed Musztafának (s.a.w.) lett kinyilatkoztatva, Allah utolsó üzenetként és olyan csoda-ként, amely az Ítélet Napjáig megmarad. Minden prófétának adatott



egy olyan csoda, amely megfelelt az adott kor legnagyobb becsben tartott képességének, és messze felülmúlta azt, hogy segítsen bizonyítani küldetésük hitelességét. Akiknek a szívében ott volt a fény szikrája, és tanúi voltak ezeknek a csodáknak, felismerték, hogy messze meghaladnak bármit, amire emberi lény képes lehet, és elfogadták a próféták igazságát, míg azok, akikből hiányzott a józan ítélőképesség, csupán szemfényvesztésnek tartották. Azonban nekik sem volt más választásuk, minthogy beismerjék, hogy a próféták csodálatos dolgokat tettek. Mekka egész népe tanúja volt annak, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) kettészakította a Holdat. Voltak, akik hittek neki, és voltak, akik nem. Azonban mindannyian csodának tartották, ami történt.

Mózes próféta botja kígyóvá változott, és elnyelte a mágusok bűvös boltjait, amelyeket az akkoriban Egyiptomban nagyon népszerű varázslás segítségével mozgattak. Jézus próféta idején a legnépszerűbb tudományág az orvoslás volt, Jézus pedig olyan csodát kapott Allahtól, aminek még csak a közelébe sem érhetett az orvosok tudománya: feltámasztotta a holtakat.

Mohammed próféta (s.a.w.) kora a költészet és irodalom aranykora volt. Fesztiválokat rendeztek, ahol a híres költők és szónokok ki állhattak a közönség elé, hogy tudományukat bemutassák. A győztes verseket a generáció legjobbjainak tartották, selyemre írták őket, és a Kába falára akasztották ki. A hét legjobb verset, amelyeket a „hét függő versnek” neveztek, a kába falán mutatták be a közönségnek. Azonban ez csak addig volt így, amíg a Kegyes Korán ki lett nyilatkoztatva. Akkor ezeket a verseket leszedték, és hamar feledésbe merültek, akárcsak az ünnepségek, amelyeket évszázadokon át a tiszteletükre tartottak. Egyetlen költő sem akasztotta többé verseit a Kába falára.



Mohammed próféta (s.a.w.) üzenete, melyet hallva még a legjobb szónokoknak is elakadt a szavuk, magába foglal minden helyet és minden időt egészen az utolsó óráig. Ezért az ő fennhatósága és csodái a korábbi próféták felett állnak ugyanakkor mivel kötelességei közé tartozott az is, hogy maradandó példát mutasson az emberi lényeknek, a legtöbb cselekedetét úgy végezte, hogy mások is képesek legyenek utánozni.

Fontos tudnunk, hogy minden próféta kötelessége az isteni üzenet átadására egy bizonyos időszakra volt korlátozva, kivéve Mohammed prófétát (s.a.w.). Ezért nem maradt fenn részletes információ mindegyikük viselkedéséről, életéről, mindennapjairól, hogy a következő generációk követhessék példájukat. Ellenben Mohammed próféta (s.a.w.) esetében, aki az egész emberiséghez küldetett el, az idők végezetéig, s üzenete minden kor és minden hely népeihez szól, minden szavát és minden cselekedetét részletesen dokumentálták, a legnagyobb gonddal és érzékenységgel, és átadták a következő generációknak, így hozzánk is hiteles láncolattal, a legapróbb részletekig eljutott. És ez így is marad egészen az Utolsó Napig, mert ő lett tökéletes példának kiválasztva ennek a közösségnek, egészen az idők végezetéig.

A Kegyes Korán így említi prófétaságának univerzális természetét:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي
لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي
وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ



„**Mondd: „Ti emberek! Bizony, én Allah Küldötte vagyok hozzátok, mindannyiatokhoz, Akié az egek és a föld birodalma. Nincs más istenség, csak Ő. Ő ad életet, és Ő küld halálba. Higgyetek hát Allahban, és a Küldöttében, az írástudatlan prófétában, aki hisz Allahban és a Szavaiban, és kövessétek őt, hogy vezetéset kaphassatok.”** (A magaslato, 7:158)

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

„**És nem küldtünk másként, mint az egész emberiséghez, örömhír hozójaként, és figyelmeztetőként. De a legtöbb ember nem tudja.**” (Szaba, 34:28)

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا.
الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ
شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا

„**Áldott legyen Ő, Aki leküldte szolgájának a Megkülönböztetőt, hogy figyelmeztető lehessen a világoknak, Ő, Akié az egek és a föld birodalma, és Aki nem vett fiat, és nincs társa az uralomban, és Ő teremtett mindent, és meghatározta pontos mértékkel.**” (A Megkülönböztető, 25:1-2)

Prófétaság ágának univerzális természete mögött az isteni akarat rejlik, amely biztosítja, hogy minden egyes embernek, aki az utolsó időkben él, lehetősége legyen követni tökéletes példáját.

Ennek a célnak megfelelően Mohammed prófétának (s.a.w.) számos csoda adatott. A csodák célja az, hogy befolyásolják az embereket, és meggyőzzék őket arról, hogy a prófétákat kövessék. Céljuk

az, hogy még a társadalom leghatalmasabb és legelismertebb tagjai is alávéssék magukat a hívásnak. Ebben a folyamatban Mohammed próféta (s.a.w.) másokkal együtt a Kegyes Korán legmagasabb rendű csodájára hagyatkozott, amely tökéletesítette a kifejezőkészség művészetét. Bár a csodák olyan különleges események, amelyek a prófétákon keresztül nyilvánultak meg, a Kegyes Korán kifejezőmódja, mely kétségbevonhatatlanul bizonyította Mohammed próféta (s.a.w.) igazát, önmagában olyan csoda, mely felülmúl minden képzelőerőt. Így az isteni szó, amely örökkévaló lángként Mohammed prófétára (s.a.w.) bízott, lett a fő oka annak, hogy kortársai közül, akik nagyon is jól ismerték a kifejezés művészete, a szónoklat és az ékesszólás minden apró részletét, elfogadták az iszlámot. Közük volt Omár (r.a.) is, aki a leggonoszabb szándékkal kelt útra, hogy Mohammed prófétát (s.a.w.) megölje, de megállította útját a Kegyes Korán néhány ájaja, melyet véletlenül hallott. A hallott szavak pedig egy szempillantás alatt az egyik ellentétes pólustól a másikig juttatták őt, így elhozva neki a megváltást.

Számtalan hasonló példa van még, melyek egyike akkor híres költője, Imru'l-Kaisz lánya. Amikor meghallott egy rövid bekezdést a Koránból, így kiáltott fel:

„Ez nem lehet ember szava! Ha létezik ilyen szó a földön, akkor bizony apám versét le kell venni a Kába faláról! Vegyétek le, és ezeket a szavakat függesszétek ki a helyére.”⁶

6. A kimondott szó a beszélő tükröképe. Egy méltóságteljes beszéd csak annak a méltóságát tükrözi, aki mondta. Így hát a Korán ékesszólás fensége nem másból származik, mint Allah fenségéből, mellyel szemben az embereknek torkára fagy a szó. A Korán nyelvének misztériuma abban rejlik, hogy egyszerűnek tűnik, a mindennapi beszéd szavaiból áll, melyek akadálytalanul gördülnek a nyelven, és azt mutatja, hogy milyen könnyűek és erőfeszítés nélküliek. Voltak a szavak birtokosának, Allahnak. De hiába tűnik könnyűnek, ugyanakkor lehetetlen utánozni – ez az az isteni titok, ami talán a létező legnagyobb rejtély.



A Kegyes Korán olyan ellenállhatatlan hatással volt még a hitetlenekre is, hogy ha meghallották, próbálták zajkeltéssel vagy hangos beszéddel elnyomni, hogy ellen tudjanak állni a mindent elsőpró vágnak, hogy elfogadják. Maga a Kegyes Korán így szól erről:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ
وَالْغَوَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ

„És akik hitetlenek, azt mondták: „Ne hallgassátok ezt a Koránt, és csapjatok zajt alatta, hogy győzedelmeskedhessetek!” (A részletesen megmagyarázott, 41:26)

De még így is voltak olyan hitetlenek, akik titokban a Koránt hallgatták. Még az iszlám legmegátalkodottabb ellenségei is, mint például Abu Dzsehil, hallgatták falaik mögül. Bár nem hittek benne, de a hangzása akkor is lenyűgözte őket. Néha rajtakapták egymást, hogy hallgatják, de akkor is úgy mentek tovább, hogy egy szót sem beszéltek róla nyilvánosan, ennyire makacs volt a tagadásuk.

Azt azonban nem róhatjuk fel nekik, hogy megérintette őket a Korán. A Korán hatni akar az emberre. Az a célja, hogy megmentse az emberiséget a tagadás sötétjéből, és elhozza a legnagyobb forradalmat azzal, hogy megváltoztatja az ember hozzáállását az élethez, a világhoz, és természetesen saját magához is. Erre a legjobb példa, hogy képes volt megmenteni Mohammed próféta (s.a.w.) kortársait is abból, amit a Tudatlanság Korának nevezünk.

A Kegyes Korán még az állatokra is hatással van, ahogy azt Uszaid ibn Umair (r.a.) személyes tapasztalatából is láthatjuk:

„Egy este a Kegyes Koránt recitáltam, míg a lovam mellettem állt kikötve. Egy csak a ló hirtelen felágaskodott, és csak akkor nyugodott meg, amikor abbahagytam az olvasást. Kisvártatva folytattam a re-



citálást, de a ló újra felágaskodott. A fiam, Jahja ott aludt a közelben, és a ló már annyira nyugtalan volt, hogy attól tartottam, összetapossa őt. Ezért felvettem Jahját, és magam mellé tettem.

Aztán felnéztem, és fénypontokat vettem észre az égen. Olyanok voltak, mint a mécsesek. Néztem őket, ahogy egy magasabbra emelkedtek, és végül eltűntek a távolban.

Másnap reggel elbeszéltem Allah Küldöttének (s.a.w.), hogy mi történt. Azt mondta:

- Folytasd a recitálást, Uszaid! Tudod-e, hogy mi volt az, amit láttál?

Azt feleltem, hogy nem, mire ő azt mondta:

- Angyalok voltak, akik azért jöttek, hogy hallgassák, ahogy a koránt recitálod. Ha tovább olvastál volna, ott maradtak volna hajnalig, és amikor az emberek kijönnek a házaikból a reggeli imára, láthatták volna őket.” (Bukhari, Fadail al-Quran, 15)

A Kegyes Korán ellenállhatatlan hatása minden teremtménynek szoros kapcsolatban áll a Prófétának (s.a.w.) adatott fennhatósággal. Ő az utolsó küldött, aki után Allah nem fog több prófétát elküldeni, és az ő prófétai küldetése kiterjed minden helyre és időre egészen az utolsó óráig. A Kegyes Korán pedig az utolsó kinyilatkoztatás, aminek ehhez méltó ereje van. Amíg csak a világ fennáll, ez tartalmazza a választ minden felmerülő problémára. Ezért a korán az ékesszólás csodája megfogalmazását és jelentését tekintve is.

Ez az isteni ajándék vezető és műalkotás marad, mely bizonyítja Mohammed próféta (s.a.w.) küldetésének igazságát egészen addig a napig, amíg az emberiség fel lesz támasztva.

A Kegyes Korán nemcsak az ékesszólás mesterműve azzal, ahogy bölcsességét kibontja, hanem olyan könyv is, amellyel egyet-

len próféta sem áldatott meg korábban, mivel minden helyhez és minden időhöz szól. Ezen tulajdonsága miatt kiállja az idő próbáját, és fény marad az emberiség útján.

Bármit is tartalmaz a Kegyes Korán, az kizárólag Allahtól származik. Még az áják sorrendjét is a kinyilatkoztatás szabta meg, Mohammed próféta (s.a.w.) legkisebb beavatkozása nélkül.

A Kegyes Korán Hibátlan ritmusa is Allah műve. Olyan dallamos, hogy a legkisebb hiba vagy a szavak sorrendjének megváltoztatása és azonnal megtöri ezt a harmóniát. A néhai vallástudósok, Muhammad Hamidullah így idéz fel egy párbeszédet, melyet egy zeneszerzővel folytatott a témában:

„Egy francia zeneszerző, aki nem sokkal korábban lett muszlim, azt állította, hogy zenei szempontból nem megfelelő megállni a Segítség című szúra recitálásában az „efvadzsa” szó után, hanem össze kellene kötni a következő szóval, és úgy olvasni: „efvadzsan feszbabih”, és csak utána tartani szünetet. Azonban elmagyarázták neki, hogy valójában helytelen megállni az „efvadzsan” után, és össze kell olvasni a következő szóval, és csak utána kell szünetet tartani. A zeneszerző ekkor megfordult és azt mondta: „Ki lettem javítva, amiért valaha is eszembe jutott megkérdőjelezni a Korán harmóniáját. Messze felette áll annak, amit ember képes lenne létrehozni! És most még erősebben hiszek benne, mint korábban bármikor is hittem.”

A Korán ezen tulajdonsága mély benyomást tesz az emberek szívére. Az arabok tömegestül vették fel az iszlámot, miután a Kegyes Korán szavait Mohammed próféta (s.a.w.) nyelvéről hallották.

Egy közelmúltbeli példát is mondhatunk arra, hogy a Kegyes Korán szövegezése csoda már önmagában is:

Ali Üsküdarli, aki a Yeralti mecset imámja volt Isztambulban, II. Abdulhamid szultán palotájának imámja is volt. Tanítványai, Me-

hmat Ali Sari és Ismail Karacam elbeszítették, hogy annak a küldöttségnek a tagja volt, amely az osztrák-magyar uralkodó meghívására Magyarországra utazott. Miután kulturális rendezvényeken vettek részt, a császár udvariasan megkérte Ali Üsküdarlit, hogy recitáljon a Koránból. Ő így is tett. Akkoriban fiatal volt, szép hanggal és gyönyörű recitálási stílussal. A császárt láthatólag annyira lenyűgözte a díszteremben visszhangzó isteni szavak hangja, hogy a császárnéhez fordult, és néhány szót súgott a fülébe. Ali hodzsa Kíváncsi volt, így utólag megkérdezte a tolmácsot, hogy nem hallotta-e véletlenül, hogy mit mondott a császár. A tolmács szó szerint idézte az uralkodó szavait:

„Emberi szó nem lehetne ilyen hatással emberre.”

A Kegyes Korán csodájának és a szívre és elmére gyakorolt mély hatásának köszönhető, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) szerint a muszlimok felül fogják múlni számban az összes többi vallás követőit:

„Kétségtelen, hogy minden prófétának adatott csoda, hogy az emberek könnyebben higgyenek. Nekem a Korán adatott. És remélem, hogy az én közösségem sokkal számosabb lesz a többinél az Ítélet Napján.” (Bukhari, Itisam 1)

Mohammed próféta (s.a.w.) a Kegyes Korán miatt reméli, hogy nagyobb számú követője lesz. Ebben számos bölcsesség rejlik.

Az összes többi csodával ellentétben a Korán nem egy bizonyos időben vagy helyen történik, és nem ér véget. Szavai és bölcsessége folyamatosan jelen vannak, hogy lenyűgözzék az emberi elmét. Amíg létezik gondolkodás és tudás, ájain el fognak gondolkodni. Egyre mélyebb megértéssel értik meg, és egyre több jelentést fedeznek fel soraiban.



Másrészt, a Kegyes Korán üzenete nincs egy adott korra vagy népre korlátozva, hanem átfog minden kort és az egész emberiséget. Minden korban lesznek tudósok, akik elismerik csoda voltát, ami segít abban, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) követőinek száma növekedjen.

A Kegyes Korán kinyilatkoztatása után több évszázaddal tett tudományos felfedezések újra és újra megerősítik csodálatos voltát és azt, hogy valóban isten szava. Az emberi fejlődés fázisainak kutatása, a világmindenség titkainak felfedezése, a Föld, a Nap és a Hold mozgása és felépítése, hogy a fizika, földrajz, orvostudomány, szociológia és számos más tudományág felfedezései is megerősítik ezt az igazságot.

Erre csak egy példa a teleportálás. A tudósok most már úgy gondolják, hogy lehetséges a teleportálás, vagyis egy tárgyat az egyik helyről szinte azonnal a másikra juttatni. 2001-ben egy kis mennyiségű vizet molekuláira bontottak, és egy másik helyre teleportáltak. A Kegyes Korán egyértelműen beszélt erről 1500 évvel ezelőtt, egy olyan korban, amikor még a legvadabb képzeletben sem fordult elő. A Méh című szúra 40. ájájában elbeszéli, hogy Belkisz trónját hogyan teleportálták 2000 kilométer távolságra fele annyi idő alatt, mint amennyi egy pislogáshoz szükséges.

Rumi szavai a Kegyes Koránnal kapcsolatban napról napra több értelmet nyernek:

A Korán szavainak leírásához mindössze egy üveg tinta kell. Azonban egy végtelen óceán nem lenne elegendő tinta, és a föld összes erdője sem lenne elegendő toll ahhoz, hogy a titkait leírjuk.



A Mindenható Allah kihívást intéz az emberekhez és a dzsinnekhez is minden korban, rámutatva annak lehetetlenségére, hogy a



Koránhoz hasonlót hozzanak létre. Ennek a kihívásnak mind a mai napig senki nem volt képes megfelelni.

A Korán így fejezi ki ezt az igazságot:

قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ
لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

„**Mondd:** „Ha az emberiség és a dzsinnek összegyűlnének, hogy ehhez a Koránhoz hasonlót hozzanak elő, nem tudnának hozzá hasonlót előhozni, még ha segítenék is egymást.” (Az Éjszakai Utazás, 17:88)

S bár később a Mindenható Allah a kihívás mértékét tíz szúrára csökkenti, a teretmények még ennyit sem képesek véghezvinni:

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَاذْعُوا مَنْ
اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

„**Mondd:** „Hozzatok akkor tíz ehhez hasonló szúrárt, amit kitá-
láltatok, és hívjatok segítségül akit csak akartok Allahon kívül, ha
igazak vagytok!” (Húd, 11:13)

A Mindenható Allah aztán egyetlen szúrára csökkenti a kihí-
vást, hogy az emberek beláthassák, mennyire tehetetlenek, s hogy a
Kegyes Korán valóban Allah Szava:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا
بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ

كُنتُمْ صَادِقِينَ. فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا
النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

„És ha kétségben vagytok azzal kapcsolatban, amit leküldtünk a szolgáknak, akkor hozzatok egy hozzá hasonló szúrárt. És hívjátok a tanúitokat Allahon kívül, ha az igazat mondjátok. De ha nem tudjátok megtenni, és soha nem fogjátok tudni megtenni,⁷ akkor féljétek a Tüzet, aminek tüzelője az emberek és a kövek, előkészített ez a hitetleneknek.” (A tehén, 2:23-24)

Rumi hangsúlyozza, hogy a Kegyes Korán bölcsessége és titkai csak akkor fénylenek fel előttünk, ha tiszta szívvel olvassuk:

„Mielőtt a Koránt vagy a Próféta (s.a.w.) hadíszait olvasnád, tisztítsd meg a szíved, és szedd össze magad! Ne a kertet vádold, ha nem érzed a virágok illatát! Az orrodát vádold... és a szívedet.”

A Koránban a Mindenható Allah azt mondja:

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

„Hát nem gondolkodnak el a Koránon, vagy záruk vannak a szívükön?” (Mohammed, 47:24)

Ez az ája azt mondja nekünk, hogy ahhoz, hogy valaki megértse, felfogja, hallja és érezze a Kegyes Korán szavait és titkait, ép

7. nemcsak utánozni lehetetlen a Koránt, hanem megváltoztatni is, ahogy azt a Tórával vagy a Bibliával tették. Ahogy az ája mondja: „Bizony, Mi küldtük le az Emlékeztetőt, és bizony, Mi vagyunk a Megőrzője.” (15:9), a Korán isteni védelem alatt áll, ezt az is bizonyítja, hogy bárhogy is próbálták a szovjetek eltéríteni a muszlimokat az iszlámtól, a Korán egyetlen betűjét sem voltak képesek megváltoztatni.

szívre van szükség. A Kegyes Korán az ember szíve állapotának megfelelően fedi fel titkait. Az ája azt mondja erről:

نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ. عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ

„A Megbízható Lélek hozta le, a szívedbe, hogy a figyelmeztetők⁸ között lehess.” (A költők, 26:193-194)

Ebből az következik, hogy a Koránt a Próféta (s.a.w.) tanításain keresztül kell tanulnunk, ahogy a társai is tették. Az, hogy mekkora hasznunk származik a Koránból, nagy mértékben függ attól, hogy mennyire követjük Mohammed prófétát (s.a.w.), aki azt mondta:

„A tudást, amit a Mindenható Allah rajtam keresztül elküldött, a földhöz hasonlíthatnánk, amire bőven hull az eső. A föld egy része termékeny talaj, amely elnyeli a vizet, amire szüksége van, és számos zöld növény hajt ki belőle. A másik része összegyűjti a vizet a felszínen, hogy az emberek ihassanak belőle, és itathassák az állataikat és öntözhessenek. És van olyan terméketlen földdarab is, ami nem is nyeli el a vizet, és nem is tárolja.” (Bukhari, Ilm 20)

Suhrawardi azt mondja, hogy a Próféta (s.a.w.) által említett első két föld azokra az emberekre vonatkozik, akik megtanulják a Próféta (s.a.w.) által hozott bölcsességet, és akik megtanítják másoknak is. A 3. pedig azokra vonatkozik, akik nem emelik fel a fejüket a hívásra, és elutasítják azt, amit Mohammed próféta (s.a.w.) elhozott.⁹ Azt is hozzáteszi:

8. a figyelmeztető, vagy eredeti alakja, inzar olyasvalaki, aki azt tanácsolja az embereknek, hogy a helyénvaló cselekedjék, és távol maradjanak a helytelentől, azáltal, hogy a túlvilági következményekre figyelmezteti őket.

9. Lásd: Suhrawardi, Awarif, p. 5-6

A tudósok szívének földje kivirágzott a tudás és bölcsesség életet adó esője által, és bőséges termést hozott. A Mindenható Allah azt mondja:

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا

„Ő küld le esőt az égből, és a folyóvölgyek megáradnak a mértékük szerint” (A mennydörgés, 13:17)

Ibn Abbasz azt mondja ennek a jelentéséről:

„Ebben az ájában a víz a tudást jelenti, a folyóvölgyek pedig a szíveket.”¹⁰

A Kegyes Korán legnagyobb magyarázója Mohammed próféta (s.a.w.) minden egyes hadísa bizonyos értelemben az isteni kinyilatkoztatás magyarázata.

A Mindenható Allah azt mondja:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ
إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ. بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ
لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

„És nem küldtük előtте, csak olyan férfiakat, akiknek kinyilatkoztattunk. Kérdezzétek hát meg az Emlékeztető népét, ha nem tudjátok. Nyilvánvaló bizonyítékokkal jöttek, és írásokkal. És leküldtük neked az Emlékeztetőt, hogy egyértelművé tehesd az emberiségnek, ami leküldetett hozzájuk, és hogy elgondolkodhassanak.”

(A méh, 16:43-44)



Mohammed próféta (s.a.w.) után a Kegyes Korán legnagyobb magyarázóit Allah barátai, akik a gyakorlatban is megvalósítják azt, amit megtanultak, és részesednek a Próféta (s.a.w.) spiritualitásából.¹¹

A bűnöktől elsötétített szív nem képes részesedni a Koránból, ahogy a hitetleneknek sem válik hasznára a Korán. Allah Könyve nem fedi fel titkait például az orientalisták előtt sem, akiknek látszólag van tudásuk, de nincs meg bennük a spiritualitás, a szív megfelelő állapota. A Mindenható Allah azt mondja erről:

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا
يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا
ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ

„Elfordítom az Én jeleimtől azokat, akik jogtalanul fennhéjázók a földön, és még ha látnak is minden jelet, nem fognak hinni benne. És ha látják az igaz vezetés útját, nem fogják azt útjuknak választani, és ha látják a tévelygés útját, azt veszik útjuknak. Ez

11. A híres Korán- és hadisz-tudós, Imám Szujúti azt mondta: „Senki ne igyekezzen a Kegyes Koránt értelmezni, amíg el nem sajátította a következő tudományokat: lughah (szókincs), nahw (nyelvtan), szarf (morfológia), Isthiqah (etimológia), maani (szemantika), bejan (kifejezés), badii (ékeszség), qirah (recitálás), kalam (teológia), aszul al-fikh (vallásjogi módszertan), szabab al-nuzul és kisszah (a kinyilatkoztatás okai és a Koránban szereplő történetek), naszikh-menszakh (eltörölt és eltörölt ájak), fikh (vallásjog), hadisz (Mohammed próféta (s.a.w.) mondásai) és egy olyan tudás, amely Allahtól való. Ez az utolsó olyasvalami, amit Allah ad azoknak, akik gyakorolják is azt, amit megtanultak, és amire az a hadisz utal: „Gyakoroljátok azt, amit tudtok, és Allah olyasmit tanít nektek, amit nem tudtok!” (Suyuti, al-Itqan, IV, 213-215)

azért van, mert tagadták a jeleinket, és nem törődtek velük.” (A magaslato, 7:146)

Ezért van az, hogy a Kegyes Korán számos ájában kijelenti: a kevély zsarnokok, hitetlenek és bűnösök nem találják meg a helyes utat.¹²

Ilyen hát a Kegyes Korán nagysága. Ebben a könyvben megpróbáljuk átadni történeteit, hogy jelen korunkban is vezetésként szolgáljanak.

A Mindenható Allah adja meg nekünk, hogy életünkben a próféták viselkedését tükrözhessek, mindazzal a tanulsággal és bölcsességgel, amit tartalmaz, és adjon nekünk részt az ő türelmükből, hálájukból, Allahba vetett bizalmukból, irgalmasságukból, együttérzésükből, alázatukból és önzetlenségükből.

Ámin.



12. Az a kifejezés, hogy „(Allah) nem vezeti” (lá jehdí) 26 alkalommal ismétlődik a Kegyes Koránban. Néhány példa:

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

Allah nem vezeti a bűnösök népét. (2:258)

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

Allah nem vezeti a hitetlenek népét. (2:264)

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

Allah nem vezeti a megátalkodottak népét. (5:108)



ÁDÁM

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, aki előtt az angyalok leborultak

ÁDÁM PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Mielőtt a Mindenható Allah megteremtett volna bármit is a teremtésből, egyedül csak Ő létezett. De azt akarta, hogy megismerjék Őt, s ezért létrehozta a teremtést, az Ő Neveinek és isteni tulajdonságainak megnyilvánulásaként.

A Mindenható Allahnak számos tulajdonsága van, amelyek hatar és korlát nélküliek, s amelyek közül egyeseket képesek vagyunk felfogni, másokat pedig nem. Tulajdonságai kétfélék lehetnek, a *dzsemáli*, vagy szépséggel, és a *dzseláli*, vagyis fenséggel, hatalommal kapcsolatosak.

Ezek a tulajdonságok, köztük azok is, amelyeket mi nem is ismerünk, a legteljesebb mértékben az alábbiakban nyilvánulnak meg:

- *a világmindenségben,*
- *a Kegyes Koránban,*
- *az emberi lényben.*

A világmindenség az isteni tulajdonságok aktív megnyilvánulása, a Kegyes Korán pedig a szóbeli megnyilvánulásuk. Vagyis a Korán voltaképpen a világmindenség, írott formában.

Az emberi lény pedig olyan, mint a világmindenség esszenciája. Ez azért van, mert az ember az egyetlen teremtmény, amely valamilyen – kisebb vagy nagyobb – mértékben részesedik a Mindenható Allah minden tulajdonságának megnyilvánulásából. Ez az oka an-



nak is, hogy az ember a legnemesebb minden teremtmény közül. Egyedül az ember az, akiben megnyilvánulnak olyan dzseláli tulajdonságok, mint az Al-Mudhill¹³ vagy Al-Mutakabbir¹⁴, vagy éppen ezek ellentétei, az olyan dzsemáli tulajdonságok, mint az Al-Hadi¹⁵, Ar-Rahman¹⁶ vagy Ar-Rahím¹⁷ is.

Ezért, ahogy a Kegyes Korán mondja, az ember természete hajolhat a jó és a rossz felé is:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا.
قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

„és a lélekre, és arra, Aki megformálta, és sugallta neki a gonoszságát és az istenfélelmét! Bizony, sikeres az, aki megtisztítja azt (az alsóbb énjét). És bizony, elbukik az, aki megrontja.” (A Nap, 91:7-10)

Tehát az emberi lény az ellentétek összefoglalása, *dzsámi al-azdad*, vagyis minden tulajdonság, pozitív és negatív is megtalálható benne. Ezért van az, hogy természetét tekintve képes a jóra és a rosszra is.

Ennek következtében az ember felelős azért, hogy megszabaduljon alantas tulajdonságaitól és hajlamaitól az alsóbb énje nevelése által, megtisztítsa szívét, tökéletesítse spirituális lényegét, s ezáltal tökéletes emberré váljon. Ez azonban csak a próféták és Allah barátai vezetésével, útmutatásával lehetséges.

13. Al-Mudhill: Aki tévelygésbe engedi azokat, akik tévelygést érdemelnek

14. Al-Mutakabbir: a Büszke, Aki nagyságát és uralmát nyilvánít meg mindenben

15. Al-Hadi: a Vezető

16. Al-Rahman: Aki kegyelmes minden teremtményhez ebben a világban

17. Al-Rahím: Aki irgalmas lesz a hívókhöz a Túlvilágon

Az emberben megvan a lehetőség, hogy még az angyalokat is felülmúlja az Allahhoz vezető úton, hiszen az angyalokban nincs meg az a képesség és erő, hogy bűnt kövessenek el. Azonban, bár az emberben megvan a képesség, hogy felülmúlja az angyalokat, ha tudatosan ellenáll Allah igazságának, mélyebbre süllyedhet még az állatoknál is. Az az ember, aki képes felülemelkedni az alsóbb én akadályain, valóban művészi mestermű. A világmindenség hatalmas könyvének összefoglalása, és a teremtés misztériumának kulcsa. Külsőleg talán csak hús és csont, de spiritualításban számos igazság rejlik. Hz. Ali így mutat rá erre:

*Megvan a gyógyszer, még ha nem is látod!
Saját ellenséged vagy, még ha nem is tudod!
Azt gondolnád, csak egy kis pont lényed,
pedig az egész világ ott van benned!*¹⁸

Elengedhetetlenül fontos, hogy felismerjük és megértsük mindazokat a jeleket, amelyeket Urunk vésett az egész létezésbe. Allah első parancsa a Prófétának (s.a.w.) az volt: olvass! És az olvasás itt nem csak azt jelenti, hogy felolvasni valamit egy darab papírról. Azt jelenti, hogy figyeljük meg a létezést, és gondolkodjunk el rajta. Ezért ezt az áját úgy is magyarázhatnánk: „Olvasd Allah szavát, aztán pedig gondolkodj el a világmindenségben és a saját magadban rejtőző igazságokon... és aztán próbáld megérteni azt az igazságot, amely mindent teremtett dolog mögött rejlik.”

18. Vannak olyan tudósok, akik párhuzamot vonnak az emberi test és a természeti jelenségek között. Azt mondják, hogy csontjaink olyanok, akár a hegyek, a hajszálak, mint a növények, az erek, mint a folyók, a lélegzet, mint a szél, a beszéd, mint a mennydörgés, és így tovább. Lényegében azt mondják, hogy az ember a világmindenség kicsinyített mása, és ezért magán hordozza annak jellemzőit is.



Rumi Mesznevi című művének kommentátorai további magyarázatot is adnak:

„A Kegyes Korán azzal kezdődik: olvass! A Mesznevi pedig azal: hallgasd!, ami valójában az előbbi értelmezése. Azt akarja mondani: „Hallgasd Allah szavát! Hallgasd a titkokat! Hallgasd a benned mélyen eltemetett igazságot!”



Ádám prófétával kezdődött az emberiség utazása az életben. Ádám az 1. ember, az 1. próféta és az 1. spirituális vezető az ő lelke tartalmazta minden egyes emberi lény esszenciáját, akik az idők végezetéig el fognak jönni, mintha csak árnyékok végtelen sora vetülne egymásra. A Kegyes Korán így fejezi ki ezt:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

„Ti emberek! Féltétek Uratokat, aki egyetlen lélekből teremtett benneteket, és belőle teremtette meg a társát, és belőlük sok férfit és nőt sokasított.” (A nők, 4:1)

Allah arról is tájékoztat minket, hogy az embernek nagyobb megtiszteltetést adott, mint a többi teremtménynek:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

„És megtiszteltetésben részesítettük Ádám gyermekeit, és vittük őket a szárazföldre és a tengeren, és elláttuk őket jó dolgokkal, és előnyben részesítettük őket sokak felett azok közül, akiket teremtettünk.” (Az éjszakai utazás, 17:70)



Urunk mester műveinek számtalan példájával díszítette fel a világmindenséget. Azonban mindezek közül a legkiemelkedőbb az ember, aki tökéletesen lett megteremtve. Szulejmán Cselebi azt mondja erről Mevlid című művében:

*Allah az, Aki Ádámot teremtette,
Aki Ádámmal a világot díszítette.*

Az ember a kis univerzum, míg a világmindenség a nagy. Ugyanazon igazság különböző megnyilvánulásai, ugyanazon levél két oldala. Valójában ikrek. Mivel az ember a kozmosz miniatűr verziója, az a kötelessége, hogy megfejtse rejtélyeit, és megértse a teremtésben rejlő igazságot.

Az ember kivételes teremtmény. Ahogy a búzaszem magában hordozza a búza minden tulajdonságát, minden magban megtalálható az adott faj minden tulajdonsága és jellemzője, az ember is magában hordozza a világmindenség minden igazságát. Bizonyos értelemben az ember olyan, mint egy mag, amelyet az egész világmindenség körülölel. Sejk Galip így fogalmazza meg ezt az igazságot:

„Örömmel tekints magadra, mert te vagy a világmindenség lényege,

Te vagy Ádám, a mindenség szemének látó pupillája!”

Az ember teremtése mögött számos célra rejlik. Ezek egyike az, hogy Allah létre akarta hozni a teremtés csúcát, hogy bemutassa, milyen tökéletesen tud teremteni. Ez a cél rendkívül fontos, ha figyelembe vesszük, hogy Allah az egész világmindenséget is megteremtette, mindazon tulajdonságokkal, amelyeket ismerünk, és olyanokkal is, amelyeket talán soha nem fogunk felfedezni, egyedül az ember hasznára.



És formájában a föld gyönyörű. Az ember kötelessége az, hogy ezt a szépséget tökéletesítse szívéből fakadó munkájával. Ez azért van így, mert Allah a saját helytartójává tette őt a földön. Az embernek azért adatott ez a kötelesség, mert megvan benne a természetes képesség, hogy teljesítse. Allah pedig a Kegyes Koránban részletes programot adott az embernek arról, hogy hogyan valósíthatja ezt meg.

Azok, akiknek sikerül ezt megtenniük, olyan spirituális magasságot érnek el, amelyet Allah a következőképpen ír le nekünk Mohammed próféta (s.a.w.) szavain keresztül (*hadísz kudszi*):

„Aki az (őszinte hitű, kizárólagosan Engem szolgáló) Én barátom iránt ellenségeskedést mutat, annak Én hadat üzenek. A szolgálóm nem közeledhet hozzám jobban semmi mással, amit Én jobban szeretnék, mint azokkal a dolgokkal, amelyeket kötelezővé tettem számára. És szolgálóm tovább közeledik Hozzám (a kötelező cselekedeteken felül) az önkéntes istenszolgálatokkal, amíg szeretni fogom. És ha megszeretem, akkor Én leszek a hallása, amivel hall, és a látása, amivel lát, és a keze, amivel fog, és a lába, amin jár. És ha kér Tőlem valamit, megadom neki, és ha Nálam keres menedéket, menedéket adok neki.”
(Bukhari, Rikak 38)



A Kegyes Korán azt mondja:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

„Dicsőség és hála Allahnak, a Világok Urának!” (A Megnyitó, 1:1)

A Mindenható Allah számos különböző birodalmat teremtett. Különböző elbeszélések ezt a számot 18.000-től egészen 360.000-ig említik. De ez lehet csupán egy szókép is, amely arra utal, hogy



számuk jóval nagyobb, mint azt az emberi elme el tudná képzelni. Azonban mindezeket a birodalmakat két fő csoportba oszthatjuk:

1. *a teremtés birodalmai (khalq)*
2. *a parancs birodalmai. (amr)*

Az ember teremtése a teremtés birodalmából és a parancs birodalmából is származik.

A Kegyes Korán Így utal arra, hogy a teremtés erre a 2 világra vezethető vissza:

أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

„Hát nem Őt illeti meg a teremtés és a parancs? Áldott legyen Allah, a Világok Ura!” (A magaslatok, 7:54).

Elmalili Hamdi Yazir vallástudós így magyarázza ezt az áját:

„Az akarat és a teremtés, valamint a törvény elfogadása és alkalmazása egyedül Allahot illetik. Ezért minden teremtmény az Ő tulajdona, ahogy azok a parancsok is, amelyek bennük és rajtuk keresztül történnek. Egyszerűbben mondva, egyedül Ő az, aki teremt és cselekszik. Nem csak a testek, az anyag és a forma az, amit Ő talált ki és teremtett, hanem a lélek és az erő, ami működteti őket, szintén az Ő hatalmából és erejéből származik. Allahon kívül senki nem tud valamit teremteni a semmiből, vagy valamit semmivé változtatni. Egyedül Neki van ereje a teremtéshez, hogy az elképzelhetetlen szükségyszerűvé változtassa, és törvények által szabályozza. Rajta kívül minden az Ő ellenőrzése alatt áll, nem mások, mint az ő életre kelt parancsa. Allah az egyetlen, Aki teremt és tökéletes uralmat gyakorol minden felett. Tehát valójában semmi nincs, ami ellenállhatna az Ő teremtmény akaratának, és egyetlen cselekedet vagy történés sincs a világmindenségben, ami ne az Ő parancsa szerint történne.”



Ez a világ, amelyben mi élünk, amelyről a Mindenható Allah azt mondja a Koránban, hogy „teremtett” látható és tapintható, van mérete és vannak dimenziói, és ezt nevezzük a „teremtés birodalmának”. Olyan birodalom ez, amely teremtményekből áll, s vannak tér- és időbeli korlátai. Nevezik az uralom (*mulk*) birodalmának vagy a megnyilvánult (*sahada*) birodalomnak is. Azok a dolgok, amelyeket az öt érzékszervünkkel felfoghatunk, ebbe a birodalomba tartoznak. Ez a világ, amit látunk, s benne a föld, a víz, a tűz és minden más a teremtés birodalmába tartozik.

Másrészt viszont Létezik egy olyan belső, metafizikai világ is, amely a spirituális dolgok birodalma. Ezt nevezzük a parancs birodalmának. Ezt a világot nem köti a tér és az idő. Egyszerűen a Mindenható Allah „*kun*” (legyél) parancsának szavára jött létre. Ezért nevezik az isteni királyság (*malakut*) vagy a láthatatlan (*ghajb*) birodalmának is. Az elme, a lélek, a szív és a spirituális misztériumok ehhez a világhoz tartoznak, ahogy a lélek maga is.

قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي

„**Mondd:** „A lélek Uram ügyei közül való.” (Az Éjszakai Utazás, 17:85)

És a következő ájában a két teremtés cselekedete, amelyek megfelelnek a két fentebb említett világnak, egyszerre említetik:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

„Az Ő parancsa, ha akar valamit, csak az, hogy azt mondja: „**Legyél!**”, és az lesz.” (Já Szín, 36:82)



Az ember teremtésének fő okai

1. Ahogy a Kegyes Korán is említi, az ember teremtésének alapvető célja az, hogy Allahot szolgálja, és megismerje Őt:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

„És nem másért teremtettem a dzsinneket¹⁹ és az embereket, mint hogy Engem szolgáljanak.” (A szeleket támasztók, 51:56)

Az itt említett szolgálat, ami a teremtés célja, olyan magas rang, hogy kiemelt szerepet tölt be a tanúságtétel szavában is, mely Mohammed prófétát (s.a.w.) először nevezi „szolgának”, s csak utána „küldöttnek”. Ez is azt mutatja, hogy a szolgaság fontosabb, s hogy a próféataság feltétele Allah szolgálata.

Allah Küldötte (s.a.w.) is tájékoztatott arról, hogy mekkora érték rejlik a szolgaságban, és így figyelmeztette azokat, akik túlzott tiszteletet mutattak iránta:

„Ne emeljetek engem olyan rangra, amihez nincs jogom! Mert mielőtt a Mindenható Allah küldötté tett volna, szolgává tett.”²⁰

A Kegyes Korán egy másik ájájában Allah azt mondja:

قُلْ مَا يَعْبُدُكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

19. Az emberekkel ellentétben, akik földből lettek teremtvé, Allah füst nélküli tűz lángjával teremtette a dzsinneket. Nincsen anyagi testük, de képesek felvenni fizikai lények formáját. Bár képesek csak nem a fény sebességével haladni, számos más területen sokkal kevésbé fejlettek, mint az emberek. Alacsonyabb az intelligenciájuk. A Prófétánk (s.a.w.) egyik különleges tulajdonsága, hogy az emberekhez és a dzsinnekhez is küldetett prófétaként. Ezért nevezik őt „Raszuluth-Thaqualajn”-nak, vagyis a két faj prófétájának is
20. Haythami, Majmau' az-Zawaid, IX, 21)

„Mondd: „Miért is törődik veletek Uram, ha nem a fohászaitokért?” (A megkülönböztető, 25:77)

A szolgaság másik jelentése a *marifetullah*, ami a Mindenható Allah megismerését jelenti. Imám Maturidi szerint a valódi hitnek két feltétele van:

a. ismerni Allahot

az ember azért lett teremtvé, hogy megismerje Allahot, és teljesítse a szolgaság kötelességét. A fenti ája azt mondja, Allah azért teremtette az embert, hogy *li ja'budún*, vagyis „szolgáljanak engem”, de egyes Korán-tudósok szerint azt is jelenti: *li ya'rifún*, vagyis „megismerjenek engem” – megismerjék szívünkben Allahot, és tudást szerezzenek Róla.²¹

Tehát az ember teremtéséhez mindenekelőtt Allah akarata vezetett, hogy megismerjék Őt. A Próféta (s.a.w.) Azt mondta, hogy Allah azt mondja:

كُنْتُ كَنْزًا مَخْفِيًّا فَأَحْبَبْتُ أَنْ أُعْرَفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لِأُعْرَفَ

„Rejtett kincs voltam, és azt akartam, hogy megismerjenek, azért teremtettem a teremtést...”²²

b. szeretet

A Mindenható Allah azt mondja a Kegyes Koránban:

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

21. Ibn Kathir, Tafsir, IV, 255

22. Lásd: Al-Ijlouni, Kashf al-Khafa, II, 173. Egyes tudósok kritizálták a hagyományozói láncolatot (isznád), ám Ali Al-Qari szerint a jelentése szahíh.

„De akik hisznek, azoknak erősebb az Allah iránti szeretetük.”

(A tehén, 2:165)

Evilági létezésünk másik fontos célja, hogy jobban szeressük Urunkat, mint bármi mást. Allah nagyon szereti szolgálait, és számtalan áldást és kegyet árasztott ki rájuk. Erre válaszul azt várja, hogy a szolgálak is a legmélyebb szeretetet mutassák Iránta, és hogy a többi teremtmény iránt érzett szeretetük ne árnyékolja be Allah szeretetét. Arra is figyelmeztet minket, hogyha nem sikerül ezt megvalósítani, az súlyos következményekkel jár:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَزِدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ
فَسَوْفَ يَأْتِيَ اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ

„Ti, akik hisztek! Ha valaki közületek elfordul a vallásától, akkor Allah majd hoz egy népet, akiket Ő szeret, és akik szeretik Őt” (Az asztal, 5:54)

Egy másik ája arra utal, hogy az egyének és társadalmak nem másért pusztítottak el, mint a „szeretet elveszte” miatt:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا
أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى
يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

„Mondd: „Ha az apáitok, és a fiaitok, és a testvéreitek, és a házastársaitok, és a rokonaitok, és a vagyonotok, amit megszereztek, és a kereskedés, aminek a hanyatlásától féltek, és a hajlékaitok, amelyekben örömtöket leltek, kedvesebbek nektek, mint Allah, a

Küldötte és a küzdelem az Ő útján, akkor várjatok, míg Allah elhozza a parancsát. És Allah nem vezeti a megátalkodottak népét.

(A bűnbánat, 9:24)

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta, hogy 3 dologtól függ az, hogy valaki megismerje a hit valódi édességét:

„Hogy Allahot és a Küldöttét mindennél jobban szereti, hogy úgy fél attól, hogy miután hívő lett, visszaeshet a hitetlenségbe, mint attól, hogy tűzbe essen, és hogy egyedül Allah megelégedéséért szeret és gyűlöl.” (Bukhari, Iman 9; Muslim, Iman 67)

Azonban az út Allah szeretetéhez a Prófétaának (s.a.w.) való engedelmességen, az ő követésén és az ő szeretetén keresztül vezet, olyan mély szeretettel, hogy az ember szinte elveszik benne. A Mindenható Allah azt mondja:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

„Mondd: „Ha szeretitek Allahot, akkor kövessetek engem. Akkor Allah is szeretni fog benneteket, és megbocsátja nektek a bűneiteket. Allah Megbocsátó, Irgalmas.” (Imrán családja, 3:31)

Az alábbi hadís is azt adja tudtunkra, hogy szeretete a valódi hit előfeltétele:

„Uramra esküszöm, Aki az életemet a kezében tartja, hogy nem éritek el a valódi hitet, amíg nem szerettek engem jobban, mint az anyátokat, apátokat, gyermekeiteket és az egész emberiséget.” (Bukhari, Iman 8)



2. Allah azért teremtette az embert, hogy megnyilvánítsa az Ő nagyságát és hibátlan művészetét. Mert az ember a teremtés csodája, az alkotás legmagasabb foka. A Kegyes Korán azt mondja erről:

وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ. وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

„És a földön jelek vannak azoknak, akik bizonyosak, és saját magatokban is. Hát nem látjátok?” (A szeleket támasztók, 51:20-21)

Egy másik ájában pedig, amely az ember teremtésének állomásait mutatja be, a Mindenható Allah így fejezi ki saját nagyságát:

فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

„Áldott legyen hát Allah, a legjobb Teremtő!”²³ (A hívők, 23:14)

Mivel a teremtés csodája, az ember Allah megbízottja a földön, és a legtisztéletreméltóbb minden teremtmény közül. A Kegyes Korán azt mondja:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

„És emlékezz arra, mikor Urad azt mondta az angyaloknak: „Bizony, örököst fogok helyezni a földre” (A tehén, 2:30)

A vallástudós, Ismail Hakki Bursevi így magyarázza az „Allah megbízottja” kifejezést:

23. Mivel a *khalk*, „teremt” szó azt jelenti arabul, hogy létrehozni valamit, más teremtményekre is lehet használni. Azonban az a kifejezés, hogy „a legjobb Teremtő”, nem arra utal, hogy lennének más teremtmények is Allahon kívül. Például az *Alijjun ahszan al tullab* mondat azt jelenti: Ali a legjobb tanuló. De nem szükségszerű, hogy Alin kívül más jó tanulók is legyenek az osztályban, akkor is lehet ezt a kifejezést használni, és azt jelenti: Ali nagyon jó tanuló.

„Adok neki bizonyos képességeket az Én saját akaratomból, erőmből és tulajdonságaimból, s az Én fennhatóságom alatt bizonyos mértékben rendelkezési joga lesz az Én teremtményeimmel. Az Én uralmamot fogja fogatosítani az Én nevemben, de csak a megbízottam lesz ebben, és nem a valódi hatalom. Az parancsolta-tik neki, hogy az Én akaratomat érvényesítse akarata által, és az Én parancsaimat és törvényeimet. Azok pedig, akik utána jönnek, az ő örökösei lesznek, ugyanezt a feladatot fogják betölteni, s így teljese-dik be az ája titka: **„És Ő az, Aki a föld kormányzóivá tett bennete- ket.”** (A jószágok, 6:165)”²⁴

Az ember azzal a különleges tulajdonsággal és lehetőséggel lett teremtvé, amivel elérheti Allah közelségét, amit még az angyalok is irigyelnek. A Kegyes Korán azt mondja:

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ

„Bizony, az embert a legjobb formában teremtettük” (A füge, 95:4)

3. Allah azért teremtette az embert, hogy még erőteljesebben megnyilvánítsa isteni Neveit.

A hadís: *„Tegyétek magatokévá Allah jellemét”*²⁵ is erre a jelen-tésre utal. Ez azért van, mert minden teremtmény közül az emberben látható legjobban a Mindenható Allah Neveinek megnyilvánulása.

Mivel az angyalokban az al-Mutakabbir és az al-Mufhill nevek nem nyilvánulnak meg, őket nem köti alsóbb énjük, és ezért nem képesek bünt elkövetni vagy Allah ellen lázadni.

24. Elmalili, Hak Dini, I, 299, 300

25. Munawi, al-Taarif, p.564

Ezért van az, hogy egyedül az embernek adatott meg az a képesség, hogy legyőzze saját alsóbb énjét, s ezáltal Allah megbízottjává váljon ezen a földön. Ehhez az embernek ki kell vennie a maga lehetséges részét Allah tulajdonságaiból a neki adott képességek által, s Allah közelségét elérve az Ő Neveit kell megnyilvánítania magában.

Ez a magyarázat arra is, hogy képes volt továbbmenni a hetedik ég végén, a végső határt jelző tüske fa után a Mindenható Allah jelenlétébe, Gábrriel angyal pedig nem.

Aziz Mahmud Hudayi versében csodálatosan fogalmazza meg az ember evilági utazását és visszatérését Urához:

*Időtlen szeretet tüzében égtünk,
Az örök láng fénye körül keringtünk,
Az Egyetlen örök birodalmáig
Számptalan földön át repültünk.*

*Keresztül számtalan világon,
Az emberi létben megálltunk,
Haladó testünk levetettük régen,
Csepp helyett úszunk végtelen tengerben.*

*Nincs semmink, mi Hozzá méltó lehet,
De szívünkben mégis reméljük a kegyet,
Hogy a sokaság világán átkelve
Végül eljutunk az Egy kegyelmébe.*

Ádám próféta (a.s.) teremtése

A Mindenható Allah, a világmindenség Teremtője és Ura azt kívánta, hogy létezése ismertté váljon. Meg akarta teremteni az embert, a legnemesebb teremtményt, hogy az szolgálja Őt és engedelmeskedjen Urának, és a föld kormányzója legyen, hogy a világ rendben működjék.



Ezt az isteni akaratot először az angyaloknak adta tudtára, akiket már korábban megteremtett, és akiknek csak az istenszolgalat feladatát jelölte ki:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

„És emlékezz arra, mikor Urad azt mondta az angyaloknak: „Bizony, örököst fogok helyezni a földre”, Azt mondták az angyalok: „Olyat helyezel oda, aki romlást terjeszt, és vért ont, míg mi Téged dicsőítünk dicsőítéseiddel, és magasztalunk?” Azt mondta: „Bizony, Én tudom, amit ti nem tudtok.” (A tehén, 2:30)

Erre a parancsra az angyalok egyként válaszolták, a Mindenható magasztalva és dicsérve:

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

„Azt mondták: „Dicsőség Neked! Nincs más tudásunk, csak amit Te tanítottál nekünk. Bizony, Te vagy a mindent Tudó, a Bölcs.” (A tehén, 2:30)

Az itt használt „örökös” kifejezés, az arab „khalifah”, amelyet általában a kalifa szóval fordítanak le, egész pontosan olyasvalakit jelent, aki a fennhatóságot átveszi. Kalifának lenni azt jelenti: képviselni valakit, azáltal, hogy többé-kevésbé a helyetteseként szolgálunk. Itt olyasvalakit jelent, aki Allah akaratát képviseli a földön, és végrehajtja parancsait. Ezáltal az ember Allah eszközévé válik abban, hogy az Ő fényét beteljesítse.

Ennek van egy másik aspektusa is. Ha egy magasabb rangú illető kinevez valakit helyettesének, az egy megtiszteltetést is jelent. Ez vonatkozik arra is, hogy Allah kalifának nevezte ki az embert. A lélek, amelyet Allah lehelt az emberbe, olyan tulajdonságokkal bír, amelyek lehetővé teszik, hogy az ember kormányozzon. Mindamellett azonban, az ember semmiképpen sem helyettesítheti szó szerint Allahot. Más szavakkal szólva, nem Isten a földön. Halandó lény, akinek egyszerűen az a feladat adatott, hogy Allah parancsait teljesítse. Ezt jelenti kalifának lenni.

A fenti ája egy olyan párbeszédet tár elénk, amely Allah és az angyalok között zajlott. Amikor az angyalok megkapták az ember teremtésének hírét, azt mondták, hogy ők már jobban szolgálják Allahot, mint bármely más teremtmény tehetné. Bizonyos értelemben azt mondják, hogy bárki más előtt nekik kellene megkapniuk azt a feladatot, hogy Allahot képviseljék. Azonban a Mindenható Allah válaszul csak annyit mond nekik: Én tudom, amit ti nem tudtok. Ez azt jelenti, hogy az angyalok azon képessége, hogy mindenkinél jobban szolgálják Őt, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy megfelelőek legyenek erre a szerepre. Ehhez a szerephez két dologra van szükség, ami az angyalokból hiányzik: bennük nincs meg az isteni eredetű lélek, és nem ismerik az isteni neveket. Az embernek azonban megadatott mindkettő. Ebből a szempontból az isteni művészet mesterműve, külső és belső felépítését tekintve is tökéletes erre a szerepre.

A bölcsesség abban, hogy az angyalok megkérdezik Allahot

1. Az angyalok egyszerűen kíváncsiak voltak az ember teremtésének okára. Vagyis nem tiltakozásként tették fel a kérdést, vagy nem azért, mert féltékenyek voltak Ádámra. A Koránból és a szunnából is megtudhatjuk, hogy az angyalok képtelenek arra, hogy Allah ellen lázadjanak, irigyek legyenek, vagy haragot tápláljanak egymás iránt.



2. Lehetséges, hogy az angyalok értesültek arról, hogy az ember végül romlást fog okozni a földön, és vért fog ontani. Sok tudós szerint az angyalok látják és el tudják olvasni a megőrzött táblát (*lawh-i mahfuz*), amelyre minden történés, a múltbeli és a jövőbeli is fel van jegyezve.²⁶

3. Lehetséges, hogy azért kérdezték Allahot, mert Ő már tájékoztatta őket mindarról a rosszról, amit az emberek tenni fognak.

4. Egy másik nézet szerint az angyalok azért voltak gyanakvóak az emberrel kapcsolatban, mert a dzsinnek, akiket Allah korábban teremtett meg, már súlyos bajokat okoztak a földön.



Az elbeszélések szerint, amikor Allah meg akarta teremteni az embert, azt súgta a földnek: „Egy helyettest fogok teremteni Magamnak a porodból. Lesznek majd köztük olyanok, akik engedelmeskednek Nekem, és lesznek olyanok, akik láznak. Az engedelmeseket a Paradicsom kertjébe helyezem majd, a lázadókat pedig a Pokol tüzébe küldöm!”

Majd elküldte a négy angyalt, Gábrielt, Mikáilt, Iszrafielt és Azraelt, hogy hozzanak egy-egy marok földet a világ minden tájáról. A föld azonban ellenállt, és azt mondta: „Semmilyen részemem nem adhatom oda, hogy az majd a Pokol tüzében végezze!”²⁷

26. Lásd: Razi, Tafsir, XXXI, 114.

27. ez azt mutatja, hogy a teremtmények, amelyeket mi élettelennek és tehetetlennek gondolunk, elég tudatosak ahhoz, hogy érezzék a felelősség súlyát. Valójában a Próféta (s.a.w.) egy napon kiment Uhud hegyére, Abu Bakr, Omár és Ali társaságában, mire a hegy remegni kezdett, ő pedig azt mondta neki: „Maradj nyugodtan, Uhud! Nem más van rajtad, mint egy próféta, egy igaz és két mártír!” (Tirmidhi, Manaqib, 18/3703)

Minden létező a természetben, beleértve a növényeket és az állatokat is, Allahot magasztalja és róla emlékezik meg a saját nyelvén. A Kegyes Korán azt



Így hát Gabriel, Mikáil és Iszrafil üres kézzel tért vissza, és azt mondták Allahnak: „A föld Nálad keresett menedéket, és bocsánatot kért, mert nem akarta egy részét adni, hogy büntetésre legyen ítélve pont mi pedig nem tartottuk helyesnek, hogy kényszerítsük rá.”

Azrael azonban félt visszatérni Allahhoz anélkül, hogy a parancsot teljesítette volna, és elvégezte a feladatot. Több különböző típusú földet gyűjtött, vörös, világos, barna talajt a világ minden tájáról, összekeverte őket, és Allah elé vitte. Eltökéltége miatt Allah nekiadta azt a feladatot is, vagy az emberek lelkét halálukkor elvigye.



Az ember földből lett teremtvé, ezért rendelkezik annak tulajdonságaival is. A föld időnként kiszárad, felperzseli a nap, és víz után vágyik. Jönnek olyan idők, amikor el kell viselnie a tél súlyát, aztán pedig újjáéled a tavaszi esővel. Színek és illatok lenyűgöző szépsége díszíti fel, mintha csak az isteni ecset művészetének bemutatója lenne.

Az ember sorsa a földéhez hasonló. Az evilági ambíciók örvény forgatja, mint a homokot a sivatagi vihar. Engedi, hogy alsóbb énjének zsarnoksága irányítsa, és ezzel pusztulásba sodorja önmagát. Csak ezt legyőzve találhat békére. Ekkor válik az isteni kegyelem és ihlet középpontjává. Önzetlenné válik, mint az eső táplálta, kiszáradt föld, és mint a tavasz, másoknak kínálja mindazt a szépséget, amellyel megáldatott.

mondja: „*A hét ég és a föld és minden, ami bennük van, Őt magasztalja. És nincs semmi, ami ne az Ő dicsőségét magasztalná, de ti nem értitek a magasztalásukat. Bizony, Ő Kegyelmes, Megbocsátó.*” Szintén eszünkbe juthat a datolyatörzs példája, amely sírt a Próféta (s.a.w.) hiánya miatt (Bukhari, Manaqib, 25), és hogy a vörös tenger meg tudta különböztetni Mózes prófétát és Fáraót (2:50)



Az ember halandó teste földből lett teremtvé. A föld táplálja, és végül oda is tér vissza. Visszatér abba, amiből vétetett. Szinte minden elem, ami a földben megtalálható, kisebb vagy nagyobb mértékben megtalálható az emberi testben is. Testünk bizonyos értelemben maga a föld, mely más formában jelenik meg. Egy etimológia szerint az Ádám név jelentése föld, és az első ember azért kapta ezt a nevet, hogy eredetére utaljon.²⁸ A Kegyes Korán azt mondja:

خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

„Őt porból teremtette, aztán azt mondta neki: „Legyél!” És ő lett.” (Imrán családja, 3:59)

Ahogy a föld számtalan különböző színárnyalatú lehet, a vörstől a sárgán át a barnáig, úgy az emberi lények is. A föld is lehet puhább vagy keményebb, ami tükröződik az emberek különböző természetében is:

28. Az utóbbi években Maszari Emoto japán tudós jelentős kutatásokat végzett a fagyott vízkristályokkal kapcsolatban. Felfedezte, hogy a kristályok tökéletes hatszögekből állnak, és legcsodálatosabb formájukban megtalálhatók az emberi beavatkozástól mentes természetes forrásvizekben. Ezért elvégzett egy kísérletet, ahol ezt a vizet 2 különböző edénybe tette. Az egyik edénybe szeretetteljes, együttérző szavakat, fohászokat suttogott, a másikba gyűlölettel teli és sértő szavakat, többek között a sátán szót. Az első edényben található kristályok természetes, gyönyörű formájukat vették fel, a másodikban viszont töredezettek voltak és elvesztették szépségüket. Ugyanebben a kísérletben azt is felfedezte, hogy a kristályok különbözőképpen reagálnak a harmonikus zenére és a harmónia nélküli, torz hangokra. Ezt követően hasonló kísérletet végzett két adag rizszel. Az első edényre a „köszönöm” szót írta, a másikra az „ostoba” szót. Majd egy hónapon keresztül ugyanezeket a szavakat suttogta az edényekbe. Az első adag rizs megőrizte frissességét és szépségét, míg a második adag sötétebb lett és rossz szagú.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا
أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيَضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ
سُودٌ. وَمِنَ النَّاسِ وَالْدَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا
يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ

„Hát nem láttad, hogy Allah vizet küld le az égből, és általa különböző színű gyümölcsöket hozunk elő? És a hegyekben sávok vannak, fehérek és vörösek, különböző árnyalatúak, és koromfeketé sziklák. És az emberek és a mozgó teremtmények és a jószágok közül is hasonlóképpen különböző színűek vannak. Szolgái közül csak azok félik Allahot, akiknek tudásuk van. Bizony, Allah Hatalmas, Megbocsátó.” (Az angyalok, 35:27-28)

A Próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Allah Ádámot egy marék földből teremtette, melyet a világ minden részéről gyűjtött össze. Ezért Ádám gyermekei között vannak vörös bőrűek, és vannak fehérek és feketék, és ezeknek a színeknek a keverékei. Vannak köztük gyengéd természetűek, mások pedig durvák.” (Abu Davud, 16)

Egy elbeszélés szerint „Allah 40 évig gyúrta a földet, amelyből Ádámot teremtette”²⁹. Itt minden nap egy olyan fázist jelent, amelynek a hosszát vagy jellemzőit nem ismerjük.

Egy másik elbeszélés szerint az Ádám teremtéséhez használt sarat Allah 40 évig pihentette. Aztán egy formában kiégette, és 39 évig hullott rá a szomorúság esője, majd egy évig az öröme. Ezért az ember szomorúsága sokkal nagyobb, mint a boldogsága. Allah barátai azt mondták:

29. Al-Tabari, Tafsir, III, 306)

هَآ هِيَ الدُّنْيَا إِذَا أَضْحَكْتَ يَوْمًا أَبْكْتَ أَيَّامًا

„Az élet olyan, hogy ha egy napra megnevettet, cserébe sok napon át megrikat.”

Az esőt, amiről itt szó volt, nem szó szerint kell érteni, csak egy metafora. Nem fizikai, hanem spirituális eső.

Azonban a szomorúságot mindig öröm követi. A türelemmel viselt fájdalom nyomában jutalom jár, ahogy Mohammed próféta (s.a.w.) Éjszakai Utazása is a fájdalmas taifi látogatás után történt, vagy a boldogabb medinai napok és a mekkai nehézségek után következtek.

A Kegyes Korán azt mondja:

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

„Bizony, a nehézséggel könnyebbség jár. Bizony, a nehézséggel könnyebbség jár.” (A kitárás, 94:5-6)³⁰

Amikor a Kitárás című szúra ki lett nyilatkoztatva, Mohammed próféta (s.a.w.) nagyon boldog volt, hogy az egyszer említett nehézség után két könnyebbség jön, és azt mondta a társainak:

„Egyetlen nehézség nem győzhet le két könnyebbséget... mert biztos, hogy minden nehézséggel nemcsak egy könnyebbség jár, hanem kettő!”

30. az ájában egyszer szerepel a nehézség szó, és kétszer könnyebbség de a nehézség szó mindkétyszer határozott névelővel szerepel, ami viszont nem áll ott a könnyebbség szó előtt, ezért ez határozatlan főnév. Ez azt jelenti az arab nyelvtan szabályai szerint, hogy a 2 nehézség ugyanolyan jellegű, vagyis voltaképpen ugyanaz, míg a 2 könnyebbség nem azonos, hanem kétszeres. Vagyis mindig 2 annyi könnyebbség van, mint nehézség. (lásd: Bukhari, Tafsir, 94)

Egy régi arab vers a Kitárás szúrából merít ihletet, hogy kivezető utat mutasson a problémákból:

إِذَا ضَاقَ بِكَ الْأَمْرُ تَفَكَّرْ فِي "أَلَمْ نَشْرَحْ"

فَعُسْرُ بَيْنِ يُسْرَيْنِ إِذَا فَكَّرْتَهُ تَفَرَّحْ

*Gondolkodj el a Kitáráson, és túljutsz a bajon,
mert könnyebbség követi azt mindkét oldalon!*

Kétségtelen, hogy a világ a próbatételek helye, tele mindenféle bajjal. A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ
وَالْأَنْفُسِ وَالْثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ
قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ
وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ

„És bizony, próbára teszünk benneteket valamennyi félelemmel, éhséggel, és a vagyontok, életetek és gyümölcsseitek fogyatkozásával, de mondj jó hírt a türelmeseknek! Akik, ha szerencsétlenség sújtja őket, azt mondják: „Bizony, Allahé vagyunk, és Hozzá térünk vissza.” Ők azok, akiken áldás van Uruktól, és kegyelem. És ők a vezetettek.” (A tehén, 2:155-157)

Még a növények is hosszú, türelmes várakozás után érik el végső lehetséges méretüket. A tavasz csak akkor jön, ha a föld kiállta a tél hóviharait. Az ember csak a próbatételek és a türelem által válik valóban éretté.



Az ember teremtése

A Kegyes Korán Ádám földből való teremtésének fázisait a következőképpen írja le:

1. A földből való teremtés fázisa

خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

„Őt porból teremtette, aztán azt mondta neki: Legyél! És ő lett.” (Imrán családja, 3:59)

Mint korábban említettük, az emberi lények földből lettek teremtvé, és magukon hordozzák annak tulajdonságait. A földön végig taposnak, és feltúrják, hogy magukat vessenek bele vagy építenek rajta, de a föld semmit nem reagál erre. Innen származnak az olyan emberi tulajdonságok, mint a türelem és az alázat. Egyes emberekben azonban a föld passzivitása lustaságba csaphat át.

2. Az agyag fázisa

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ

„Ő, Aki mindent a legjobban teremtett. És az ember teremtését agyagból kezdte el.” (A leborulás, 32:7)

Ebben a fázisban szerepet kapott a víz is. A víz megtisztít, és a megtisztulás szimbóluma. Az ember erényességében, és a fizikai és spirituális tisztaság utáni vágyakozásában fejeződik ki.

3. A ragadós agyag fázisa

إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ

„Bizony, Mi ragadós agyagból teremtettük őket.” (A felsorakoztak, 37:11)

Az agyag ragad, ami az ember lojalitását és eltökéltségét jelképezi, amikor ragaszkodik egy feladathoz. Azonban ez megnyilvánulhat a makacsságban és az előítéletekhez való ragaszkodásban is.

4. A megszáradt agyag fázisa

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

„És bizony, megteremtettük az embert megszáradt agyagból, ami megváltoztatott fekete sárból való.” (Al-Hidzsra, 15:26)

Ebben a fázisban szerepet kap a levegő is, mivel ez az az erő, ami a sarat felszárítja. A levegő készlet mozgásra is a sarat, és ez az embert mozgásra készítő erő is. Azonban az emberben megvan az a hajlam is, hogy csapongjon, akárcsak a szél.

5. A megformált sár fázisa

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

„És mikor Urad azt mondta az angyaloknak: „Bizony, embert fogok teremteni megszáradt agyagból, ami megformált fekete sárból való.” (Al-Hidzsra, 15:28)

Ez az ember azon képességére vonatkozik, hogy képes formálni és formálódni, tanítani és tanulni. A képességeit használhatja jóra vagy használhatja rosszra is, ezért arra van szüksége, hogy megmutassák neki a helyes irányt.

6. A kiégetett agyag fázisa

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ

„Ő teremtette az embert a cseréphez hasonló hangot adó agyagból” (A Kegyelmes, 55:14)

Ezen a ponton kap szerepet a teremtés folyamatában a tűz. Eből a tűzből származik a büszkeség, kevélység, megtevesztés, irigység, és az Allah parancsai ellen való lázadás.

Ez az ember, eredeti teremtését tekintve. Máshol, az Ádám prófétától származó emberek teremtésének állomásait az ája így foglalja össze:

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ. ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ. ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ
فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

„Aztán a cseppet megtapadt dologgá teremtettük, aztán a megtapadt dolgot húscsomóvá³¹ teremtettük, aztán a húscsomót csontokká teremtettük, aztán a csontokat hússal borítottuk be, aztán új teremtményként hoztuk életre. Áldott legyen hát Allah, a legjobb Teremtő!” (A hívők, 23:14)

31. Húscsomó: ez a kifejezés a Kegyes Korán egyik csodája, amit csak nemrégiben, napjainkban fedeztek fel. A *mudgha*, ami az ember teremtésének harmadik fázisa, egy falatnyi megrágott húst jelent, amin még a fogak nyoma is látszik (további információért lásd: Osman Nuri Topbas, A Kegyelem Próféta)

A tudásnak ezt a szintjét a tudomány csak a jelenkorban érte el, míg a Kegyes Korán az ember teremtésének fázisairól, a tudományos tényekkel összhangban, már 1400 éve tájékoztattott.

A Mindenható Allah a teremtés fázisairól beszél, amiből oly sokat tanulhatunk. Az agyag, amely az első fázisokat jellemzi, vagyis Ádám földből való megteremtését, felületesen nézve alantas anyag, mindenféle kifinomultság nélkül. A későbbi fázisok is meglehetősen taszítóak: kilövellt folyadék, megtapadt, megalvadt vérrög, egy visszataszító húscsomó, amely úgy néz ki, mintha megrágták volna – a legkevésbé sem vonzó egyik sem...

De aztán ezekből az isteni hatalom megnyilvánulásaként megformáltatik az emberi lény, ez a csodálatos műalkotás, mely nemes és kifinomult.

Ezt az anyag és a lélek életereje és elevensége követi, majd pedig ennek a fejlődésnek a megismétlése visszafelé, majd a visszatérés oda, ahonnan jött, és az ember elporlad a földben.

Aztán pedig visszatér a létezésbe, fel lesz támasztva egyetlen magból, az *adzsbu adh-dhunub*-ból³², ami olyan, mint egy apró csepp higany a porladó holttestben, amely nem enyészik el vele. Mintha csak egy növény fejlődését néznénk a magból egy gyorsított felvételen.

Ezekkel az ájakkal a Mindenható Allah arra ösztönzi az embert, hogy gondolkodjon el a birodalmakon keresztül tett utazásáról:

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

32. Az *adzsbu adh-dhunub* az emberi lény esszenciájának neve, melyből fel lesz támasztva. Ez az apró rész nem porlad és enyészik el a testtel.

„És azt, akinek hosszú életet adunk, visszafordítjuk a teremtésben. Hát nem gondolkodtok el?” (Já Szín, 36:68)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ
جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ

„Allah az, Aki megteremtett benneteket gyengeségben, aztán erőt adott a gyengeség után, aztán az erő után gyengeséget adott, és ősz haját. Ő azt teremt, amit akar, és Ő a mindent Tudó, a Hatalmas.” (A rómaiak, 30:54)

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى

„Abból teremtettünk benneteket, és abba fogunk visszatéríteni, és abból fogunk előhozni benneteket még egyszer.” (Ta Ha 20:55)

Ezek az áják azt mutatják, hogy ha valaki elgondolkodik azokon az állapotokon, amelyeken keresztül megy, láthatja, hogy az emberi test folyamatosan változik. Ami örökkévaló, az az emberi lélek. Az ember a lelke által indul arra az útra, amely vagy a mennyországba, vagy a pokolba vezet, vagy a boldogságba, vagy a szenvedésbe. Rumi azt mondja:

„Ne tápláld testedet túl sok édes és zsíros étellel, mert a test táplálása kiéhezteti a lelket. A lelkedet tápláld, hogy ereje teljében utazhasson az örök életbe!”

A lélek belehelése

Miután az ember testét földből megteremtette, a Mindenható Allah minden teremtménye közül a legmagasabb rangot adta neki azért, hogy saját „titkát” lehelte belé. Az emberi lényben az élet csak a lélek belelehelésével kezdődött el, s a lélek belelehelése jelzi,

hogy Allah mekkora értéket tulajdonít ennek a teremtményének, s ez jelenti az élet adását az embernek. A Mindenható Allah így szól erről:

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

„És amikor megformáltam, és beleleheltem a lelkemből, akkor le fogjátok vetni magatokat előtte leborulva!” (Al-Hidzsir, 15:29)

Azonban a Mindenható Allah átvitt értelemben használja a „beleleheltem a lelkemből” kifejezést, ahhoz hasonlóan, mint amikor egy felnőtt valamilyen bonyolult folyamatot leegyszerűsítve próbál elmagyarázni egy gyermeknek, aki még nem érte el azt az intellektuális szintet, hogy megérthesse. Valójában szélesebb értelemben véve ez azt jelenti, hogy saját tulajdonságaiból adott teremtményének, de annak képességeinek és lehetőségeinek megfelelő mértékben és módon. Ez a lélek, amelyet a Mindenható Allah belélehel, teszi lehetővé, hogy az ember megismerhesse Allahot, a Tőle kapott bízalom és képességek által. Így képes az ember Allah szolgájává válni, s lehetőségeihez mértén megismerni az Ő isteni nagyságát és titkait. Ennek a tudásnak a központja a szív. Ez a szív nem a fizikai szervet jelenti, amely a vért pumpálja testünkben, hanem inkább az érzéseink központját és a megnyilvánulás helyét.

Az, hogy az embernek lelke van, képességet és egy felelősséget is ad neki, hogy három kötelességet teljesítsen:

1. Megismerje saját magát, és felismerje a belső igazságát.
2. Megismerje és elismerje Teremtőjét.
3. És felismeri azt, hogy ő maga semmi a Teremtőjéhez viszonyítva.

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

Azt mondják: aki ismeri saját magát, az ismeri Urát.³³



Ahogy Mohammed Fénye volt az első élő teremtmény, amely meg lett teremtve, úgy Mohammed próféta (s.a.w.) lelke volt az első teremtetett lélek minden lélek közül. Ezért a Próféta (s.a.w.) lelkét úgyis nevezzük, hogy *Abu'l-Arwah*, vagyis a Lelkek Apja. Az összes többi ember lelke olyan, mint egy ékszerdoboz, ami csak a benne lévő drágakő kedvéért létezik.

Abu Huraira (r.a.) elbeszélése szerint a társak egyszer megkérdezték Mohammed prófétát (s.a.w.), hogy pontosan mikor adatott neki a próféta-ság. Ő azt felelte:

„...amikor Ádám még a lélek és a hús között volt.” (Tirmidhi, *Manaqib*, 1)

Mohammed próféta (s.a.w.) ezért valójában az első próféta is. Erről bővebben beszélünk majd akkor, amikor azt említjük, hogy az angyalok azt a parancsot kapták, hogy leboruljanak Ádám előtt.

Az emberi lélek valójában két szinten értelmezhető:

1. A magasabb rendű, vagy „uralkodói lélek” (rúh-i szultáni). Ez az emberi léleknek az a része, melybe a Mindenható Allah a saját lelkét lehelte, s ez a legfontosabb jellemző, amely az emberi lényeket a többi teremtménytől megkülönbözteti. Ez a lélek, amely „a parancs birodalmából” származik, s azért létezik, hogy a testtel együtt képes legyen jót cselekedni. E lélek által képes a test ruhájába öltöztetett ember teljesíteni szolgátságát, engedelmeskedni Allahnak, és ez teszi hajlamossá a jótettekre. Ez a lélek teljesen külön áll a test-



től. Csak azért létezik a testben, hogy általa működjön, és ellenőrzése alatt tartsa. Ezt a lelket nem befolyásolja a test megsemmisülése és elporladása. A halállal csak a test feletti rendelkezése ér véget.

2. Az állati lélek (rúh-i hajvani). Ez az az energia, amely az embert élteni, s biológiai szervezetét irányítja. Életnek vagy léleknek is nevezik, a „teremtés birodalmából” származik. Ez a lélek tartja életben a testet, s ez adja a testi vágyait is. A vér által uralkodik a testen, s irányítóközpontja az agy. Ez a lélek, amely az ember tetteinek kiindulópontja, negatív hatással is lehet az ember tetteire, ha nincs megfelelően nevelve. A lélek létezése nélkül az emberek nem lennének képesek alkotni semmit.

Tehát az ember cselekedetei az uralkodói és állati lélek összesített tulajdonságaiból jönnek létre. Az uralkodói lélek a kapitány, az állati lélek pedig olyan, mint a hajója vagy hátsólova. A lovasnak ellenőrzés alatt kell tartania lovát. Amennyiben ismeri és jól irányítja, az uralkodói lélek fog győzedelmeskedni.

A lélek öt stádiuma

1. A semmi stádiuma

Az örökkévalóság előtti időben egyedül Allah létezett. Semmilyen teremtmény nem létezett Rajta kívül. Természetesen lelkek sem voltak még. A Kegyes Korán Felteszi a kérdést:

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا

„Vajon nem volt-e az embernek olyan időszaka, amikor nem volt még említésre méltó?” (Az ember, 76:1)

2. A létezés stádiuma

Számos ismert és ismeretlen okok miatt, a Mindenható Allah már a testek létezése előtt megteremtette a lelkeket. Egy hadíszt szerint:

„A lelkek kétezer évvel a testük előtt meg lettek teremtvé.” (Al-Daylami, Musnad, II, 187-188)

3. A testbe való belépés fázisa

A lelkek sokkal a testek előtt meg lettek teremtvé. Miután esküt tettek Allahnak, hogy elismerik és elfogadják az Ő Úr voltát, egyeseivel lettek a testekbe küldve, az idők kezdete előtt létrehozott isteni terv szerint. Az első lélek, amely egy testbe küldetett, Ádám próféta lelke volt:

وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

„És amikor megformáltam, és beleleheltem a lelkemből” (Al-Hidzsir, 15:29)

4. A test elhagyásának fázisa

amikor a lélek kitöltötte az erre a világra rendelt idejét, elhagyja a testet, ugyanúgy vesszük ahogy egykor belépett a testbe. Ez az elkerülhetetlen vég, amitől egyetlen ember sem menekülhet meg. Ezt nevezzük halálnak. Ahogy a Kegyes Korán mondja:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

„Minden lélek megízleli a halált.” (Imrán családja, 3:185)



5. A testbe való visszatérés fázisa

Az iszlám azonban azt tanítja, hogy a halál nem a valódi vég, hanem a lélek örökkévaló életben való létezésének új kezdete, mint amikor a csecsemő az anyja méhéből a világra születik. Az embert elszámolásra fogják hívni azzal kapcsolatban, hogy hogyan élte az életét ebben a világban. Ha sikeres lesz ezen a kikérdezése, az örökkévaló boldogság élete vár rá. Ha elbukik – és a Mindenható Allah mentsen meg mindannyiunkat ettől - büntetést fog kapni. A Kegyes Koránban több 100 állja szól a feltámadásról, például:

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

„**Mondd:** „Az fog életet adni nekik, Aki először is létrehozta őket! És Ő minden teremtés Ismerője.” (Já Szín, 36:79)

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ

„**és amikor a lelkek összepárosíttatnak (eredeti testjükkel)**” (A felgöngyölítés, 81:7)



Lehetetlen pontosan megismernünk a lélek természetét, amelyet Allah lehet az emberben. Ez egy másik világból származó isteni titok, ezért meghaladja az emberi elme felfogó képességét, amelyet korlátoz az itt és most. A Kegyes Korán is megerősíti, hogy az emberi képességek nem elegendőek ahhoz, vagy megértsük, mi az a lélek:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي
وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا



„És kérdeznek téged a lélekről. Mondd: „A lélek Uram parancsai (ügyei) közül való. És nektek nem adatott a tudásból, csak egy kevés.” (Az Éjszakai Utazás, 17:85)

A tudósok többféleképpen magyarázzák ezt az áját:

A lélek olyan misztérium, amelyet csak a Mindenható Allah ismer.

A lélek a lényege minden parancsnak vagy cselekvésnek.

A lélek önmagában Allah parancsa vagy cselekedete.

Az ebben az ájában használt arab szó az *amr*, ami a szó mindkét értelmében pancsolást jelent: meg parancsolni valakinek, hogy valamit tegyen, vagy pedig parancsolással bírni valaki felett. Ennek megfelelően a lélek parancsa vagy cselekedete, valamint az az esszencia, amely által az ember képes parancsolni, cselekedni. Vagyis az ember a lépéseken keresztül részesedik Allah tulajdonságaiból, amelyet azért kapott, hogy Allah parancsait betöltse a földön. Allah követeként vagy kalifájaként az embernek elengedhetetlen a lélek. Ezáltal válik kalifává, ez semmilyen más módon nem lenne lehetséges.

A parancs gyakorlása az emberi lények kizárólagos privilégiuma. Egy oroszán erősebb, mint az ember, mégis gyenge azzal szemben, ahogy az ember gyakorolni képes fennhatóságát, és folyamatosan fejleszteni tudja képességeit. Még ha egy oroszán ezer évig élne is, nem lenne képes házat építeni magának, vagy feltalálni egy olyan járművet, melynek segítségével kevesebb idő és erőfeszítés árán tudna zsákmányt ejteni.

Az isteni megnyilvánulásnak ez a fajtája az angyaloknak sem adatott meg. Egyedül az ember részesült ebben a megtiszteltetésben pont az ember a legjobb formára lett teremtve. Azonban ez nem jelenti azt, hogy szükségszerűen meg is marad ezen a szinten. Fennáll

a kockázata annak, hogy még az állatoknál is mélyebbre süllyed. Ez azért van, mert az emberben vannak pozitív és negatív tulajdonságok is. Megnyilvánulnak benne a Kegyelmes és Irgalmas isteni nevek, ugyanakkor a Büszke vagy a Megtorló is. Minden teremtmény közül egyedül az ember rendelkezik ezzel a kettős természettel.

A fenti ája egyértelműen kijelenti, hogy az embernek nagyon kevés tudás adatott ahhoz, hogy megérthesse a lélek természetét. Ezért az a legjobb, ha az ember nem válik túlzottan elbizakodottá, és nem próbálja a saját határait átlépni azzal, hogy a lélek titkának megfejtésével próbálkozik. Ehelyett arra a hatalmas felelősségre kell gondolnia, ami a lélekkel jár, és meg kell próbálnia jobb emberré válni Allah előtt.



Miután Allah megteremtette Ádámot, megtanította neki a dolgok neveit, hogy olyan szintre helyezze őt, amit még az angyalok is irigyelnek és nagyra tartanak. A Kegyes Korán azt mondja:

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ
فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

„És megtanította Ádámnak minden dolog nevét. Aztán megmutatta azokat az angyaloknak, és azt mondta: „Tudassátok velem ezeknek a neveit, ha igazat mondotok!” (A tehén, 2:31)

Az angyalok magasztalták Allahot, és felmentést kértek egy olyan feladat alól, amely messze meghaladta a képességeiket. Ekkor a Mindenható Allah azt mondta:



قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ
 قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

„Ádám, mondd el nekik a neveiket!” És amikor elmondta nekik a neveiket, Allah azt mondta: „Hát nem mondtam nektek, hogy Én ismerem a Láthatatlant az egekben és a földön? És hogy Én tudom, amit felfedtek, és amit elrejtetek?” (A téhén, 2:33)

Ami az Ádám prófétának megtanított neveket illeti, ezek a teremtésben lévő minden dolog nevei voltak, és a tulajdonságaik és természetük. Ide tartozik többek között az anyag igazsága, a teremtés természete, a mögötte rejlő rendelés és bölcsesség, és az egek és a föld minden titka, beleértve a Megőrzött Táblát is. Röviden, ez az isteni nevekre vonatkozó tudás, mivel ezek át fognak minden teremtetett dolgot. Allahot csak a szív által ismerhetjük meg. Az anyagi igazság csak akkor fedi fel magát, ha a szív elérte azt állapotot, hogy képes legyen érzékelni. Ez pedig Allah neveitől függ. A mindenható Allah valójában az Ő nevei által mutatja be magát az emberi megértesnek megfelelően, azt mondva:

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

„Övéi a legszebb nevek.” (A magaslatok, 7:180)

Az ember csak a nevei által képes kapcsolódni Allahhoz. Az ember természete olyan, hogy a nevük által képes azonosítani és a valósághoz kötni a dolgokat. Az ember számára elengedhetetlen, hogy minden dolognak legyen neve, és fordítva is, a név megerősíti az adott dolog létezését. Ezért van az, hogy Allah először minden dolog nevét tanította meg Ádámnak, és ezáltal erősítette meg fel-

sőbbrendűségét az angyalokhoz képest. Ha ismerjük valaminek a valódi nevét, az azt jelenti, hogy ismerjük a természetét is. És hogyan tudhatnánk bármit is Allahról, ha nem ismernénk a neveit?

Ezért az embernek meg kell ismernie a neveket, hogy tudást szerezhessen Uráról. A szolga gyakran úgy érzi, hogy helyzetének vagy lelki állapotának megfelelő nevével kell Allahhoz fohászzkodnia. Ha nem lennének Allah nevei, megszakadna a Vele való kapcsolatok. Azt is mondhatjuk, hogy ezek a nevek adnak hangot az embernek, aki nem képes kifejezni Allah lényegét és isteni voltát. Az isteni nevek ismétlése önmagában elegendő a hit megerősítéséhez békességet és az isteni jelenlét érzését hozza a szívbe, és erősíti az Urunk iránti szeretetet. Távol tartják a szívet ettől a világtól, és az örök élet felé fordítják, fokozva a Teremtőhöz való visszatérés vágyát. Ezért van az, hogy Allah nevei olyan különös hangsúlyt kapnak azokban a fohászokban, amelyeket Mohammed próféta (s.a.w.) javasolt különböző alkalmakra.

Ha egy hívőt nehézségek sújtanak, és úgy érzi, hogy minden eddiginél jobban szüksége van az isteni kegyelemre, a megfelelő szavakat keresi, hogy a legjobban összefoglalja nehézségeit. A Rahman és Rahím, Kegyelmes és Irgalmas szavakba kapaszkodik. Ha úgy érzi, hogy összenyomja a bűnök súlya, és gyengül kapcsolata Urával, a Ghaffar és Szettar, Megbocsátó és a bűnök Elfedője nevekben keres menedéket. Ha a világmindenségben és saját magában megjelenő isteni csodák lenyűgözik, olyan szavakat keres, amelyek a legjobban összefoglalják csodálatát – és az Allahu Akbar, Allah mindennél nagyobb kifejezésben találja meg ezeket. Bármilyen helyzetben legyünk is, az isteni nevek kulcsával kinyithatjuk legbelsőbb problémáink kapuit, és megoldást találhatunk rájuk.

Ezért van az, hogy a mindenható Allah úgy ismertette meg magát az emberi lényekkel, ahogy felfogásuknak legjobban megfe-



lel. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy ezek a nevek ne lennének tényszerűek, mert azok. Azonban a neveknek maguknak személyes kapcsolatuk van az emberrel. Például a Mindenható Allah azért mutatja be magát olyan nevekkal, mint az Erős vagy a Megbocsátó, mert az ember saját magában is megtalálhatja ezeket a tulajdonságokat, még ha csak nagyon korlátozott formában is. És ami megvan az emberben, ahhoz képes viszonyulni, azt képes megérteni. Lehetővé teszi, hogy ezáltal úgy ismerjük meg Allahot, ahogy Ő meg akarja ismertetni saját Magát, és az egyetlen módon, ahogy az ember képes lehet rá. Ez Allah ajándéka, amit azért adott az embereknek, hogy megkönnyítse a hithez és a túlvilági sikerhez vezető útjukat.

Tehát bizonyos értelemben a fenti ájában Allah azt mondja: „Fel fogom fedni az embernek a dolgok neveit, a mögöttük rejlő bölcsességet és titkokat, és a szépséget és művészetet is, amely által létrejöttek.”

Utal arra is, hogy az ember értéke és becsülete azzal arányos, amit tud. Ezért az embernek a tudását bölcsességgé és jó tettekké kell alakítania, hogy elérje a végső célt, ami a takva, vagyis az istenfélelem. A Mindenható Allah azt mondja:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

„Bizony, a legnemesebb Allah előtt közületek az, aki a legistenfélőbb.” (A szobák, 49:13)



Az emberi elme teremtetett dolog. Bizonyítékokra van szüksége, hogy megerősítsék Allah létezését. Az okozatból képes következtetni az okokra, az alkotásból az alkotóra. Csak a kinyilatkoztatás segítségével értheti meg a bölcsességet. Bár az ember képes elméjével haladni az Allah megismeréséhez vezető úton, ez csak egy bizonyos

pontig lehetséges. Eljön az a pont, ahonnan az elme nem képes továbblépni. Innen a hátralévő utat a szív teszi meg. Azonban még a szív sem elegendő ahhoz, hogy az abszolút igazságot elérjük. Allah lényege abszolút, vagyis önmagában létező, nincs szüksége semmi másra a létezéshez. Lehetetlen elérni az abszolút utat valami olyasmi által, legyen az akár a szív, akár az elme, ami természeténél fogva külső dolgoktól függ a létezését tekintve.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ

„És ők nem foghatnak fel semmit az Ő tudásából, kivéve azt, amit Ő akar.” (A téhén, 2:255)

Ennek ellenére az embernek nem szabad felhagyni az erőfeszítéssel az Allah megismeréshez vezető úton. Minden erejével módott kell találnia arra, hogy közelebb kerüljön Urához. A legjobb példa erre a próféták törekvése és keresése, mint Ábrahám, aki azt mondta:

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ

„És azt mondta: „Bizony, Uramhoz megyek! Ő vezetni fog engem.” (A felsorakozottak, 37:99)

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta: „Uram, nem vagyunk képesek úgy megismerni Téged, ahogy az Hozzád méltó!” (Munawi, Fayzu'l-Qadir, II, 520), ami szintén rámutat annak lehetetlenségére, hogy a legvalódibb értelemben megismerjük Allahot, de arra is, hogy folyamatos erőfeszítést kell tennünk ennek érdekében.

Mohammed próféta (s.a.w.) háromféle tudást kapott Allahtól.

Az első titok Allah és a Próféta (s.a.w.) között. Ezt a tudást nem adta tovább az embereknek, mert ezek meghaladják a normál em-

beri felfogóképességet, és csak a prófétaság fényében érthetők meg. Példa erre a *Huruf al-Mukatta*, vagyis az egyes szúrák elején található önálló betűk. Azok mellett a dolgok mellett, amelyeket Mohammed próféta (s.a.w.) kötelessége volt átadni az embereknek, voltak olyan dolgok, amik csak neki, személyesen lettek kinyilatkoztatva, és amit nem adott tovább másoknak. Példa erre az, amiről a következő hadíszban van szó:

„Ha tudnátok, amit én tudok, kevesebbet nevetnétek, és többet sírnátok.” (Bukhari, Kusuf, 2 Muslim, Salat, 112)

Egy másik hadíszt pedig azt mondja:

„Vannak olyan ügyeim urammal, amelyeket sem az angyalok, sem a legmagasabb rangú próféták nem érthetnek meg soha.” (Munawi, Fayzu'l-Qadir, IV, 8)

A második típusú tudás a törvény, vagy a saría, amely azért lett kinyilatkoztatva, hogy a Próféta (s.a.w.) mindenkinek elmagyarázza. Minden egyes embernek ebben kéne hinnie, és eszerint cselekednie. A következő ája erre a típusú tudásra utal:

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ
وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ

„Te Küldött! Add át azt, ami leküldetett neked Uradtól, és ha nem teszed, akkor nem adtad át az Ő üzenetét.” (Az asztal, 5:67)

A Próféta (s.a.w.) kapott Allahtól egy harmadik típusú tudást is, ami csak bizonyos embereknek szólt. Megtiltotta, hogy ezt a tudást továbbadják azoknak, akikből hiányoztak képességek a megértéséhez. Egyszer azt mondta Ibn Abbasznak:

„Soha ne mondj el az embereknek olyan dolgot, amit az elméjük nem lenne képes befogadni. Ha így tennél, azzal csak megpróbáltatásokat hoznál rájuk.” (Daylami, Musnad, V, 359/8434)

Ennek alapján Hz. Ali azt mondta:

„Azt mondd el az embereknek, amit meg is értenek, a többit pedig tartsd meg magadnak. Vagy azt szeretnéd, hogy az emberek megtagadják Allahot és a Küldöttét?” (Bukhari, Ilm, 49)

Ibn Abbasz (r.a.) elbeszélése szerint a Társak egyszer megkérdezték, hogy továbbadjanak-e minden tudást, amit tőle tanultak, mire ő azt felelte:

„Igen, kivéve azt, amit az emberek nem lennének képesek megérteni, mert azt csak bajt okozna nekik.” Ibn Abbasz gyakran saját maga is szimbólumokat használt, ha valamit nyilvánosan akart elmagyarázni. (Ali al-Muttaqi, Kanzu'l-Ummal, X, 307/29537)

Abu Huraira (r.a.) azt mondta:

„Két teli csészényi tudást kaptam Allah Küldöttétől (s.a.w.). Az egyiket továbbadtam nektek. De ha a másikat is továbbadtam volna, elvágátok volna a torkomat!” (Bukhari, Ilm, 42)

Ezt a fajta tudást csak olyan áldott társainak adta tovább, mint Abu Bakr (r.a.) vagy Ali (r.a.). Olyan igazságokat tartalmaz, amit csak a különleges megértéssel megáldott emberek képesek felfogni. Azonban a saját képességeihez mérten minden embernek keresnie kell ezt a tudást. A saját érdekében fejlesztenie kell képességeit, hogy tökéletesítse hitét, az őszinte elkötelezettség és erényesség érzésével, hogy megpróbálja elérni ezt a szintet. Más szavakkal szólva, meg kell próbálnia tőle telhetően a taszavvufnak megfelelő életet élni. Ez pedig csak a lélek és a szív megtisztításával lehetséges.



Az egyén sikere mindenkinek felett attól függ, hogy ragaszkodik az iszlám által tanított igazsághoz. A taszavvufban való alámerülés segít felismerni ezeket az igazságokat azáltal, hogy a tudást állandó tudatossággal változtatja.

Az iszlám törvénye mindenkire szól. Ezért figyelembe veszi a leggyengébb embert is, és az abszolút minimumot szabta meg kötelezőnek. Ez az isteni kegyelem eredménye. A taszavvuf azonban a képességeket veszi alapul, és lehetővé teszi, hogy akik képesek rá, tovább haladjanak egészen a fenafillah stádiumáig, amelyben elvesznek Allahban, és a bekábillah stádiumáig, melyben újra életre kelnek Allah által. Például a kötelezően előírt adomány a vagyon egynegyvened része. Azonban a mindenható Allah nyitva hagyta az adakozás kapuját, sőt, kifejezetten javasolja a hívőknek, hogy azt adják adományba, amire nekik maguknak is szüksége van, és amit a legjobban szeretnek. Mondhatjuk, hogy az adomány iszlám által megszabott minimuma a szív legalacsonyabb szintjének felel meg. Azonban ahogy a szív magasabb szintre emelkedik, úgy nő az adakozás mennyisége is.

Tehát a taszavvuf által nyújtott tudás Allahtól való (*ladunni*) tudás, amelyet csak spirituális nevelés által lehet megszerezni az ember egyéni képességeinek mértékében. Ezt a fajta tudást maga a Kegyes Korán is többször említi. A Mindenható megáldja azok szívét, akik az Allah iránti félelemtől és szeretettől hajtva ellenállnak az evilági kísértéseknek, olyan ajándékokkal, amelyek az elme által fel sem foghatók. Ez egy különleges fajta bölcsesség, amit Allah azoknak ad, akik istenfélők:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ
سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

„Ti, akik hisztek! Ha félitek Allahot, Ő megadja nektek a megkülönböztöt, és eltávolítja a rossztetteiteket, és megbocsát nektek. És Allah a hatalmas kegy Birtokosa.” (A hadizsákmány, 8:29)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ
كَفَالَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

„Ti, akik hisztek! Féljétek Allahot, és higgyetek a Küldöttében. Ő kétszeres részt fog adni nektek a kegyéből. És fényt ad nektek, amelynél járhattok, és megbocsát nektek. És Allah Megbocsátó, Irgalmas.” (A vas, 57:28)

Az olyan emberek, mint Imám Ghazali vagy Abdul Kadir Geilani először elsajátították a könyvekben és iskolákban tanított iszlám tudományokat. Szívük mélységének segítségével később képesek voltak tovább haladni azon az úton, ami Allahhoz vezet, és amin az ismeretlen mélyebb részletei feltáruznak. A Mindenható Allah olyan titkokat fedett fel nekik, amelyeket nem fed fel az átlagembereknek, ahhoz mérten, aminek befogadására a szívük képes volt. Enélkül nem lettek volna képesek elérni a teljes érettséget, és valószínűleg soha nem is hallottunk volna róluk.

Az angyalok leborulnak Ádám (a.s.) előtt

Miután a Mindenható Allah megteremtette Ádámot, megparancsolta az angyaloknak és a dzsinneknek, hogy boruljanak le előtte. A Kegyes Korán így beszéli el a történetet:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ
مَسْنُونٍ. فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ.

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ. إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ
السَّاجِدِينَ. قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ. قَالَ
لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ

És mikor Urad azt mondta az angyaloknak: „Bizony, embert fogok teremteni megszáradt agyagból, ami megformált fekete sárból való. És amikor megformáltam, és beleleheltem a lelkemből, boruljatok le előtte!” És az angyalok leborultak, mind együtt, kivéve Ibliszt. Ő visszautasította, hogy a leborulók között legyen. Azt mondta Allah: „Iblisz! Mi van veled, hogy nem vagy azok között, akik leborultak?” Azt mondta: „Nem vagyok olyan, hogy leboruljak egy emberi lény előtt, akit olyan agyagból teremtettél, ami megformált fekete sárból való!” (Al-Hidzsir, 15:28-33)

Ez a történet annyira fontos, hogy a Korán különböző részletekkel 7 szűraban is említi. Szerepel benne egy nagyon fontos.: a Sátán semmibe veszi Allah parancsát, és az alsóbb énjét követi a logikát és a józan ész az isteni parancs elé helyezi. Ez érvényes az emberi lényekre is: bárki, aki engedi, hogy saját személyes véleménye felülírja Allahét, ugyanazt a hibát követi el, amit a Sátán is elkövetett. A Kegyes Korán így figyelmeztet minket:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ

„Ti, akik hisztetek! Ne helyeztétek magatokat Allah és a Küldötte elé! És féljétek Allahot!” (A szobák, 49:1)

Allah számonkéri Ibliszt:

قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي

„Azt mondta: „Mi akadályozott meg abban, hogy leborulj az előtt, amit a saját két kezemmel teremtettem?” (Szad, 38:75)

Itt a „saját két kezem” kifejezés Allah hatalmát jelenti, és érzékelte azt a fontosságot, amit az embernek tulajdonít. Muhjiddín Ibn Arabi rámutat még egy jelentésére:

„A két kéz Allah szépségének (dzselál) és fenségének (dzsemál) megnyilvánulása. Az ember teste és lelke Allah szentségének megnyilvánulása, lelke pedig a szépségéé. Az emberben egyesülnek ezek az isteni tulajdonságok. A Sátánban azonban csak a fenség nyilvánul meg, és meg van fosztva a szépségtől.”

A Próféta (s.a.w.) azt mondta: *„Allah a saját képére teremtette Ádámot.” (Muslim, Birr, 115)*

Allah felette áll bármiféle képmásnak vagy elképzelésnek. Ezért ez a hadisz nem a fizikai képmásról, hanem a belsőről beszél; nem a testről, hanem a lélekről.

Ha ezek az isteni nevek nem nyilvánultak volna meg Ádámban, és nem kapott volna a többi teremtménynél felsőbbrendű tulajdonságokat, nem lett volna képes betölteni Allah helytartójának szerepét a földön. Az emberben természeténél fogva megvan ez a képesség. Azonban ezt a szerepet akkor képes valóban betölteni, ha eléri az inszal-i kamil, a tökéletes ember szintjét azáltal, hogy megtisztítja alsóbb énjét, finomítja erkölcsét, és megtisztítja magát.

Ez azt jelenti, hogy az emberben megvan a lehetőség, hogy felülmúlja még az angyalokat is, amennyiben fejleszti azt a képességet, hogy higgyen, szeressen, és irányt szabjon az életének. Azonban ha a tagadásba, csalásba, irigységbe és megtevesztésbe süllyed, alacsonyabb rendűvé válhat még az állatoknál is. A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

„És bizony, sok dzsinnt és embert teremtettünk a Pokolnak. Van szívük, de nem értenek vele, van szemük, de nem látnak vele, van fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a jószágok – de nem, még inkább tévelyegnek! Ők azok, akik nem törődnek semmivel.” (A magaslatok, 7:179)

A Sátán a benne rejtőző kevélység és hiúság miatt nem borult le Ádám előtt, pedig korábban nagy tiszteletben állt. Olyan sok tudása volt, hogy még az angyalokat is tanította.

Ennek kapcsán a történetek további jelentésekre is mutatnak: a tudás és a magas rang azzal a veszéllyel jár, hogy öntelté teszik az alsóbb ént, és a tudás önmagában nem biztosítja, hogy birtokosa engedelmeskedik Allahnak. Iblisz a dzsinnek közé tartozott, akik füst nélküli, fényes lángból lettek teremtve. Ezért korlátozott tudása miatt feltételezte, hogy ez a fényes tűz felsőbbrendű a sárnál, amiből Ádám lett teremtve. Feltételezte, hogy emiatt az ő értéke és becsülete nagyobb. Feltételezte, hogy egy magasabb rendű dologból teremtett lény számára megalázó, hogy meghajoljon egy alacsonyabb rendű lény előtt. Ez azonban hibás analógia volt, és csak azt mutatja, hogy mennyire kevés a józan ész a helyes értékítéllethez.

Ezért az embernek soha nem szabad analógiákhoz folyamodnia az isteni paranccsal szemben. Az olyan analógia, amely tagadja a kinyilatkoztatást, biztosan érvénytelen lesz és semmi haszna. Sátán is elkövette ezt a hibát. Emellett a feltételezése, hogy a tűz felsőbbrendű a földnél, csak relatív. A földnek számos olyan tulajdonsága van, amely felsőbbrendű a tűznél. De a lényeket tekintve nem az ösz-

szezhasonlítás fontos, hanem az Allahnak való engedelmesség. Iblisz valódi bűne az volt, hogy felül próbálta bírálni Allah értékítéletét, olyannyira, hogy volt bátorsága vitába szállni Allahhal.

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ

„Azt mondta: „Én jobb vagyok, mint ő. Engem tűzből teremtetted, őt pedig agyagból teremtetted.” (A magaslatok, 7:12)

Iblisz látta a sarat, amiből Ádám lett teremtvé, de nem látta annak valódi értékét. Megtévesztette a külső, és nem látta mögötte a belsőt. Nem tudta, hogy az ember Allah helytartójának rendeltetett a földön Ádámot az alsóbb énje szemével látta, ezért nem látott túl az anyagon. Saját logikáját vette alapul, nem pedig Allahét. Korábban soha nem találkozott még olyan szituációval, ami próbára tette volna érzéseit, és soha nem részesült ilyen próbatételben. Nem értette az isteni bölcsességet. Engedte, hogy elragadja alsóbb énje sötét indulata, és sajnálatos módon ellenszegült Allahnak.

Iblisz nem akarta elveszíteni képzelt előnyét Ádámmal szemben, és ezért nem volt hajlandó leborulni előtte. Ezáltal azonban rosszabb helyzetben találta magát, mint valaha is képzelte volna. Allah megfosztotta kivételes helyzetétől, megaláztatott az angyalok előtt, akik addig mélyen tisztelték őt, és megszégyenítve üldözték el:

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ. وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

„Azt mondta Allah: „Akkor menjél ki belőle (a Kertből), mert bizony, átkozott, kitaszított vagy. És bizony, az átok lesz rajtad az Ítélet Napjáig.” (Al-Hidzsir, 15:34-35)

Egy másik helyen a Koránban:

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ
أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ

„Azt mondta: „Menj hát le innen, mert nem való az neked, hogy fennhéjázó légy benne. Menj hát ki, a megvetettek közé tartozol!” (A magaslatok, 7:13)

Miközben saját felsőbbrendűségét próbálta bizonyítani, Iblisz elvesztette Allah kegyeit. Ekkor már az életét féltve könyörgött haladéért:

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

„Azt mondta: „Uram! Adj hát nekem haladékat addig a Napig, amíg feltámasztatnak!” (Al-Hidzsr, 15:36)

A Mindenható Allah végtelen bölcsességében megadta ezt neki:

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ. إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ

„Azt mondta Allah: „Hát bizony, azok közé tartozol, akiknek haladék adatott. Addig a Napig, amelynek ideje jól ismert.” (Al-Hidzsr, 15:37-38)

Mint korábban említettük, Ádamban megvolt minden egyes emberi lény, aki az utolsó óráig meg lesz teremtve. Ezért minden egyes ember örökli ha megtiszteltetés egy részét, amiben Ádám részesült, de ugyanakkor része lesz a Sátán gyűlöletében is. A lényeg azonban az volt, hogy az embernek szüksége volt egy akadályra, amelyet legyőzhet, hogy teljes spirituális potenciálja kiteljesedjen. Ezért volt szükség a Sátánra, hogy betöltse ezt a szerepet, és a tiltott fát övező eseményekre is, ami miatt az ember kiűzetett a Paradisom kertjéből, és megkezdte próbatételeit a földön. A Sátán az az



akadály, aki csábításaival és az ember vágyainak kísértéseivel akadályozza, hogy az ember kiteljesítse spiritualitását. Ezért az embernek folyamatosan ébernek kell lennie, és ez az éberség az, ami a valódi spirituális érettséghez vezet.

Ezért van az, hogy Allah úgy döntött, hogy szabad kezet ad a Sátánnak az Utolsó Napig. De a mérleg kiegyensúlyozására Allah kegyelem kapuját is nyitva hagyta az ember előtt, egészen a halála pillanatáig. Azonban addig a pillanatig az embernek súlyos harcot kell vívnia a Sátánnal, aki már előre így figyelmeztette őt:

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لِنِ أَنْ حَزَنَتْنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ
لَأُحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا. قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ
جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا. وَاسْتَغْفِرْ مَنْ اسْتَعْطَتْ مِنْهُمْ
بَصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْأَمْوَالِ
وَالْأَوْلَادِ وَعَدُّهُمْ وَمَا يَعْدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا

„Azt mondta (Iblisz): „Látod hát azt, akit megtiszteltetésben részesítettél felettem? Ha haladékot adsz nekem a Feltámadás Napjáig, bizony hatalmamba fogom keríteni a leszármazottait, kivéve egy keveset!” Azt mondta (Allah): „Menj, és mindazok, akik közülük követnek téged, hát bizony, a Pokol lesz a fizetségetek – bőséges fizetség az. Csábítsd el közülük azt, akit tudsz a hangoddal, támadd meg őket a lovasságoddal és gyalogságoddal, és legyél társuk a vagyonukban, és a gyermekeikben, és ígérj nekik!” De a Sátán nem ígér mást nekik, csak megtévesztést.” (Az Éjszakai Utazás, 17:62-64)

A fenti ája rámutat a legfontosabb praktikákra, amelyeket a Sátán alkalmaz az ember manipulálására:

- Mindenekelőtt, a Sátán csak azokat tudja megtéveszteni, akik felett hatalma van.

- Az embert számos eszközzel és szólammal téveszti meg, melyek tetszetősek az emberek számára, és ezért könnyű ezekkel félrevezetni őket. A tudósok szerint az ájában szereplő „szawt” szó jelentése hang, és bármilyen olyan hangot jelenthet, amely az Allah elleni lázadásra ösztönöz.

- Iblisz emberek és dzsinnek segítségét is használja az olyan feladatokban, amelyeket egyedül nem tud végrehajtani.

- Leginkább a gyermekeiket és vagyonukat érintő kísértéseken keresztül téveszti meg az embereket.

Allah engedélyét követően Iblisz egy kicsit nagyobb biztonságban érezte magát, és végtelen arcátlanságában Allahot próbálta vádolni saját lázadásért:

قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ.
ثُمَّ لَأَتَيْنَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ
شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ

„Azt mondta: „Mert tévelygésbe küldtél engem, bizony, ott ülök majd rájuk várva a Te egyenes utadon. És eljövök hozzájuk, elölről és a hátuk mögül, és a jobbjukról és a baljukról, és bizony, a legtöbbjüket nem fogod hálásnak találni.” (A magaszlatok, 7:16-17)

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ
وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ

„Azt mondta: „Uram! Azért, mert félrevezettél engem, jónak tűntetem majd fel előttük azt (az engedetlenséget) a földön, és félrevezetem őket mind” (Al-Hidzsir, 15:39)

Yahya ibn Muadh, a taszavvuf híres tudósa (d.872) így írja le a Sátán hatalmát az ember felett:

„A gonosz tétlen, nincs semmi tennivalója. Mi emberek viszont mindig tevékenykedünk. Ő lát minket, de mi nem látjuk őt. Mi elfeledkezünk a kötelességünk erről, de ő soha nem feledkezik el a sajátjától. És ami tovább nehezíti a dolgokat, alsóbb énünk is az ő szolgálatában áll.”

A Kegyes Korán így figyelmeztet minket:

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ

„ne kövessétek a Sátán lábnyomait, bizony, ő nektek nyilvánvaló ellenségeitek!” (A tehén, 2:208)

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو
حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

„Bizony, a Sátán az ellenségeitek, vegyétek hát őt az ellenségeiteknek!” (Az angyalok, 35:6)

Tehát a Kegyes Korán a Sátánt az ember egyértelmű ellenségének nyilvánítja, és azt javasolja, hogy Allahnál keressünk tőle menedéket. A Kegyes Korán több ájában figyelmeztet erre, például:

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ.
وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ



„És mondd: „Uram! Nálad keresek menedéket a sátánok sugalmazásaitól, és Nálad keresek menedéket, Uram, attól, hogy jelen legyenek!” (A hívők, 23:97-98)

وَأِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا
فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ

„És ha gonosz sugallat jön hozzád a Sátántól, keress menedéket Allahnál. Bizony, Ő mindent Halló, mindent Tudó. Bizony, azok, akik istenfélők, ha egy gonosz sugallat jön hozzájuk a Sátántól, emlékezzenek meg Allahról, és újra látnak.” (A magaslatok, 7:200-201)

Menedéket keresni azt jelenti, hogy valakinek a védelmére hagyatkozunk egy olyan dologgal szemben, amitől félünk. Az emberek című szúrában azt parancsolja, hogy egyedül az ő védelmét keressük a Sátánnal szemben. Egyedül a Mindenható Allah az, Aki képes távol tartani a Sátán cselszövéseit, amelyekkel az embert megtéveszti.

Allah Küldötte (s.a.w.) a következő tanácsot adta:

„Ha egy ember Bismillah-t mond, amikor belép a házába, és amikor leül enni, a Sátán azt mondja a szolgálainak: „Nem tölthetitek itt az éjszakát, és nem kaptok vacsorát sem!” Ha nem mond Bismillah-t, amikor belép a házába, a Sátán azt mondja a szolgálainak: „Szállást kaptatok ma éjszakára!” És ha nem mond Bismillah-t akkor, amikor leül enni, a Sátán azt mondja a szolgálainak: „Vacsorát kaptatok ma éjszakára!” És ha nem mond Bismillah-t, akkor sem, amikor belép a házába, és akkor sem, amikor leül enni, a Sátán azt mondja a szolgálainak: „Szállást kaptatok ma éjszakára, és még vacsorát is!” (Muslim, Ashriba, 103)



إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ

Az *ikhlasz*, vagyis az Allahba vetett őszinte hit is védelmet jelent a Sátántól. A Kegyes Korán szerint a sátán azt mondja, hogy félre fogja vezetni az embereket, „**kivéve az őszinte hitű szolgálóidat közülük**” (Al-Hidzsr, 15:40).

A Mindenható Allah is megerősíti ezt:

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ

„**Bizony, ami a szolgálóimat illeti, nincs hatalmad felettük, kivéve, akik téged követnek a félrevezetettek közül.**” (Al-Hidzsr, 15:42)

Az *ikhlasz* azt jelenti, hogy az ember minden cselekedete mentes a képmutatástól, a magamutogatástól az istenszolgálatban, és megőrzi a szívét mindentől, ami beszenyenezné tisztaságát. Azt jelenti, hogy az ember Allah megalégedését és szeretetét tartja szem előtt minden cselekedetében, és ezek szerint szabályozza viselkedését. Ebben az értelemben az *ikhlasz* pajzsként szolgál minden rossz ellen, amivel a Sátán próbálja megtéveszteni az embert. Azonban az *ikhlasz* megszerzéséhez a szívnek el kell érnie egy bizonyos állapotot, amit a *marifetullah*, vagyis Allah megismerése felé törekedve érhet el.

Egy másik jelentős erő a Sátán gonoszsága ellen az, ha szóban és a szívünkben is megemlékezünk Allahról. Aki felhagy az Allahra való emlékezéssel, annak a Sátán lesz az állandó társa. Minden bűnt azokban a pillanatokban követünk el, amikor megfedkezünk Allahról. Egy ember nem képes őszintén kimondani azt, hogy Bismillah, és utána bűnt elkövetni, Allah nevét mondani, és igazságtalanul cselekedni vagy összetörni egy másik ember szívét. A Mindenható Allah Maga erősíti ezt meg:



وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ

„És aki vakon elfordul a Kegyelmesről való megemlékezéstől, annak egy sátánt jelölünk ki, és az lesz a társa.” (Az ékszerek, 43:36)

A Sátántól biztonságban lehetünk az Allah és a Küldötte (s.a.w.) iránti mély, szívből jövő elkötelezettség által is, ha minden erőfeszítésünket az iszlám útján tesszük, és azért, hogy Allah neve felemeltesse a földön. Ezért cserébe Allah a segítségét ígéri nekünk:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

„Ti, akik hisztek! Ha segítitek Allahot, akkor Ő is meg fog segíteni benneteket, és szilárdná teszi a lábatokat.” (Mohammed, 47:7)

Azokra azonban, akik hátat fordítanak Allah parancsainak, és a Sátánt követik, egyetlen úticél vár:

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ

„bizony, meg fogom tölteni a Poklot veled (Sátán,) és azokkal közülük, akik téged követnek, mind együtt!” (Szad, 38:85)

لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ

„Aki közülük követ téged (Sátán), bizony, megtöltöm veletek a Poklot, mindannyitokkal.” (A magaslato, 7:18)

Tehát elengedhetetlen, hogy tisztában legyünk azzal, hogy kicsoda a Sátán: ösellenségünk, aki minden eszközt bevet azért, hogy magával ránts on minket a Pokol mélységeibe.

Az elbeszélések szerint amikor az angyalok felemelték a fejüket a leborulásból, látták, hogy a dzsinn, akit addig Azazel néven ismer-tek, és arról volt híres, hogy mennyi időt töltött Allah imádatával, gonosz teremtménnyé változott. Ezért újra leborultak, hálát adva Allahnak, hogy megőrizte őket a hasonló sorstól.

Azazel azután vált Sátánná, és a gonosz megtestesítőjévé, hogy megtagadta, hogy leboruljon Allah parancsára. Ő nem angyal volt, és tűzből lett teremtvé. Egy dzsinn volt a Paradicsom angyalai kö-zött, ezért különleges. Emiatt felsőbbrendűnek érezte magát Ádám-nál, és nem értette meg, hogy Ádám milyen lelket hordoz, és hogy Allah kalifájának jelöltetett ki. Nem hallgatott az isteni parancsra, és engedte, hogy az alsóbb énje vegye át felette az uralmat. Figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az ő tudása semmi Allah tudásához viszonyítva:

مَا أَشْهَدُتُهُمْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلَقَ
أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضْداً

„Nem tettem őket az egek és a föld teremtésének tanújává, és a saját teremtésüknek sem, mint ahogy nem tettem volna meg a tévelygésbe vivőket segítőnek!” (A barlang, 18:51)

Az ezt megelőző ájában pedig a Mindenható Allah arra figyel-mezteti szolgálait, hogy ne feledkezzenek meg teremtésük okáról, és ne barátkozzanak a Sátánnal és szolgálival:

كَانَ مِنَ الْجِنَّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا

„És mikor azt mondtuk az angyaloknak: „Boruljatok le Ádám előtt!” És ők leborultak, kivéve Iblisz. Ő a dzsinnek közül való volt,

és fellázadt Ura parancsa ellen. Hát vajon őt és a leszármazottait választjátok-e védelmezőnek Rajtam kívül, mikor pedig ők az ellenségeitek? Milyen rossz csere ez a bűnösöknek!” (A barlang, 18:50)

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Allah nem azt parancsolta az angyaloknak, hogy Ádámot imádják, amikor azt mondta nekik, hogy boruljanak le előtte. Ez csak azért volt, hogy az angyalok tudják, hogy Ádám felsőbbrendű náluk belső potenciálját és kapott tulajdonságait tekintve. Allah a lelkéből lehelt Ádámiban, és ezzel előnyben részesítette őt a többi teremtmény felett.

A másik ok az volt, hogy az angyalok kérdés nélkül teljesítsék az isteni parancsot. Valójában még ha Ádám volt is előttük, valójában Allah előtt borultak le, és Őt imádták. Ádám nem volt más, mint ami a Kába a rituális imában. Az, hogy a Kába irányába borulunk le, nem azt jelenti, hogy azt imádjuk. Valójában Allah imádatát és szolgálátát jelenti. A Kába csupán egy tengely, ami az isteni kegyelmet testesíti meg, és szabályozza az imát, biztosítva, hogy a hívők egységesek az istenszolgálatban, és egyazon irány felé fordulnak.

Éva teremtése

Közvetlenül Ádám után a Mindenható Allah megteremtette az emberiség ősi anyját, Évát is. A Kegyes Korán azt mondja:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

„Ti emberek! Féltétek Uratokat, aki egyetlen személyből teremtett benneteket, és belőle teremtette meg a társát, és belőlük sok férfit és nőt sokasított.” (A nők, 4:1)

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ
مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا

„Ő az, Aki megteremtett benneteket egyetlen lélekből, és belőle hozta létre a társát, hogy vele élhessen.” (A magaslatok, 7:189)

Mint korábban említettük, volt olyan idő, amikor egyedül Allah létezett. Ő azt akarta, hogy megismerjék, és ennek eredményeképpen hozta létre a számtalan sokféleség univerzumát. Allah a szeretete miatt akarta, hogy megismerjék. Ha nem lenne Allah szerete, semmi nem lett volna teremtve. A szeretet az oka annak, hogy minden egyes élőlény létrejött. Még pontosabban pedig az a szeretet, amit a Mindenható Allah érzett Mohammed próféta (s.a.w.) iránt, ahogy azt a hadíszt kudszból is megtudhatjuk³⁴.

A Mindenható Allah által kiárasztott szeretet olyan természetű, hogy vissza kell térnie Hozzá. Természeténél fogva szükségszerű, hogy visszatérjen a forrásához. Azonban szüksége van egy hordozóra, és emiatt lett Ádám megteremtve. Ő jelzi a szeretet hazavezető útjának kezdetét. Mivel az ember hordozza a szeretetet, szükségét érzi annak is, hogy viszonzza a szeretetet, amit kap.

Az egyedülvalóság kizárólag a Mindenható Allah tulajdonsága. Ezért ő minden fajt párokban teremtett, úgy, hogy azok természetükénél fogva vonzódnak egymáshoz. Az egész világmindenség ezt a szabályt követi. A bolygótól és állatoktól az emberig és az anyagig, beleértve az elektronokat és a protonokat, amelyeket pusztán szemmel nem is láthatunk, minden párokban lett teremtve. A Kegyes Korán azt mondja:

34. A vonatkozó hadíszt lásd az Allah megbocsát Ádámnak és Évának című fejezetben

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

**„És mindenből párokat teremtettünk, hogy megemlékezhesse-
tek.”** (A szeleket támasztók, 51:49)

Minden létező számára szükségszerű, a legáltalánosabb értelemben véve, hogy visszatérjen eredetéhez, ami Allah. A sokféleség világából az egység világába való visszatérés olyan útvonal, amelyet az egész létezés természetes módon is szükségszerűen követ. Az ellentéses párok közötti vonzalom is hidat képez ehhez a visszatéréshez. Allah ezt a vonzalmat a fajok fennmaradásának eszközévé is tette.

Ennek van egy másik fontos aspektusa: az ember száműzetésben van, abban az értelemben, hogy távol van Allahtól. A száműzött élete magányos, szomorúsággal és kétségbeeséssel teli, ezért az ember szükségét érzi a vigasztalásnak. Jó oka van annak a mondanak, hogy csak Allah képes egyedül lenni. Mindenkinek szüksége van szeretetre és vigaszra, az ember ezzel a szükséglettel születik. A Paradicsom kertjének mindent felülmúló szépségei közepette még Ádámnak is szüksége volt egy társra a saját fajtájából. Azoktól az időktől fogva a nők segítséget jelentenek a férfiaknak, hogy a szeretet által elérjék Allahot, és ugyanez igaz a férfiakra a nőkkel kapcsolatban. A Lejla iránti szerelemnek csak akkor van értelme, hogyha végül elvezeti a férfit Allah szeretetéhez. Különben Lejla bálvánnyá válik, amely csak félrevezeti a férfit az élet megpróbáltatásai közepe. Lejla szimbólum, amely nem mindig és nem szükségszerűen egy nő – lehet a vagyon, a társadalmi rang, elismertség, vagy bármi, amire az alsóbb én vágyik, és ami eltávolít Allahtól, ebben az esetben a vágyak és általuk az alsóbb én válnak az érintett ember istenévé.

Így hát, a benne rejlő számos bölcsesség miatt, Allah azt akarta, hogy Ádámnak legyen egy társa a saját fajtájából, akivel vigaszt

és megnyugvást találhatnak egymásban. Ezért megteremtette Évát Ádám bal alsó bordájából.

Ibn Abbasz és Ibn Maszud (r.a.) elbeszélése szerint miután a Sátán kiűzetett a Kertből, és Ádám próféta letelepedett ott, egyedül, társ nélkül bolyongott a kertben, és nem talált nyugalmat. Egyszer, mikor álmából felébredt, egy másik emberi lényt látott maga mellett, aki a bal oldali bordájából lett teremtvé. Megkérdezte tőle:

- *Te ki vagy?*

- *Egy nő vagyok – felelte Éva.*

Amikor Ádám megkérdezte, hogy miért teremtette őt Allah, azt felelte:

- *Azért, hogy nyugalmat és békességet találj bennem.*

Egy Imám Bukhari által feljegyzett hadisz szerint Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Legyetek kedvesek a nőkkel! A nő egy bordából lett teremtvé, és a borda leggörbébb része a felső része, ha megpróbálsz kiegyenesíteni, eltörik, és ha úgy hagyod, ahogy van, görbe marad. Bánjatok hát kedvesen a nőkkel!”³⁵

A Mindenható Allah több érzelmet adott a nőknek, mint a férfiaknak. A következő ája, amely egy gyermek teremtésének kezdetét írja le, elmondja, hogy az a rész, ami a férfitől származik, a *szulb*, vagyis a gerinc helyéről származik, míg a női rész a *taraib*, vagyis a mellcsont alatti részről, ami pedig az érzelmek központja, a szív közelében.

„Kilövellt folyadékból lett teremtvé, ami a gerinc közül és a bordák közül jön elő.” (Az éjszaka eljövő, 86:6-7)

35. Bukhari, Anbiya, 1

Ez is arra utal, hogy a nőkben az érzelmek kincsestára rejlik. A Mindenható Allah azért adta az érzelmek és érzések hatalmas készletét a nőknek, mert ők a felelősek az új generációk felneveléséért. Ezért kell a nőkkel kedvesen bánni. Egy apa nem képes ugyanúgy gondoskodni a gyermekeiről, mint egy anya. Ha egy gyermeket elragadna az áradás, elsősorban az anya az, aki egy pillanatnyi gondolkodás nélkül feláldozná életét a megmentéséért. Az anya a gyermeke iránti folytonos szeretetben, aggodalomban és szenvedésben él. Kilenc hónapig hordja a méhében, két évig a karjaiban, és egy egész élet során a szívében. Ha gyermeke nem eszik, nem iszik, az anya nem tud aludni. Ha a gyermek sír, sír az anya is. Ezért van az, hogy egy gyermek soha nem tudja teljesen viszonyozni mindazt, amit az anyja tett érte, s nem lesz képes megfizetni jogait.

Miután a Mindenható Allah megteremtette ősanýánkat, Évát, azt mondta nekik:

وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا
وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

„Ádám! Lakj, te és a feleséged, a Kertben, és egyetek, ahonnan akartok, de ne közelítsetek ehhez a fához, nehogy a bűnösök közt legyetek.” (A magaslatok, 7:19)

És ezzel megkezdődtek az emberi lények próbatételei.

Élet a Paradicsom kertjében

A Mindenható Allah Ádámnak és Évának megengedte, hogy a Paradicsom kertjében éljenek, és egyenek bármiből, kivéve a tiltott fa gyümölcsét. Arról is tájékoztatta őket, hogy a Sátán egyértelműen az ellenségük:

فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ
وَلَزَوْجَكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى.

„És azt mondtuk: „Ádám! Bizony, ez ellenséged neked és a feleségednek. Ne engedd hát, hogy kiűzzön benneteket a Kertből, hogy szenvedj.” (Ta Ha, 20:117)

Ők pedig kényelmesen éltek a Kertben, élvezve mindazt, amit nyújtott nekik. A Kegyes Korán így írja le:

إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى.
وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى

„Bizony, abban nem leszel éhes, és nem leszel ruhátlan. És nem leszel benne szomjas, és nem lesz meleged.” (Ta Ha, 20:118-119)

Ádám és Éva kiűzetnek a Paradicsomból

A Mindenható Allah próbatételei a teremtmények számára Ádám próféta teremtésével kezdődtek. Először az angyalokat tette próbára, amikor megparancsolta nekik, hogy boruljanak le Ádám előtt. Az angyalok mind átmentek ezen a próbatételen, mert nekik nincs alsóbb énjük. A Sátán azonban megbukott ezen a próbatételen, mert fellázadt a leborulásra vonatkozó parancs ellen. Ő a dzsinnek közé tartozott, és a dzsinneknek van alsóbb énjük.

Aztán a Mindenható Allah próbára tette Ádámot és Évát, egyben lehetőséget adva a Sátánnak is. A Sátánnak a tiltott fa által adott lehetőséget, ami az egyetlen dolog volt a kertben, amit Allah tiltottnak nyilvánított.

A küzdelem az ember és alsóbb énje között, mely mindig próbálja szabotálni az ember Allahnak való engedelmességét, a Paradisom kertjében kezdődött, a Sátán csábításával.

Vannak, akik azt mondják, hogy Évának fontos szerepe volt abban, hogy Ádám a tiltott gyümölcsért nyúlt. A nők érzékenyebbnek lettek teremtve a férfiaknál. Ezért könnyebben is befolyásolhatók. A Sátán a kezdetektől fogva kihasználja ezt. Talán soha nem volt még ez annyira nyilvánvaló, mint napjainkban, amikor a nőket a befolyásolás és propaganda eszközeinek használják a kereskedelemről a politikáig. Bár a nők a nyugalom, szeretet és vigasz forrását jelentik a férfiaknak, ugyanakkor hatalmas megpróbáltatást is. Azonban ezzel együtt a férfi boldogsága mind a két világban a nőtől függ.

Thawban (r.a.) azt beszélte el:

„Egy hadjáraton voltunk Allah Küldöttével (s.a.w.), amikor a Mindenható Allah kinyilatkoztatta:

وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ
وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

„És azok, akik felhalmozzák az aranyat és ezüstöt, és nem költik Allah útján, adj hírt nekik egy fájdalmas büntetésről.” (A bűnbánat, 9:34)

Társak közül néhányan azt mondták: „Nem fogunk többé aranyat és ezüstöt felhalmozni, de bárcsak tudnánk, hogy mi az, ami jobb ennél, hogy azt szerezhessünk meg!” Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„A legértékesebb dolog, amitek lehet, az Allahról megemlékező nyelv, a hálás szív, és egy jóra való feleség, aki segít a férjének megőrizni a hitét!” (Tirmidhi, Tafsir, 9/9)

Egy másik hadísztól:

„Az istenfélelem után semmi más nem hasznosabb egy férfi számára, mint egy jóra való felelősség! Ha kér tőle valamit, megteszi. Ha ránéz, örömet érez. A férj megígér valamit valakinek, a felelősség megteszi mindent, hogy segítse betartani a szavát. És hogyha távolra kell mennie, a felelősség őrzi a férje becsületét és vagyonát.” (Ibn Majah, Nikah, 5/1857)

„A világ tele van élvezetes dolgokkal. De a legjobb dolog benne egy jóra való felelősség.” (Muslim, Rada, 64; Nasai, Nikah, 15; Ibn Majah, Nikah, 5)

Ezért van az, hogy Ali (r.a.) szerint ezt az ájt:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

„Urunk, adj nekünk jót ebben a világban, és jót a Túlvilágban, és ments meg minket a Tűz kínzásától!” (A tehén, 2:201) úgy is lehet értelmezni: „Urunk, adj nekünk jóra való felelősséget ebben a világban, és a Kert asszonyait a Túlvilágban, és ments meg minket a megpróbáltatástól, amit a nők jelentenek!”



A Sátán bevetett minden ravaszságot és csapdát, hogy félrevezesse Ádámot és Évát. A Kegyes Korán így beszéli el a történeteket:

فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ
عَلَى شَجَرَةٍ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى

És a Sátán suttogott neki, azt mondva: „Ádám! Irányítsalak téged az örökkévalóság fájához, és egy királysághoz, amely nem múlik el?” (Ta Ha, 20:120)



فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ
 سَوَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا
 مَلَكَتَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ. وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ
 النَّاصِحِينَ. فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ
 لَهُمَا سَوَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ
 وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ
 وَأَقُلَّ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ

„Aztán a Sátán suttogott nekik, nyilvánvalóvá téve nekik azt, ami addig rejtve volt a szemérmükből.³⁶ És azt mondta: „Uratok csak azért tiltotta meg nektek ezt a fát, hogy nehogy angyalok legyetek, vagy halhatatlanok!” És megesküdtött nekik: „Bizony, én azok közül vagyok, akik őszinte tanácsot adnak nektek!” És megtevéstéssel félrevezette őket. Aztán, amikor megízlelték a fáról, a szemérmük nyilvánvalóvá vált számukra, és elkezdték összeerősíteni a Kert leveleit, hogy azokkal takarják el magukat. És Uruk szólította őket: „Hát nem tiltottalak-e el mindkettőtöket ettől a fá-

36. Az összes teremtmény közül egyedül az ember takarja el magát. Az embereknek azért is van szükségük a ruhára, hogy védjék a becsületet, méltóságot, személyességet és áhitatot, amit Allah adott nekik. Különben elveszítenék mindezeket a tulajdonságokat. Az utolsó idők egyik legnagyobb jele a szemérmesség elveszte és a meztelenség szaporodása. Allah Küldötte (s.a.w.) Azt mondta: „A szemérmesség a hit része.” Bár Ádám és Éva egyedül voltak a Paradicsom kertjében, és nem láthatta őket más ember, mégis szégyellték magukat a többi teremtmény előtt, és próbálták magukat eltakarni a levelekkel, amiket találtak. Ez is azt mutatja, hogy magunk eltakarása, és spirituális forrása, ami a szemérmesség és helyénvalóság érzése, az ember legalapvetőbb tulajdonságaihoz tartozik.

tól, és nem mondtam, hogy a Sátán nyilvánvaló ellenségeitek?” (A magaslatok, 7:20-22)

Ádám és Éva végül azért közelített a tiltott fához, mert szembe kerültek az alsóbb énjük jelentette próbatétellel. Az emberi lényeknek le kell győzniük az alsóbb én folyamatos csábítását. A győzelem értéke a legyőzött akadály méretével arányos. Ha az embert az alsóbb én tartja szorításában, az a pusztulás forrása lesz számára. Másrészt viszont, a megfelelően nevelt és tökéletesített alsóbb én az örökkévaló győzelem eszköze lehet. Azt mondják, hogy az alsóbb én az ember paripája, ezért gondosan és figyelmesen kell vele bánni.

A Mindenható Allah szabad akaratot adott az embernek, és a saját döntéseitől függ, hogy végül hova fog kerülni. A Mindenható Allah tökéletes szabadságához képest természetesen ez a szabad akarat korlátozott. Ahhoz azonban elegendő szabadság adatott az embernek, hogy a saját személyes végzetét alakítsa. Ezért elengedhetetlen, hogy szabad akaratunkat annak megfelelően használjuk fel, amit Allah parancsolt nekünk, és az Ő kegyelmében keressünk menedéket az Ő haragjától.

Ádámot és Évát megtévesztette a Sátán ravaszsága, akinek célja a bosszúállás volt. Azonban miután rájöttek, hogy mit tettek valójában, valódi, mély megbánást éreztek, és elfordultak a Sától. Megbánták a bűnüket, és ezután már az angyalok útját választották. Allah bocsánatát kérték azokkal a szavakkal, amelyeket Ő tanított nekik:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا
وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

„Mindketten azt mondták: „Urunk, vétkeztünk magunk ellen. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem könyörölsz rajtunk, bizony a vesztesek között leszünk.” (A magaslatok, 7:23)

Bűnbánatuk miatt a Mindenható Allah Megbocsátott nekik, azonban számos bölcs ok miatt úgy döntött, hogy a földre küldi le őket:

قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ
وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ. قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ

„Azt mondta: „Menjetek le, egyikőtök a másik ellenségeként! És a földön lesz lakóhelyetek és ellátások egy ideig.” Azt mondta: „Azon fogtok élni, és azon fogtok meghalni, és abból hozattok majd elő.” (A magaslatok, 7:24-25)

Azonban előtte megmutatta nekik és leszármazottaiknak a me-
nekvés és siker útját:

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوَاتِكُمْ
وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَلِكَ خَيْرٌ

„Ádám gyermekei! Bizony, leküldtük nektek a ruhát, hogy a
szemérmeketek eltakarja, és ékességként. És az istenfélelem ruhája
– az a legjobb!” (A magaslatok, 7:26)

Ez az ája azt mondja, hogy a ruha nem elegendő ahhoz, hogy
az ember eltakarja magát. Valójában a takva, az istenfélelem az, ami
megtisztítja és megőrzi a szívet a negatív gondolatoktól és érzések-
től, és lehetővé teszi, hogy az ember teljesítse kötelességeit Allah
előtt. És egyedül a takva az, ami egy embert felsőbbrendűvé tehet a
többiekénél:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

„Bizony, a legnemesebb Allah előtt közületek az, aki a legistenfélőbb.” (A szobák, 49:13)

Egy másik helyen a Korán közvetlenül a kiültetést okozó esemény leírása után, így figyelmeztet minket:

يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا إِنَّهُ يَرَاكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

„Ádám gyermekei! Ne kísértsen meg benneteket a Sátán, ahogy kiűzte az őseiteket a Kertből, megfosztva őket a ruháiktól, hogy megmutassa mindkettőjüknél a szemérmüket. Bizony, ő és a törzse látnak benneteket onnan, ahol ti nem látjátok őket. Bizony, a sátánokat azok barátaivá tettük, akik nem hisznek.” (A magaslatok, 7:27)

A Mindenható Allah az emberiség őseit a Paradicsom kertjében teremtette meg, a legnemesebb teremtményként. Azonban botlásuk miatt el lettek távolítva a Kertből, és erre a világra küldetett. Az ebben rejlő bölcsesség néhány szempontja a következő:

- A Mindenható Allah azt akarta, hogy Ádám és Éva a Földre menjenek, s az emberi faj fenntartásának eszközei legyenek egészen sz idők végezetéig.

- Allah azt akarta, hogy ráébredjenek a Paradicsom valódi értékére, amelyben teremtve lettek, s ezen a világon, a próbatételek világában igyekezzenek a jótettek, remélve, hogy visszatérhetnek teremtésük és a kegyelem helyére.

- A Mindenható Allah különbséget akart tenni Ádám azon le-
származottai között, akik kiérdemlik a Kertet, és akik a Poklot ér-
demlik.

- Allah azt akarta, hogy az emberek a földön töltsék be az Ő aka-
ratát és parancsait, és az Ő helytartói legyenek a földön.

- Ez a sors olyan rejtélye, amit az emberi elme soha nem képes
teljes egészében felfogni.

Az ember gyengesége

Allah a jó és a rossz magvait is elvetette az ember lelkében, és
lehetőséget adott neki arra, hogy azt az oldalát fejlessze ki, amelyiket
akarja. Ezért az embernek kettős természete van, pozitív és negatív.
Vannak erősségei, és vannak gyengeségei. A Kegyes Korán többször
utal az ember gyengeségeire, hogy figyelmeztesse alsóbb énje csap-
dáira, és a jóra ösztökélje őt.

1. Az ember hálátlan Ura iránt

A Kegyes Korán azt mondja erről:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ
يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

**„Bizony, Mi felajánlottuk a megbízatást az egeknek és a föld-
nek és a hegyeknek, de azok visszautasították, hogy magukra ve-
gyék, megremegeve tőle. De az ember magára vette. Bizony, igazság-
talan és tudatlan volt.”** (A csapatok, 33:72)

A megbízatás, *emánet*, amiről az ája beszél, Azt a felelősséget
jelentí, amit az ember magára vett, hogy teljesítse Allah parancsait.
Ahhoz, hogy az ember ezt a megbízatást teljesíthesse, az intelligen-



ciára és akarására van szüksége. Ezt a bizalmat csak az ember kapta meg, és ez az, ami az embert megkülönbözteti a teremtés többi részétől. Emiatt a megbízatás miatt kell az embernek próbatételekkel szembenéznie élete során.

Az, hogy az egek, a föld és a hegyek is féltek attól, hogy felvállalják ezt a terhet, azt mutatja, hogy azok a dolgok, amelyeket mi mozdulatlanak és élettelennek hiszünk, valójában elég tudatosak ahhoz, hogy felismerjék ennek a felelősségnek a súlyát:

لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

„Ha ezt a Koránt egy hegyre küldtük volna le, bizony, látnád, hogy megalázkodik, és kettéhasad az Allahtól való félelmében. És ezek a példák, amelyeket az embereknek állítunk, hogy elgondolkodhassanak.” (Az összegyűjtés, 59:21)

Ez az ája azt mutatja, hogy a mozdulatlan teremtmények is képesek érzelmileg és fizikailag reagálni az isteni parancsokra.

Allah azt mondja nekünk, hogy az ember azért vette magára ezt a megbízatást, mert természeténél fogva igazságtalan és tudatlan; és ezért felelősséget vállal anélkül, hogy felmérné a következményeit.

Az igazságtalanság ellentéte az igazságosság. Az ember úgy lehet igazságos, és kerülheti el az igazságtalanságot, hogy minél több jó tettet végez. A Délután című szúrában azt mondja, hogy a jótettek szükségesek ahhoz, hogy az embert távol tartsák a nyomorúságtól és veszteségtől.

A tudatlanság ellentéte a tudás. A tudás 2 részből áll. A külső és a belső tudományokkal szerezhető meg. Imám Ghazali azt mondja, hogy valódi bölcsesség a külső és a belső tudás egyesítését jelen-

ti: „Az igaz tudósok, akik a próféták örökösei, azok, akik mélyen alámerülnek a tudás mindkét oldalában.”

A Mindenható Allah azt mondja:

أَمَّنْ هُوَ قَانَتْ آنَاءُ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ
وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ
وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

„Vajon az, aki elkötelezetten engedelmes, az éjszaka óráiban leborulva és állva, félve a Túlvilágot, és remélve Ura kegyelmét (olyan, mint aki nem teszi ezt)? Mondd: „Vajon egyenlők-e azok, akik tudnak, és azok, akik nem tudnak?” Csak azok emlékeznek meg, akik használják az eszüket.” (A csapatok, 39:9)

Zamakhsari úgy magyarázza ezt:

„Akik tudnak: ezzel a kifejezéssel Allah azokra utal, akik engedelmesek, és jó tettekkel és istenszolgálattal foglalkoznak; akik nem tudnak, azok pedig a többiek, akik nem tesznek így. Ezzel a hívőket, akik istenszolgálattal foglalkoznak, Allah a tudással rendelkezők közé számítja, míg azok, akik nem engedelmeskednek az Úrnak, és nem szolgálják Őt, soha nem lehetnek tudósok a szó valódi értelmében. Tehát az ája megrója azokat, akik kevéske tudásukra hagyatkozva elmerülnek a világban, és távol maradnak az engedelmességről és az istenszolgálattól.”³⁷

Ebből az következik, hogy csak akkor menekülhetünk meg attól, hogy igazságtalanok és tudatlanok legyünk, ha mind a két fajta fentebb említett tudásunkat bölcsességgé változtatjuk. Más szavakkal szólva, ahhoz, hogy kigyógyítsuk magunkat ezekből a spirituális



betegségekből, nemcsak az elménket, hanem a szívünket is fejleszteniünk kell.

A fenti ájak annak a szerencsétlen következményeire is figyelmeztetnek, ha elfordulunk a bölcsességtől, aminek keresését Allah tanácsolja nekünk.

Ezt a súlyos felelősséget a Mesznevi magyarázata, a Tarihu'l Mevlevi így fejezi ki:

Nem jöhettem eléd üres kézzel, uram!
Bűneimen kívül mást mégse hozhattam.
Súlyos bűnöm terhe nyomja most vállamat –
Kétszer annyi, mitől egy hegy is meghasad!

A taszavvuf szerint a tudatlanság az ember egyik lényegi tulajdonsága, amit az is alátámaszt, hogy a Korán nagyon tudatlannak nevezi az embert. Az abszolút tudás egyedül Allahé. A korán azt mondja erről:

وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

„És nektek nem adatott a tudásból, csak egy kevés.” (Az Éjszakai Utazás, 17:85)

Ezt pedig szembeállítja Allah határtalan tudásával:

وَلَوْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ
سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

„És ha az összes fa a földön toll lenne, és a tenger (pedig tinta), még hét további tenger hozzáadva, Allah Szavai akkor sem fogynának el. Bizony, Allah Hatalmas, Bölcs.” (Lukman, 31/27)

A Próféta (s.a.w.) pedig azt mondja:

„A csodálatos utazás során, amikor Khidr által Mózes próféta számos csodálatos és rejtélyes esemény tanúja volt, egy veréb szállt le a hajó fedélzetén, amelyen utaztak, majd a csőrét a tengerbe mártotta, és ivott belőle. Khidr felhívta erre Mózes próféta figyelmét, és azt mondta: Amit te, és én, és az egész teremtség tudunk, az csak egy ilyen csepp Allah tudásának tengeréhez viszonyítva.” (Bukhari, Tafsir, 18/4)

Ebből a hasonlatból kiindulva a tudósok azt mondják, hogy az egyszerű emberek tudása csak egy csepp Allah barátai tudásának tengeréhez viszonyítva, Allah barátainak tudása csak egy csepp a próféták tudásának tengeréhez viszonyítva, a próféták tudásra csak egy csepp Mohammed próféta (s.a.w.) tudásának tengeréhez viszonyítva, és Mohammed próféta (s.a.w.) tudása csak egy csepp Allah tudásának tengeréhez viszonyítva.

Azonban, ha az embernek sikerül elérnie az istenfélelmet a meglévő kevés tudásával, Allah bölcsességet ad neki. Az ilyen ember pedig részesedik a *marifah*-ból, ami Allah megismerését jelenti úgy, ahogy Őt meg kell ismerni. Ekkor tárulnak fel az ember előtt az isteni titkok. Ahogy a Kegyes Korán mondja:

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ

„**És féljétek Allahot! (És akkor) Allah tanít benneteket.**” (A te-hén, 2:282)

Qurtubi így magyarázza ezt:

„Allah itt azt ígéri, hogy Ő Maga fogja azokat tanítani, akik félik Őt. Aki istenfélő, annak fény adatik a szívébe, ami lehetővé teszi, hogy megértse az igazságokat, és megkülönböztesse a jót a rossztól.”³⁸

Ezt a Próféta (s.a.w.) szavai is megerősítik:

„Akik a gyakorlatban is megvalósítják azt, amit tudnak, azoknak Allah olyasmit tanít, amit korábban nem tudtak.” (Abu Nuaym, Hilyatu'l-Awliya, X, 15)

2. Az ember elhamarkodott

A Mindenható Allah így mutat rá az emberi lélek ezen tulajdonságára:

خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ

„Az ember sietségből van teremtvé.” (A próféták, 21:37)

وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا

„És az ember ugyanúgy fohászkodik a rosszért, ahogy a jóért fohászkodik, és az ember mindig elhamarkodott.” (Az Éjszakai Utazás, 17:11)

Ahogy az ember jót akar, úgy a rosszat is kihívja cselekedetei által. Ez azért van, mert elhamarkodott. Nehéznek találja, hogy türelmes legyen és várjon, ezért a lehető leghamarabb akar megszerezni mindent, még mielőtt eljönne az ideje. Ez pedig a legtöbbször rosszul végződik. Az oszmán jogi kódex, a Madzsallah azt mondja: „Aki meg akar szerezni valamit, mielőtt az ideje eljönne, az megfosztatik tőle.” Vagyis a bíróság azzal bünteti, hogy azt a dolgot véglegesen eltiltja tőle.

Az ember türelmetlensége abban is megmutatkozik, hogy úgy szeretne megszerezni valamit, hogy nem teszi meg a szükséges erőfeszítéseket. Már a földön a Paradicsom kertjében akar élni. Ezért sokan nem gondolnak a túlvilágra, hanem teljesen elmerülnek az evilági örömekben. Nem csak hogy nem érdekli őket, hogy a túlvilágon sokkal nagyobb jutalmat szerezhetnének, hanem elfeledkeznek

arról is, hogy milyen súlyos büntetés várhat rájuk. Türelmetlensége miatt nem tudják megkülönböztetni a helyénvalót a helytelentől, és nem is foglalkoznak azzal, hogy milyen végre jutnak.

A Kegyes Korán így írja le őket:

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ

„De nem! Ti az azonnalit szeretitek, és elhanyagoljátok a Túlvilágot.” (A Feltámadás, 75:20-21)

Az emberek hajlamosak elhamarkodottan megátkozni egy-egy mást, ha dühösek, vagy valamilyen kellemetlen helyzetbe kerülnek. A helyes viselkedés pedig az lenne, hogy türelmesek maradjanak, és józanul próbálják megoldani a helyzetet. De az ember elhamarkodott, és sokan elveszítik a reményt, és hagyják, hogy a kétségbeesés uralkodjon el rajtuk, ha valamilyen gond éri őket. Akár saját magukat is megátkozzák, vagy azt kívánják, hogy meghaljanak. Ez végletesen rossz viselkedés.

Anasz (r.a.) azt beszélte el:

„Allah Küldötte (s.a.w.) meglátogatott egy embert, aki nagyon beteg volt, és teljesen csonttá-bőrré fogyott. Megkérdezte tőle:

- Fohászokdál valamiért Allahhoz?

Az ember azt felelte:

- Igen, mindig azt kértem Allahtól, hogy adja meg nekem a túlvilági büntetést már most, hogy elkerülhessem azt a halálom után.

Allah Küldötte (s.a.w.) felkiáltott:

- Dicsőség Allahnak! Nincs elég erőd ahhoz, hogy ezt elviseld! Miért nem fohászokdál úgy: Urunk, adj nekünk jót ebben a világban, és jót a túlvilágon, és védj meg minket a tűz büntetésétől!



Az ember pedig így kezdett fohászkodni, és hamarosan meggyógyult.” (Bukhari, Marda, 19; Daawat, 30; Muslim, Dhikr, 10, 13)

3. Az ember önző

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ

„És amikor megízleltetjük az emberekkel a kegyelmet, örvidenek annak. De amikor valami rossz éri őket azért, amit a kezük küldött előre, akkor kétségbeesnek.” (A rómaiak, 30:36)

Allah nem tiltotta meg, hogy az ember örömet találjon mindabban, amit az Ő áldásaként kap. Sőt, kifejezetten azt parancsolja neki, hogy örüljön ezeknek. Azonban mindig hálát kell adnia Annak, akitől ezeket az áldásokat kapta. Tehát a fenti ája csak azokra vonatkozik, akik a saját vágyaikat követik, és a saját dicsőségükben sütkéreznek. Ahogy a Korán mondja:

لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

„Ne büszkélkedj! Bizony, Allah nem szereti a büszkélkedőket.” (A történet, 28:76)

Az ilyesféle emberek az isten szolgálatot is azért végzik, hogy az evilági ügyeiket előmozdítsák. Csak a saját erejükben bíznak, ezért ha a saját cselekedeteik miatt valamilyen baj éri őket, azonnal kétségbeesnek. Teljesen elveszítik a reményt Allahban. Ez azért van, mert nem Allahba vetették a bizalmukat, aki örökkévaló, hanem jelentéktelen evilági dolgokba, amik múlandók. A Kegyes Korán tökéletesen írja le az ilyen emberek önző természetét:



وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ
خَيْرٌ اطمأنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انقلبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

„És az emberek között van olyan, aki határozatlanul szolgálja Allahot. Ha jó éri őt, elégedett vele, és ha megpróbáltatás éri, elfordítja az arcát. Ő vesztes ebben a világban és a Túlvilágon. Ez a nyilvánvaló veszteség.” (A zarándoklat, 22:11)

Vannak olyanok is, akik képtelenek megszabadulni alsóbb én-jük béklyóitól, és ezért vonakodva, kelletlenül szolgálják Allahot. Nem őszinte hitből teszik, hanem evilági előnyöket remélnék érte. Az ilyen emberek esetében Allah neve csak a nyelvükön van, de soha nem jut el a szívéig. Ha elérnek valamilyen személyes sikert, annak örülnek, és félszívvvel hálát is adnak Allahnak, ha azonban nehézség sújtja őket, teljesen elfordulnak Tőle.

4. Az ember hálátlan Allah iránt

A Kegyes Korán azt mondja:

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ. وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ

„Bizony, az ember Ura iránt hálátlan! És ő maga a tanú erre.”

(A vágatók, 100:6-7)

Egy másik helyen pedig azt mondja:

„És amikor nehézség ér benneteket a tengeren, eltűnnek azok, akikhez fohászkodtok, kivéve Ő.

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَاهُ فَلَمَّا نَجَّائَكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا. أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبُ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا. أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا

De amikor kihoz benneteket a szárazföldre, elfordultok. Bizony, az ember hálátlan. Hát biztonságban érzitek magatokat attól, hogy elnyelet benneteket a föld egy részével, vagy vihart küld ellenetek? Aztán nem találtok magatoknak védelmezőt! Vagy biztonságban érzitek magatokat attól, hogy visszaküld benneteket abba még egyszer, és forgószelet küld rátok, és megfullaszt benneteket, mert hitetlenek (vagy hálátlanok) voltatok? Akkor nem fogtok ott senkit találni, aki szembe szállna Velünk!” (Az Éjszakai Utazás, 17:67-69)

Egy másik ája azt mondja:

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ. وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ

„És ami az embert illeti, amikor Ura próbára teszi őt, és nagylelkű vele, és kegyeket ad neki, ő azt mondja: „Bizony, Uram kegyes volt hozzám!” De amikor Allah próbára teszi őt, és leszűkíti az ellátását, ő azt mondja: „Uram megalázott engem!” (A hajnal, 89:15-16)

Hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Urunk minden pillanatban próbára teszi a türelmünket. Azonban csak azért, hogy megjutalmazhasson minket. Sok ember, akit pénzügyi vagy személyes gondok sújtanak, megfélekedeznek arról, hogy ezek csak a köny-



nyebbség és túlvilági jutalom eszközei, és azt gondolják, hogy Allah elhagyta őket. Így már azt sem képesek értékelni, amijük van. Elfelejtik, hogy hálásnak kell lenniük azért, amijük van, bármilyen kevés is az, és figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy akik nem értékelik azt, amijük van, azok nem fogják megkapni azt, amijük nincs meg.

Eszükbe sem jut, hogy ami velük történik, az csupán próbatétel, pedig Allah azt mondja:

وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً

„*És próbára teszünk benneteket jóval és rosszal*” (A próféták, 21:35)

Aki szem elől téveszti ezt a tényt, az a hitetlenség szélére kerül, és Allah ellen fordul, míg a múlandó evilági örömök iránti megszállottság megvakítja azzal kapcsolatban, ami az örökkévalóságban vár rá. A Kegyes Korán azt mondja:

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ

„*Ő teremtette az embert egyetlen cseppből, és mégis, az ember nyílt ellenségeskedő!*” (A méh, 16:4)³⁹

5. Az ember mohó és szűkmarkú

Ennek a két tulajdonságnak nagy része van abban, hogy az ember kiüzetett a Paradicsom kertjéből. Ha nem fékezzük meg ezeket a tulajdonságokat, a legnagyobb fenyegetést jelentik erre a világra és a következőre is. Allah ezért nem akarja, hogy az emberek bármennyi teret is adjanak ezeknek a tulajdonságoknak:

كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ. وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ.
وَتَأْكُلُونَ التَّرَاثَ أَكْلًا لَمًّا. وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا

„De nem! Ti nem tisztelitek az árvát, és nem buzdítotok a szegények etetésére, és feléletek az örökséget, mohón felélve, és túlzott szeretettel szeretitek a vagyont.” (A hajnal, 89:17-20)

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا. إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا.
وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا

„Bizony, az ember türelmetlennek lett teremtve, ha rossz éri, kétségbeesik, és ha jó éri, fukarkodik.” (A felfelé vezető utak, 70:19-21)

وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

„És bizony, erős benne a vagyon szeretete.” (A vágatatók, 100:8)

Az utolsó ája a *khajr*, vagyis „jó” jelentésű arab szóval utal a vagyonra, kicsit talán hasonlóan ahhoz, ahogy a magyar „javak” szó utal a tulajdonra. Egyes Korán azonban ironikusan használja ezt a kifejezést. Kritizálja az ember nézőpontját, aki folyton a vagyonra törekszik, alapvetően feltételezve, hogy a vagyon jó. Azonban ez nem szükségszerűen van így. De mivel az ember így gondolja, hajlamos szűkmarkú lenni az általa birtokolt javakkal, és nem akarja másokra költeni. Kifogásokkal áll elő, ha a költésre kerül a sor, például hogy ő valójában nem is olyan gazdag. Hirtelen hálátlaná válik. A Toll című szúra tartalmaz egy nagyon hatásos történetet két földbirtokosról, akik közül az egyiket szomorú végzet éri, mert fennhéjázó és amiatt, hogy nem hajlandó visszaadni egy keveset abból, amit kapott.⁴⁰

40. Lásd: A toll, 68:16-33

A Mindenható Allah így figyelmeztet:

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ. الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ. يَحْسَبُ
أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ. كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ

„Jaj minden rágalalmazónak, gáncsoskodónak! Aki vagyont gyűjt, és számlálja. Azt gondolja, hogy a vagyona halhatatlanná teszi őt. De nem! Bizony, be lesz dobva az Összeroppantóba!” (A rágalmazó, 104:1-4)

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذَا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ
الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَثُورًا

„Mondd: „Ha ti birtokolnátok Uram kegyelmének kincseit, akkor bizonyonnyal visszatartanátok, mert félnétek elkölteni!” És az ember bizony szűkmarkú.” (Az Éjszakai Utazás, 17:100)

6. Az ember irigy

Ez az ember egyik legveszélyesebb tulajdonsága. A Kegyes Kórán azt mondja:

وَأُخْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ

„És a lelkek hajlamosak a kapzsiságra.” (A nő, 4:128)

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

„Vagy irigylik az emberektől azt, amit Allah adott nekik az Ő kegyéből?” (A nő, 4:54)

Allah Küldötte (s.a.w.) pedig így figyelmeztet az irigység okozta ártalomra:

„Kerüljétek az irigységet! Bizony, az irigység úgy emészt fel a jótetteket, mint a tűz a fát.” (Abu Davud, Adab, 44)

Azt követően, hogy a Mindenható Allah tudtunkra adja, hogy a kapzsiság és irigység legjobb ellenszere az adakozás, azt mondja:

وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

„És akik a saját énjük kapzsiságától mentesek, azok a sikeresek.” (Az összegyűjtés, 59:9)

7. Az ember gyenge

Az állatok rendelkeznek azzal a képességgel, hogy alkalmazkodjanak környezetükhöz, és egyedül is megéljenek röviddel születésük után. Az emberi lények azonban nem. Csecsemő korukban gyengék és sebezhetők, és hosszú éveken át tartó gondoskodásra van szükségük, mielőtt a saját lábukon megállnának a világban. A Mindenható Allah azt mondja:

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً

„Allah az, Aki megteremtett benneteket gyengeségben, aztán erőt adott a gyengeség után, aztán az erő után gyengeséget adott, és ősz haját. Ő azt teremt, amit akar, és Ő a mindent Tudó, a Hatalmas.” (A rómaiak, 30:54)

De az embernek az ifúságra jellemző erőt nem szabad az Allah elleni lázadásra használnia, mert végül meg fog öregedni, és viszszaér a gyengeség és fáradtság időszakában. Az időskorban érzett

megbánás nem fordítja vissza az időt, nem hozza vissza az elvesztett lehetőségeket, és nem enyhíti a lélek mély fájdalmát és vágyakozását. A Kegyes Korán eleven képet fest erről:

وَمَنْ نَعْمَرُهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ

„És azt, akinek hosszú életet adunk, visszafordítjuk a teremtésben. Hát nem gondolkodtok el?” (Já Szín, 36:68)

És ha az emberek fizikailag gyengék, lelkileg még gyengébbek. Ez az ája mindkettőre utal:

وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا

„És az ember gyengének teremtetett.” (A nők, 4:28)

Ádám példáján keresztül a Mindenható Allah azt is kifejti, hogy az emberi lényekből sokszor hiányzik az akaraterő és eltökéltség, és általában feledékenyek:

وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا

„Bizony, egyezséget kötöttünk Ádámmal korábban, de ő elfelejtette, és nem találtunk benne eltökéltséget.” (Ta ha, 20:115)

Azt mondják, hogy az „inszan” szó, ami arabul embert jelent, 2 szótagból származik. Az egyik a *niszjan*, ami feledékenységet jelent. Ahogy a fenti ája is emlékeztet rá, Ádám elfeledkezett az Allahnak adott szaváról. A másik szó az *unszijja*, ami megszokást jelent, ami által az ember gyorsan alkalmazkodik bármiféle környezethez, ahová kerül. Idővel meg is szereti, és voltaképpen hasonló hozzá.

Nincs okunk a beképzeltségre, hiszen a Kegyes Korán is gyakran figyelmeztet arra, hogy milyen gyengék és tehetetlenek vagyunk.



Allah az embert nem egy értékes könnycseppből, hanem egy sperma cseppből teremtette. Ezért fel kell ismernünk, hogy Allah hatalmához és fenségéhez viszonyítva semmik vagyunk. Erre figyelmeztetve is lettünk:

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ
وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا

„És ne járj felfuvalkodottan a földön. Bizony, sosem fogsz túlhaladni a földön, és sosem éred fel a hegyeket magasságban.” (Az Éjszakai Utazás, 17:37)

Az ember természeténél fogva hajlamos a szolgálatra. Ezért két választási lehetőség áll előtte: vagy a saját alsóbb énje, vagy Allah szolgájává válik. Ahhoz, hogy Allah érdemes szolgájává váljék, először a saját alsóbb énjét kell legyőznie. Ezt kell megtennie ahhoz, hogy hű maradjon ahhoz az eskühöz, amelyet még a lelkek birodalmában Urának tett: hogy felismeri és szolgálja Őt a földön.

Amikor a lélek ezt az esküt tette, minden egyértelmű volt és világos. Láta az angyalokat és az isteni fenséget. Azonban, ahogy a Próféta (s.a.w.) mondta nekünk, amikor a 120. napon a lélek az anyaméhben az embrióban leheltetik, az öt érzék szolgájává válik, bebörtönözve az alsóbb én által. Elveszti könnyedségét és kifinomultságát, homályossá és nehezzé válik, el függönyözős az igazságtól. Azonban utat is mutatnak neki, hogy áttörjön ezen a homályon. Ha finomítja az érzékeit az alsóbb én megtisztításával, olyan módon ahogy Allah megtanítja neki, és veleszületett képességei által, a lélek képes lerántani ezt a függönyt. Azonban az 5 érzékét csak a szív megtisztítása és a lélek nemesítése által uralhatja. Végül pedig a homály felszáll, és a szív megnyílik, hogy befogadja az igazságokat.

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

„És amikor megformáltam, és beleleheltem a lelkemből” (Al-Hidzsir, 15:29)

Ez az emberbe lehelt lélek az érzékelhetőn túli világból való. Halhatatlan. Belépett a testbe, ami az érzékelhető világ része, és ezért halandó. Ki kell szabadulnia belőle. Rumi a következő hasonlattal hívja fel a figyelmet arra, hogy a lelket meg kell menteni attól, hogy a testbe fulladjon, és lehetővé kell tenni, hogy átvegye az irányítást:

„A lélek a testben rejtve van és láthatatlan, mint a zsír a tejben. Alaposan fel kell rázni a tejet ahhoz, hogy a zsír megjelenjen. És ahhoz, hogy a lélek átvehesse az irányítást a test felett, a testet is meg kell fosztani az élvezetektől, és munkálkodásra kell kényszeríteni.”

Ahhoz, hogy a szív megszabaduljon az alantas evilági vágyaktól, és megtartsa érzékenységét, isteni érzésekkel kell megtölteni. Különben lehetetlen elérni azt a bölcsességet, amit *marifah*-nak, Allah megismerésének nevezünk. Mindenekelőtt pedig Allahtól kell kérnünk ezt, ahogy Necip Fazil is kiemeli a következő versében:

Uram, én nehéz vagyok,
a könnyűség a te sajátságod!
Uram, könyörülj rajtam.
Testem nehéz láncait,
segíts legyőzni vágyait!
Uram, könyörülj rajtam.
Összezúz a hús és vér,
nehéz béklyó a létezés-
Uram, könyörülj rajtam.

A Kegyes Koránban a Mindenható Allah azt mondja:



قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى. وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى

„Bizony, sikeres az, aki megtisztítja magát, és megemlékezett Ura nevééről, és imádkozott.” (A legmagasztosabb, 87:14-15)

وَالشَّمْسُ وَضُحَاهَا. وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاها. وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا.
وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا. وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا. وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا.
وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا. قَدْ أَفْلَحَ مَنْ
زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

„A Napra, és a fényességére, és a Holdra, amikor követi, és a nappalra, amikor megjeleníti, és az éjszakára, amikor betakarja, és az égre, és arra, Aki megépítette, és a földre, és arra, Aki kiterítette, és a lélekre, és arra, Aki megformálta, és sugallta neki a gonoszságát és az istenfélelmét! Bizony, sikeres az, aki megtisztítja azt. És bizony, elbukik az, aki megrontja.” (A Nap, 91:1-10)

Az iszlám célja az, hogy kifinomult, érzékeny és mély spiritualitással emberi lényeket neveljen, akik a szó valódi értelmében véve Allah szolgálói. Ez az érettség csak azoknak adatik meg, akik az érzés és megértés bizonyos mélységét elérik. Ezek az emberek tökéletesítették a hitüket, és a Mindenható Allah így jellemzi őket:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

„Bizony, a hívők azok, akiknek a szíve remeg, ha Allahot említik, és ha az Ő ájait recitálják nekik, megerősödik a hitük, és Urukra hagyatkoznak.” (A hadízsákmány, 8:2)

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَى مَا أَصَابَهُمْ
وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

„akiknek a szíve félelemmel telik meg, ha Allah neve említetik, és akik türelmesek azzal szemben, ami éri őket, és akik megtartják az imát, és akik adakoznak abból, amivel elláttuk őket.” (A zarándoklat, 22:35)

Ha szívet megtölti az isteni szeretet, minden cselekedet az isteni megelégedés elnyerésére irányul. Ekkor indul el az ember azon az úton, hogy megértse a teremtése mögött rejlő bölcsességet, az univerzum igazságait és magát a Koránt is. Ami azokat illeti, akik tudatlanok, és betegség van a szívükben, ők képtelenek elérni ezt a mélységet, és távol vannak Allah szeretetétől. Ahogy a Kegyes Korán mondja:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

„Jaj hát azoknak, akiknek a szíve megkeményedett az Allahról való megemlékezéssel szemben!” (A csapatok, 39:22)

Ugyanakkor ez az ája arra is utal, hogy azok a szívek, amelyek távol vannak Allahtól, hogyan veszítik el valódi emberi voltukat.

Az alsóbb én részesedni akar minden egyes evilági örömből. Azonban ezt az étvágyat meg lehet szelídíteni, és az alsóbb ént féken lehet tartani a spirituális megtisztítás által. Enélkül az ember alsóbb énje és korlátlan vágyai rabszolgájává válik. A Korán azt mondja:

أَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا

„Láttad-e azt, aki a saját vágyait teszi meg istenének? És lennél-e az ő gondviselője?” (A Megkülönböztető, 25:43)

Megdöbrentő, hogy a Kegyes Korán szerint ezek az emberek a saját vágyaikat tekintik istenüknek. A korán mindig a tudás ellentétéként használja a vágy (*hawa*) szót, ami a kinyilatkoztatáson alapul:

وَلَيْنِ اتَّبَعَتْ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ
مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

„És ha követnéd az ő vágyaikat, miután már a tudás eljött hozzád, akkor bizony a bűnösök közé tartoznál.” (A tehén, 2:145)

A Kegyes Korán azt mondja, hogy a tévelygés legfontosabb oka az, ha valaki a saját vágyait követi. Különösen azok tévednek le az Allahhoz vezető útról, akik vallási kérdésekben hallgatnak a saját vágyaikra.

Ahhoz, hogy az alsóbb ént képesek legyünk megtisztítani, a spirituális nevelés módszereit kell választanunk, melyek közé tartozik az önmérséklet (*rijazah*), az Allahra való emlékezés (*zikr*) és a spirituális találkozik (*szohbet*) látogatása. Mind tudjuk, hogy a hit a szívben van. A szív azonban a beszéd központja is. Ezért a valódi szolgaság akkor kezdődik, amikor Allah neve, amit a nyelv kimond, kifejezésre talál a szíven belül is. Ez az, ami az alsóbb ént megfékezi. A zikr folytatásával a kimondott szó igazsága kezdi átfogni az ember egész lényét. Allahon kívül minden kitöröltetik a szívéből. Az ilyen ember lassan elkezd belépni Allah jelenlétébe, és eléri az ihszan állapotát, ami a teljes önátadást jelenti Allahnak. Úgy szolgálja Allahot, mintha csak látná őt.

Allah megbocsát Ádámnak és Évának

Mivel nem engedelmeskedtek Allah parancsának, miután a Sátán megtevesztette őket, Ádám és Éva leküldetett a Paradicsom kertjéből ebbe a világba. Ádámot az angyalok a mai Ceylon szigetére

vitték, India déli részére, míg Évát Dzsiddah város helyére, a Vörös-tengerhez. Hosszú ideig tartott az elválásuk. Bár Ádám próféta és felesége folyamatosan bűnbánatot gyakoroltak, és Allah bocsánatát kérték, Ő nem bocsátott meg nekik azonnal. Végül így fohászkodtak:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا
وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

„Urunk, vétkeztünk magunk ellen. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem könyörölsz rajtunk, bizony a vesztesek között leszünk.” (A magaslátok, 7:23)

Egyes elbeszélések szerint Mohammed próféta (s.a.w.) nevét is említették fohászainkban, és az ő spiritualitásában kerestek közbenjárást. Ezáltal végül a Mindenható Allah megbocsátott nekik. Ezt az eseményt egy hadíszból így ismerhetjük meg:

„Amikor Ádám (a.s.) elkövette a hibát, amiért eltávolítottatt a Kertből, rádöbbsent botlására, és így fohászkodott:

- Ó, Uram, Kérlek, bocsáss meg nekem Mohammed kedvéért!

A Magasztos Allah azt felelte:

- Ádám, honnan ismered te Mohammedet, akit még meg sem teremtettem?⁴¹

-
41. Amikor a Mindenható Allah volt egy egyetlen Létező, megteremtette a *maszivat*, ami minden más Rajta kívül, mivel azt akarta, hogy az emberek és a dzsinnek a saját érzékeiknek megfelelően megismerjék Őt. Az első dolog, amit megteremtett, Mohammed próféta (s.a.w.) fénye volt (*nur-i Muhammad*). Ezért mondta azt Mohammed próféta (s.a.w.): „Már akkor próféta voltam, mikor Ádám a lelke és a teste között volt.” (Tirmidhi, Manakib, 1). Mohammed fénye, ami a Próféta (s.a.w.) ékköve, aztán egy testben lett elküldve a próféták

Ádám azt mondta:

- Uram, miután megteremtettél, és belém leheltél a lelkedből, felemeltem a fejem, s láttam, hogy a Trónodra az van írva: Lá iláhe ill'Allah Muhammadur-raszulullah. Megértettem, hogy csak annak a teremtménynek a nevét tennéd a Saját Neved mellé, akit a legjobban szeretsz!

A Mindenható Allah akkor azt mondta:

- Igazat mondtál, Ádám! Valóban ő a legszeretettebb számomra az egész teremtésből. Kérj Tőlem az ő kedvéért! (S mivel így tettél,) megbocsátok neked. Ha nem lenne Mohammed, téged sem teremtetlek volna.”⁴²

Erre az eseményre emlékezve Ádám elgondolkodott a Mohammed prófétát (s.a.w.) ért megtiszteltetésen és értékén, és az ő kedvéért kérte Allah bocsánatát.

A Mindenható Allah elfogadta Ádám bocsánatkérését, és egy angyalt küldött, hogy Mekkába vezesse őt. A fohásza áldása által Éva, aki akkor Dzseddában élt, egy másik angyal vezetése alatt szintén elindult Mekka felé. Arafa napján találkoztak újra egymással, Arafa hegyén, a délutáni ima idejében, s együtt újra könnyek közt megbánták bűnüket, és a Mindenható Allah bocsánatát kérték.

Allah, Akinék kegye és szeretetteljessége végtelen, nemcsak elfogadta az ő fohászaikat, hanem minden leszármazottuk fohászát is ezen a helyen és ezen a napon minden évben, egészen az Ítélet Napjáig. Ezért mennek a zárándokok Arafa hegyére Arafa napján, és könyörögnek Allah bocsánataért.

láncolatának utolsó tagjaként. A fentiekben Mohammed próféta (s.a.w.) személye említettik, minden emberi jellemzőjével együtt, és nem Mohammed fénye.

42. Hakim, Mustadrak, II, 672



Az első gyilkosság a világon

A találkozás után Allah parancsára Ádám próféta és Éva anyánk a mai Mekka helyén telepedtek le, ezért nevezik Mekkát Ummu-l Kurának is, ami azt jelenti: a Városok Anyja.

Itt az emberek gyorsan szaporodni kezdtek. Ez ezért volt lehetséges, mert Éva több gyermeket is világra hozott egy szülésnél. Azok a gyermekek, akik egy szülésből születtek, testvéreknek számítottak, és nem házasodhattak egymással. Csak azokkal házasodhattak, akik másik terhességből születtek.

Ádám próféta egyik fia, Káin (Kabil), azt a testvérét szerette volna feleségül venni, aki vele egy terhességből született. A testvére, Ábel (Habil) azonban figyelmeztette, hogy ez nem felel meg az ő sariájuknak, és olyan feleséget kell választania magának, aki másik terhességből született. Káin nem fogadta meg a figyelmeztetést, és erősködött, hogy ő cselekszik helyesen. Erre Ábel azt javasolta, hogy mindketten mutassanak be áldozatot Allahnak, s így döntsék el, hogy kinek van igaza.

Akkoriban a *kurban* (áldozat) mindenki számára az volt, amit a saját munkájával meg tudott szerezni. A feláldozni kívánt dolgokat egy hegy csúcsára helyezték, s az kiszáradva elégett a hegy tüzeitől, és eltűnt. Ez volt a jele annak, hogy a Mindenható Allah elfogadta az áldozatot. Ha ez nem történt meg, az áldozat nem volt elfogadott.

Ábel pásztor volt, és juhnyájai voltak. Kiválasztotta a legszebb, lekövérebb kost áldozatnak. Káin földműveléssel foglalkozott, de ő a leghitványabb kalászokat válogatta össze áldozatnak.

Kis idő múltán Káin és Ábel visszatért, hogy ellenőrizze a helyen bemutatott áldozatot. Az Ábel felajánlotta kövér kos elfogad-



tatott, de a sovány kalászkok érintetlenül ott maradtak.⁴³ Káint harag töltötte el, és ahogy az ája is elbeszéli, megölte testvérét:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ. لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدَيَّ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ. إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ. فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ. فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُؤَارِي سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يَا وَيْلَتَا أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُؤَارِيَ سَوْءَةَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ

„És beszéld el nekik Ádám két fiának történetét, az igazság szerint! Amikor mindketten áldozatot ajánlottak fel, és elfogadtattott egyiküktől, de nem fogadtatott el a másiktól. Azt mondta (az utóbbi): „Bizony, meg foglak ölni!” Azt mondta (az előbbi): „Allah nem fogadja el, csak az istenfélőktől. Ha kinyújtod ellenem a kezed, hogy megölj, én nem nyújtom ki ellened a kezemet, hogy megöljellek. Bizony, én félem Allahot, a Világok Urát! Bizony, azt akarom, hogy téged terheljen az én bűnöm és a te bűnöd, ezért a Pokol társai között leszel.”⁴⁴ És ez a fizetsége a vétkeseknek. Aztán az alsóbb énje

43. Ibn Sad, 38, I, 36

44. Itt két pontot is figyelembe kell venni. Először is, hogyan vehetné a vállára a gyilkos az áldozat bűnét, amikor a Korán ezt mondja: „egyetlen teherhordó sem viheti másnak a terhét (Az Éjszakai Utazás, 17:15). Erre többféleképpen

meggyőzte őt, hogy ölje meg a testvérét. És megölte őt, és a vesztesek közül való lett. Aztán Allah egy varjút küldött, amely a földet kaparta, hogy megmutassa neki, hogyan rejtse el a testvére holttestét. Azt monda Káin: „Jaj nekem! Nem tudok olyan lenni, mint ez a

is magyarázatot kapunk. Egy hadisz szerint: „Ha két ember sértegeti egymást, azt terheli a bűn, aki kezdte, hacsak a másik túl nem lépi a határokat.” (Muslim, Birr, 69) Más szavakkal szólva, amíg az áldozat nem esik túlzásba a sértésekben, a kezdeményezőt terheli a bűn azért, mert elkezdte a sértegetést, és a másik fél bűne is. Amikor Ábel a saját bűnéről beszél, arra a bűnre céloz, amit elkövetett volna, ha elégtételt vesz Káinon azért, mert meg akarta őt ölni. Vegyük azt az esetet, amikor egy ember megpróbál megölni egy másikat, aki visszaüt, és mindketten meghalnak sérüléseiktől. A kezdeményezést ilyenkor két gyilkosság bűne terheli, míg a védekezőt csak egy. De ha védekező nem üt vissza, teljes mértékben elkerülheti a bűnt. De az agresszort akkor is két gyilkosság és kétszeres bűn terheli: az egyik, amiért megölt egy ártatlan embert, a másik pedig azért, mert olyasmit kezdeményezett, ami a saját halálához vezetett. A másik magyarázat az, hogy amikor Ábel azt mondja, hogy „az én bűnöm”, akkor a vele szemben elkövetett bűnre, vagyis a meggyilkolására céloz, a „te bűnöd” kifejezéssel pedig mindazokra a bűnökre, amelyeket Káin élete során bűnbánat nélkül felhalmozott.

A második pont, hogy ahogy helytelen azt kívánni, hogy valami rossz történjen az emberrel saját magával, ugyanolyan helytelen rosszat kívánni egy másik embernek is. Akkor pedig egy jó ember, mint Ábel, miért akarta, hogy Káin bűnt kövessen el? Erre 2 lehetséges válasz van. Az első, hogy Ábel szavait nem szó szerint kell értenünk. Nem akarta, hogy Káin megölje őt. Épp ellenkezőleg, azt akarta, hogy Káin észhez térjen, és meggondolja magát; ezért ezeket a szavakat csak a nagyobb hatás kedvéért mondta – mint amikor arra „hergelnek” valakit, hogy megtegyen valamit, remélve, hogy ennek hatására visszalép, és csak azért sem teszi meg. A másik magyarázat, hogy bár nem megengedett azt kívánni, hogy egy másik ember bűnt kövessen el, azt megengedett kívánni, hogy a bűnös megkapja büntetését. Így értve Ábel azt akarta mondani: én nem akarom, hogy bűnt kövess el, de ha mégis megteszed, azt kívánom, hogy Allah adja meg a méltó büntetésedet. Azonban a két magyarázat közül az első a jobb. (Elmalili, III, 1654)

varjú, és nem tudom elrejtteni a testvérem holttestét?” És a megbánók közül való lett.” (Az asztal, 5:27-31)



Káin és Ábel története párhuzamba állítja a kinyilatkoztatás fényétől megvilágított elmét azzal, amely nem képes megszabadítani magát az alsóbb én uralmától, és élő példával mutatja be a küzdelem eredményét.

A kinyilatkoztatás elismeri az intelligencia szerepét és fontosságát. A kinyilatkoztatást szolgáló és vezetését elfogadó elme bölcsébbé válik. A kinyilatkoztatás vezetésétől megfosztott elme azonban nem képes megvédeni az embert az alsóbb én okozta nehézségektől. Akár egy éles kést, az elmét is sokféleképpen és sokféle célra lehet felhasználni. Van, aki kenyeret szel vele, és van, aki gyilkol. Káin elméje nem fogadta el a kinyilatkoztatáson alapuló tudást, ezért tévelygésbe vitte őt, és pusztulását okozta a Túlvilágban.

Azok elméje, akik nem jóra valóak és istenfélők, csak fokozza a saját maguk és mások ellen elkövetett igazságtalanságaikat. Ahogy Káin esetében, akár még testvérgyilkossághoz is vezethet. Ábel azonban Allah őszinte szolgája volt, istenfélelemtől hajtva cselekedett, ezért javasolta Káinnak, hogy használja az Allahtól kapott józan eszét a kinyilatkoztatás megszabta keretek között.

Azok, akiket az irigység és féltékenység betegsége kínoz, nem képesek meglátni a kapott kegyeket, és mindig arra vágyakoznak, ami másoknak van. Az irigység és féltékenység, az alsóbb én két kedvezőtlen tulajdonsága, mindenféle gonoszságra képesek rávenni azt, aki az uralmuk alatt áll. Az ilyen ember nem habozik akár megölni saját testvérét. Az irigy, féltékeny emberek nem elégedettek az isteni rendeléssel. Ezért megszegyenülnek ebben a világban, fájdalmas lelkiismeret-furdalás és mély megbánás kínozza őket. Ezen túl még



a Túlvilágon is büntetésre számíthatnak. Erre a betegségre a megoldást az alsóbb én megtisztítása és nevelése jelenti, megszabadulni a *nefsz al-emma*⁴⁵ ról, és elérni a *nefsz al-mutmainne*⁴⁶ állapotát, és elégedettnek lenni Allah rendelésével, hogy az ember elérhesse a *radija*⁴⁷ állapotát.

Káin és Ábel személyiségében két olyan pólust láthatunk, amelyek az angyalokra és a Sátánra emlékeztetnek. Sátánhoz hasonlóan Káin saját hibáját látta a másikban. Az angyalokhoz hasonlóan, Ábel nem engedett alsóbb énje aggodalmainak, s nem esett kétségbe, nem félt attól, hogy meg fog szegényülni. Csak istenfélelemből cselekedett. Vagyis a két testvér egyike kitartott a bűnében, ahogy Sátán tette, a másikuk pedig Allahhoz fordult.

A Kegyes Korán hangsúlyozza, hogy hatalmas bűn jogos indok nélkül elvenni egy emberi életet, és hogy milyen nagyszerű cselekedet megmenteni egyet:

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَآئِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ
نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا
وَمَن أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

„Emiatt előírtuk azt Izrael gyermekeinek, hogy aki megöl egy lelket, másért, mint életért, vagy mert romlást terjesztett a földön, az olyan, mintha megölte volna az egész emberiséget. És aki meg-

45. *Nefsz al-emma*: a rosszat parancsoló alsóbb én, alantas ösztönök, az emberi lélek alantas része vagy dimenziója

46. *Nefsz al-mutmainne*: a megbékélt alsóbb én, az alsóbb én ideális állapota, amikor az ember szilárd a hitében, lelke megnyugszik, békében van

47. *Radija*: a megelégedett alsóbb én, amikor az alsóbb én elégedett bármivel, ami Alláhtól jön, és nem a múltban vagy a jövőben él, hanem a jelenben

menti, az olyan, mintha megmentette volna az egész emberiséget.”

(Az asztal, 5:32)

Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta az emberi történelem első vérontásáról:

„Van minden igazságtalanul megölt ember véréből egy rész, ami Ádám első fiának kezén van. Ez azért van, mert ő volt az első, aki a gyilkossághoz vezető utat megalapozta az embereknek.”⁴⁸

„Az Iszlámban jutalom jár mindenkinek, aki egy jótettet bevezet. Részesedik azok jutalmából, akik követik őt, anélkül, hogy azok jutalma bármit is csökkenne. És büntetés jár mindenkinek, aki egy rossztettet megalapoz. Részt kap mindenki büntetéséből, aki követi ebben, anélkül, hogy azok büntetése bármit is csökkenne.”⁴⁹

Ez a hadísz azt mutatja, hogy a jótett cselekvője részesedik mindazok jutalmából, akik követik, és aki pedig egy rossztettben mutat példát, az részesedik mindazok büntetéséből, akik követik.

Imám Ghazali azt mondja erről az *Ihya* című művében:

وَطُوبَى لِمَنْ مَاتَ وَمَاتَ مَعَهُ ذُنُوبُهُ
وَالْوَيْلُ الطَّوِيلُ لِمَنْ يَمُوتُ وَتَبَقِيَ ذُنُوبُهُ مِثِّي سَنَةٍ

„Milyen szerencsés az, akinek a bűnei meghalnak vele együtt! És jaj annak a szerencsétlennek, akinek a bűnei tovább élnek még évszázadokkal a halála után is.”

Mohammed próféta (s.a.w.) azt is mondta:

48. Bukhari, Anbiya, 1

49. Muslim, Zakah 69; Nasai, Zakah, 64

- *Lesz olyan idő, amikor olyan sok lesz a próbatétel, hogy az ember, aki ül, az jobb lesz, mint aki megy, és az, aki megy, jobb lesz, mint az, aki fut.*

Szád ibn Abi Wakkasz (r.a.) megkérdezte:

- Allah Küldötte (s.a.w.), és akkor mit csináljak, ha valaki betör a házamba, és megpróbál megölni?

A Próféta (s.a.w.) azt felelte:

- *Akkor legyél olyan, mint Ábel, Ádám istenfélő fia! (Tirmidhi, Fitán, 29/2194)*

Az iszlám megparancsolja öt dolog védelmét: az élet, a józan ész, a vallás, a leszármazottak és a tulajdon. Ha ezeket támadás éri, az embernek minden tőle telhetőt meg kell tennie védelmük érdekében. Azonban eközben is ragaszkodnia kell az iszlám törvényeihez. Ha azonban valaki olyan helyzetben találja magát, ahol nincs más választása, minthogy agresszor legyen vagy áldozat, akkor jobb, ha megfogadja a nemes Próféta (s.a.w.) tanácsát, és az utóbbit választja.

Ábel halála után Éva megszülte Sétet⁵⁰, akinek a neve azt jelenti: Allahtól származó áldás. Sét azon próféták közé tartozik, akiknek a neve nem szerepel a Koránban. 50 oldalas kinyilatkoztatást kapott Allahtól. Halálos ágyán Ádám magához hívta Sétet, és megtanította neki a nappal és az éjszaka óráit, és a hozzájuk tartozó istenszolgálatokat. Beszélt neki arról a hatalmas özönvízről is, ami a jövőben fog eljönni.

Ádám próféta egy pénteki napon halt meg. Angyalok ereszkedtek alá, hogy a testét megmossák, lepelbe csavarják és eltemessék. Egyes források szerint 1000 évig élt, mások szerint 930 éves korában halt meg.

Mit tanulhatunk Ádám próféta (a.s.) történetéből?

1. Folyamatosan elővigyázatosnak kell lennünk a Sátán csapdái-
val szemben, aki az ember nyilvánvaló ellensége, a gonoszság elő-
mozdítója, és folyamatosan a rosszra ösztökél minket.

2. Meg kell tisztítanunk alsóbb énünket és szívünket, hogy meg-
szabaduljunk az olyan nemkívánatos jellemvonásoktól, mint az ar-
rogás büszkeség, mohó vágyakozás, vagy a türelmetlenség, melyek
örök veszteségbe vezetik az embert.

3. Ha hibázunk, el kell fordulnunk attól a hibától, azonnal bűn-
bánatot kell gyakorolnunk, és Allah bocsánatát kell kérnünk, ahogy
Ádám próféta is tette.

4. Még ha nem is vétkezünk, be kell ismernünk Allah előtt,
hogy képtelenek vagyunk megfelelően hálát adni Neki a Tőle kapott
kegyekért, és ezért bocsánatkéréssel kell Hozzá fordulnunk.

5. A tiltott gyümölcshez közelítő Ádám és Éva példájából lát-
hatjuk, hogy az a spirituális szint és érték, amit a szolga a bűn el-
követésével elveszít, visszaadatik neki, ha megbánja bűnét és Allah
bocsánatát kéri miatta. Nekünk is késlekedés nélkül a bűnbánat ka-
pujához kell fordulnunk, anélkül, hogy feladnánk a reményt abban,
hogy Allah meg fog bocsátani nekünk.

6. Akárcsak Ádám prófétának, nekünk is Mohammed prófétára
(s.a.w.) kell hivatkoznunk fohászainkban. Folyamatos kapcsolatban
kell lennünk vele, nehézség és könnyebbség idején is, és soha nem
szabad kivetnünk őt szívünkéből.

7. Ábelhez hasonlóan lelkünk segítségével le kell győznünk
alantas vágyainkat, és meg kell próbálnunk megérteni az *ahszan*
al-takvím misztériumát: azt, hogy „az ember a legjobb formára lett
teremtve”.

8. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy aki jótettekre vezet vagy ösztönöz másokat, az részesedni fog követői jutalmából is, és hasonlóképpen, aki rosszba visz másokat, annak része lesz a büntetésükből. Ábel jó példát állított a jócselekedetre, Káin pedig a rossz példát a bűnre.

9. Végeredményben Ádám próféta példája azt tanítja meg nekünk, hogy az emberi lény részesült a legnagyobb megtiszteltetésben az összes teremtmény közül.

Összefoglalva, Ádám próféta:

- *Az első ember és az első próféta volt.*
- *Az első volt, aki a Paradicsom kertjében és ezen a világon is élt.*
- *Az első volt, aki felöltözött.*
- *Az első volt, aki felejtett.*
- *Az első volt, aki vétkezett.*
- *Az első volt, aki bűnbánatot gyakorolt*
- *Az első próféta volt, és kapott egy 10 lapból álló kinyilatkoztatást is.*
- *Az első volt, aki erőfeszítéseket tett Allah útján.*
- *Az első volt, aki meggyászolta a gyermekeit.*
- *Az első volt, aki üdvözölt másokat.*
- *Az első volt, aki megművelte a földet.*
- *Az első emberi lény volt.*

Béke legyen vele!

TAUBAH ÉS ISZTIGRAF (Bűnbánat és bocsánatkérés Allahtól)

Mivel ez a világ a próbatételek helye, az emberi lényekben megvan a képesség a jó és a rossz választására is. Egy ember személyisége annak alapján alakul ki, hogy ezek közül melyiket választja, mozditja elő és támogatja.

Az emberi természet része, hogy ha valaki kényszer nélkül felajánl másnak egy pohár vizet, az illetőnek köszönetet kell mondania érte. Ezt tartjuk emberi, civilizált és kulturált viselkedésnek. Ennek a viselkedési normának eszünkbe kell juttatnia, hogy milyen hálát és köszönetet kellene éreznünk a Mindenható Allahtól kapott kegyekért és ajándékokért. Az ember csak saját magát szégyeníteni meg, ha engedne alsóbb énjének, és figyelmen kívül hagyná mindazokat a dolgokat, amivel Allah megáldotta őt.

Ha behódol alsóbb énjének, és elvesz a hit fénye a szívéből, az ember hajlamos bűnt elkövetni. Erkölcsi támogatás nélkül lelkiismerete elveszíti spirituális mélységeit és arra való képességét, hogy tisztán gondolkodjon. Megtéveszthetővé és sebezhetővé válik. A bűn vonzónak tűnik föl előtte, mint egy édes dallam, és a legkisebb aggodalom nélkül követi el.

Az ember által elkövetett bűn forrása az evilági dolgok vak imádata, ami beszennyezi becsületét és emberi méltóságát, és elsötétíti lelkét.

Az ember azonban születésekor tisztán és ártatlanul érkezik erre a világra. A vallás annak a kegynek és kegyelemnek a megnyíl-



vánulása, amit a Mindenható Allah árasztott az emberre, hogy ezt a vele született tisztaságát megőrizze. Ha ezzel a támogatással a szolga képes csak egy kicsit is felemelni a tudatlanság fátylát, a lelkiismerete megérzi az elkövetett bűn súlyát. Felébrednek a belső világában rejlő erényes érzések. Szívét égeti a megbánás, s könnyek között tárja fel Ura előtt – ezt az égető érzést, ezt a megbánást nevezzük *taubah*, bűnbánat néven. A szív fohásza pedig, amikor az ember felemeli kezét, és Ura bocsánatáért könyörög, az *isztigfar*.



A Mindenható Allah elégedett, ha azt látja, hogy szolgálja megbánta a bűnét, és bocsánatért könyörög. Allah nevei között ott van a Kegyelmes és az Irgalmas, a Rahman és a Rahím. Azt is mondja:

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

„Bizony, Allah szereti azokat, akik bűnbánattal fordulnak Hozzá, és akik megtisztulnak.” (A tehén, 2:222)

Allah kegyelme és szeretetteljessége az emberi lények iránt összehasonlíthatatlanul nagyobb még az anya gyermeke iránt érzett szereteténél is. Allah nem akarja megbüntetni az embert, de az ember kiérdemli a büntetést, ha makacsul kitart az igazságtalanságban és hálátlanságban. Ahogy a Rahman és a Rahím nevek megelőzik Allah többi nevét, úgy Allah kegyelme is sokkal nagyobb, mint a haraga, ahogy a következő hadísز gyönyörűen leírja:

„Képzeltetek el egy utazót, aki teveháton utazik a sivatagban, és a tevéje, amin az élelme és az innivalója volt, elszökik tőle. Ide-oda szaladgál a tevét keresve, de hiába, és végül kétségbeesésében nem tehet mást, mint lefekszik a homokra, és várja a halált. Amikor hirtelen felpillant, és látja, hogy a tevéje ott áll a lábánál. Nagyobb boldogságot érez, mint valaha is érzett, és köszönetet akar mondani Allahnak,



de annyira izgatott, hogy összekeveri a szavakat, és azt mondja: „Allah, te vagy a szolgálóm, és én vagyok az urad”.

Allah kegyelme mindent áthat a világmindenségben:

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

„Az Én kegyelmem mindent átfog.” (A Magaslatok, 7:156)

Allah felfoghatatlan mértékű kegyellemmel fordul az emberekhez, amit a Próféta (s.a.w.) is megerősít egy hadisz kudsziban:

„A kegyelmem felülmúlja a haragomat!”

Mindezek miatt a próféták kitartóan hívták az embereket a bűnbánatra.

A prófétákon kívül egyetlen ember sem büntelen. Természeténél fogva mindenkinek vannak hibái, és fennáll a kockázata, hogy bűnt kövessen el. Ezért a bűnbánat a kulcs. A Kegyes Koránban még egy szúra is van, amelyik a Bűnbánat címet viseli, és maga a Korán több mint 80 alkalommal említi a taubah, bűnbánat szót. És amellett, hogy Allah több mint 100 helyen ígéri a Koránban, hogy megbocsát azoknak, akik megbánják a bűneiket, a Ghafur (megbocsátó) és Ghaffar (újra és újra megbocsátó) isteni nevek is csaknem 100 alkalommal szerepelnek. Minden egyes alkalommal a bocsánatkérést és bűnbánatot bátorítják, és együtt járnak azzal az ígérettel, hogy Allah megbocsát azoknak, akik így tesznek.

Bölcs dolog, ha a szolga tudja: az elkövetett rossztettei, de még nemtörődömsége is bűn. Lelkiismereti kötelessége Ura bocsánatát kérni. Az ostobaság, kudarccs és a Pokolba vezető út jele az, ha valaki nem ismeri fel, hogy a rossztettei bűnök, és nem ismeri fel annak szükségességét, hogy elforduljon tőlük. A figyelmeztetés egyértelmű:



وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

„És aki nem gyakorol bűnbánatot, hát ők azok, akik bűnösök.” (A szobák, 49.11)

Egy hadisz szerint:

„A taubah a megbánás, amit az ember az elkövetett bűnök miatt érez. Aki megbánja a bűnét, az olyan, mint aki el sem követte.”⁵¹

Azonban az embernek soha nem szabad halogatni a bűnbánatot arra gondolva, hogy Allah úgyis megbocsát neki. Azonnal meg kell bánni a, amit tett, ami a megbocsátás egyik feltétele, ahogy a Korán is mondja:

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ الشُّوْءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

„A bűnbánatot csak azoktól fogadja el Allah, akik tudatlanságból követnek el rosszat, és utána hamarosan megbánják.” (A nők, 4:17)

Ezt pedig figyelmeztetés követi azok számára, akik hallgatnak a sátánra, és halogatták a bűnbánatot:

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارًا أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

„A bűnbánat nem fogadtatik el azoktól, akik rossztetteket cselekszenek, amíg, mikor a halál közelít egyikükhöz, ő azt mondja: „Bizony, most már megbánom”, és azoktól sem, akik meghalnak, amíg még hitetlenek. Ők azok, akiknek fájdalmas büntetést készítettünk elő.” (A nők, 4:18)

Ezért egyes tudósok azt mondják: „Érd el a bűnbánatot, mielőtt a halál elér téged!”⁵²

A bűnbánat elfogadásához nem elegendő, ha valaki csupán ki mondja a szavakat: *Asztagfirullah* (Allah bocsánatát kérem). A szívnek is éreznie kell a tett súlyát, és el kell tökélnie, hogy nem követi el ugyanazt a hibát még egyszer. Dzsáladin Rumi így magyarázza a bűnbánatot:

„Úgy bánd meg a bűnödöt, hogy szíved a megbánás tüzeiben ég, s szemeid könnytől nedvesek. A virágok a napos és nedves helyeken nyílnak legszebben...”

A *taubah* és *isztigfar* az egyénnek és a közösségnek is békét hoz. Mohammed próféta (s.a.w.) Így jellemzi azt az álláspontot, amit ezzel kapcsolatban mindannyiunknak magunkévá kell tennünk:

„Ha a muszlimok tudnák, hogy milyen szigorú Allah büntetése, elveszítenék a reményt a Paradicsom kertje kapcsán. Ha a hitetlenek tudnák, milyen hatalmas Allah kegyelme, soha nem adnák fel a reményt, hogy a Paradicsom kertjében léphetnek.” (Muslim, *Tawbah*, 25)

A hívőnek a *khauf* és *redzsa*, vagyis félelem és remény állapota között kell élnie életét.

Ha azt mondanák, hogy csak egyetlen ember fog a Pokolba kerülni, a hívőnek félve kellene kérdeznie: „Vajon én leszek az?” És ha azt mondanák, hogy csak egyetlen ember léphet a Paradicsom

52. Munawi, Fayzu'l-Qadir, V, 65

kertjébe, a hívőnek reménykedve kellene kérdeznie: „Talán én leszek az?”

A félelemnek vannak szintjei, ahogy a szeretetnek is. A bűnösök félik Allah büntetését, míg barátai attól félnek, hogy elveszítik az Ő szeretetét.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy még a próféták is követtek el hibákat, kisebb botlásokat, s átérték az ebből fakadó fájdalmat, a bűnbánat és bocsánatkérés érzését. Ezáltal megtapasztalhatták az emberi gyengeséget és esendőséget. Ez azért van, mert az abszolút tökéletesség egyedül a Mindenható Allah sajátja, csak Ő az, aki minden hibától mentes, és minden gyengeség felett áll.

Ádám próféta (a.s.) volt az első próféta, aki bűnbánatot gyakorolt. Jól ismert bűnbánó fohásza, melyet Évával együtt mondott:

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا
وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

„Urunk, vétkeztünk magunk ellen. Ha nem bocsátasz meg nekünk, és nem könyörülsz rajtunk, bizony a vesztesek között leszünk.” (A magaslatok, 7:23)

Ez a fohász az Allahtól való bocsánatkérés példájául szolgál Ádám leszármazottai számára, egészen az Ítélet Napjáig.

A Mindenható Allah a Kegyes Korán számos ájájában hívja szolgáit bűnbánatra és bocsánatkérésre, és mondja el azt a jó hírt, hogy megbocsát nekik, ha elfogadják az Ő felhívását a bűnbánatra:

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُوْلَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ
سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

„Kivéve, aki bűnbánatot gyakorol, és hisz, és jótetteket cselekszik, mert ők azok, akiknek Allah a rossztetteiket jótettekkel helyettesíti. És Allah Megbocsátó, Irgalmas. És aki bűnbánatot gyakorol, és jótetteket cselekszik, az bizony valódi bűnbánattal fordult Allahhoz.” (A Megkülönböztető, 25:70-71)

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ اللَّهُ لَهُمْ سَأَلَ مَا فَعَلُوا
وَهُمْ يَعْلَمُونَ. أُولَئِكَ جَزَاءُ هُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ.

„És azok, akik, ha helytelen dolgot követnek el, vagy önmaguk ellen vétkeznek, megemlékeznek Allahról, és bocsánatot kérnek a bűneikért – és ki bocsáthatná meg a bűnöket Allahon kívül? És nem tartanak ki tudatosan abban, amit tettek. Ők azok, akiknek a jutalma megbocsátás Uruktól, és Kertek, amelyek alatt folyók folynak, abban fognak lakozni örökké. És milyen kitűnő jutalom a cselekvőknek!” (Imrán családja, 3: 135-136)

Azt állítja arról tájékoztat, hogy az erényes emberek nem tartanak ki a bűnökben, és gyorsan megragadják a bűnbánat lehetőségét. Azért van ez, mert tudják: ha kitartanak benne, akkor nincs olyan, hogy kis bűn, és ha megbánják, akkor nincs olyan, hogy nagy bűn.

A Kegyes Korán azt mondja:

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ
وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

„Hát nem tudják, hogy Allah az, Aki elfogadja a bűnbánatot szolgálaitól, és átveszi az adományt? És hogy Allah a bűnbánat Elfogadója, az Irgalmas.” (A bűnbánat, 9:104)

قُلْ مَا يَعْزُبُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

„Mondd: „Miért is törődik veletek Uram, ha nem a fohászaitok miatt?” (A Megkülönböztető, 25:77)

A fohászban a legfontosabb a jórahalóság, szeretet és őszinteség. A valódi fohász a szeretet kifejezése. A fenti ája azt mondja, hogy az ember a szeretettel végzett, őszinte foháskodás által nyeri el valódi értékét Allah előtt. Ezért a bűnbánatnak a szív mélyéről kell fakadnia. A Kegyes Korán azt is mondja:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

„Ti, akik hisztek! Forduljatok Allahhoz őszinte bűnbánattal! Talán Uratok eltávolítja tőletek a rossztetteiteket” (A tiltás, 66:8)

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

„Kivéve azokat, akik megbánást gyakorolnak, és megjavulnak, és erősen ragaszkodnak Allahhoz, és őszinte hitűek a vallásukban Allah iránt. Ők a hívőkkel lesznek. És Allah hatalmas jutalmat fog adni a hívőknek.” (A nők, 4:146)

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا

„Allah el akarja fogadni a bűnbánatokat, de azok, akik a vágyaikat követik, azt akarják, hogy térjete el teljesen az igazságtól.” (A nők, 4:27)

Még ha az ember próbál is teljesen távol maradni a bűnöktől, vagyis az isteni parancsok megszegésétől, akkor sem mentesül a bűnbánat kötelessége alól, mivel az ember soha nem adhat tökéletesen hálát Allahnak mindazokért a kegyekért és áldásokért, amiket Tőle kapott. De még ha képes lenne is tökéletesen hálát adni Allahnak, magát a hála képességét is Allahtól kapta, s ezért is hálát kell adnia. Ilyen módon az ember a hála kötelességével tartozik egészen az idők végezetéig.

De valójában csaknem lehetetlen az ember számára, hogy teljesen távol maradjon a bűnöktől. Ez természetének a része. Bűnt kell elkövetnie, hogy felismerje, milyen gyenge, és Allahhoz forduljon. Az, hogy mennyire érzi át semmi voltát Urához képest, Isten szolgálatának minőségén és mélységén múlik. A Próféta (s.a.w.) azt mondta:

كُلُّ بَنِي آدَمَ خَطَّاءٌ، وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ

„Ádám fia bűnt követ el minden nap, de a legjobb bűnösök azok, akik bűnbánatot gyakorolnak.” (Ibn Majah, Zuhd, 30/4251)

Még a próféták sem mentesek a hibáktól, bármilyen kicsik legyenek is azok. Időről időre ők is követtek el kisebb botlásokat, és Urukhoz fordultak bűnbánattal. Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Előfordul, hogy az én szívemet is fátyol fedi, de Allahhoz fordulok bűnbánattal naponta száz alkalommal is!” (Muslim, Zikr, 41; Abu Davud, Witr, 26)

„Allahra esküszöm, hogy az Ő bocsánatát kérem naponta hetvenszer is!” (Bukhari, Daavat, 3; Tirmidhi, Tafsir, 47; Ibn Majah, Adab 57)

Azonban a próféták bűnbánata nem annyira az elkövetett hibák miatt volt, hanem az volt a célja, hogy közelebb kerüljenek urunkhoz, és elnyerjék az ő megelégedését. Emellett, mivel Mohammed próféta (s.a.w.) folyamatosan előrehaladt a spirituális úton, amikor újabb szinteket ért el, bűnbánatot gyakorolt a viszonylagos alacsonyabb szintért, melyen korábban volt. A bűnbánat többféle módját tanította a hívőknek. A legfontosabbat úgy hívják, hogy *szajjid al-isztigfar*, vagyis a bűnbánatok királya.

Seddad ibn Ausz (r.a.) elbeszélése szerint Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„A legjobb bocsánatkérés az, ha valaki azt mondja:

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى
عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ،
أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذُنُوبِي فَاعْفُ عَنِّي،
فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

„Ó, Allah, Te vagy az Uram, nincs más istenség, csak Te. Te teremtetél, és én a szolgád vagyok. Próbálom betartani a Veled kötött egyezséget és az ígéreteket, amennyire csak tudom. Nálad veszek menedéket a rossztól, amit elkövettem. És elismerem az irántam tanúsított kegyeidet és beismerem Neked a bűneimet, bocsáss meg hát nekem, mert bizony, senki nem bocsáthatja meg a bűnöket, csak Te.”

Allah Küldötte (s.a.w.) hozzátette:

„Ha valaki szívből, teljes őszinteséggel ezt a fohászt mondja nap-pal, és meghal még az éjszaka előtt, a Paradicsom lakói között lesz. Ha valaki szívből, teljes őszinteséggel ezt a fohászt mondja este, és meghal még hajnal előtt, a Paradicsom lakói között lesz.” (Bukhari, Daawat, 2, 16; Abu Davud, Adab, 100-101; Tirmidhi, Daavat, 15; Nasai, Istiadha, 57)

Valójában a Mindenható Allah kegyei és ajándékai túl számo-sak ahhoz, hogy képesek legyünk akárcsak elképzelni, nemhogy szá-mon tartani.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعْدُوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ

„És megadott nektek mindent, amit kértetek tőle. Ha megpró-bálnátok megszámolni Allah áldásait, nem lennétek képesek meg-számolni. Bizony, az ember igazságtalan, hálátlan.” (Ábrahám, 14:34)

A nagy tudós, Ata ibn Abi Rabah, aki Mohammed próféta (s.a.w.) számos társával találkozott, egy olyan történetet beszél el, ami rávilágít Mohammed próféta (s.a.w.) bűnbánattal kapcsolatos tudatosságára:

Egyszer megkérdeztem Aisát, hogy Allah Küldötte (s.a.w.) me-lyik cselekedetét csodálta a legjobban. Azt mondta:

-Hát tett ő bármit is, ami nem volt csodálatra méltó? De volt egy éjszaka, amikor az ágyamba jött, lefeküdt egy rövid időre, majd azt mondta:

-Engedd meg nekem, hogy felkeljek, és istenszolgálatot végezzek Uramnak!

Azt feleltem:

-Őszintén, szeretnék időt tölteni veled, de még jobban szeretném, hogy azt tedd, amit szeretnél.

Aztán felkelt, és elvégezte a rituális mosdást. Amikor felállt az imához, sírni kezdett. Annyira sírt, hogy a mellkasát teljesen eláztatták a könnyek. Sírt meghajlás, majd leborulás közben is. Akkor is sírt, amikor felemelte a fejét a földről. És ez így ment tovább, amíg Bilál (r.a.) elmondta az imára hívást a reggeli imára. Bilál is észrevette, hogy a Próféta (s.a.w.) sírt, és megkérdezte:

- Allah Küldötte, miért sírsz ennyit, amikor Allah neked már megbocsátotta a múltbéli és a következő vétkeidet?

A Próféta (s.a.w.) azt felelte:

-És ne legyek talán hálás szolga? Allahra, olyan kinyilatkoztatást kaptam ma éjjel, hogy jaj annak, aki elolvassa, és nem gondolkodik el rajta!

És ezt recitálta:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ
لِّأُولِي الْأَلْبَابِ. الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا
بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

„Bizony, az egek és a föld teremtésében, és az éjszaka és a nappal váltakozásában jelek vannak azoknak, akik értenek. Akik megemlékeznek Allahról állva, ülve és az oldalukon fekvve, és elgondolkodnak az egek és a föld teremtésén: „Urunk! Te nem teremtetted ezt hiába. Dicsőség neked! Ments meg minket a Tűz büntetésétől!” (Imrán családja, 3:190-191)



Ezekkel a szavakkal Allah Küldötte (s.a.w.) Azt mondja nekünk, hogyha áldásokat kaptunk Allahtól, azoknak növelniük kell a hálánk mértékét, nem pedig csökkenteni.

A fenti áják azt hangsúlyozzák, hogy meg kell tennünk három dolgot: elgondolkodni Allah nagyságán és fenségén, beismerni teljes tehetetlenségüket ezzel szemben, ami természetes módon vezet a harmadikhoz: hogy a fohászok és a bűnbánat által Allahnál keressünk menedéket.

Azon az éjszakán, amikor ezek az állják ki lettek nyilatkoztatva, Mohammed próféta (s.a.w.) annyi könnyet ejtett hajnalig, hogy az ég csillagai is megirigyelhetnék. A hívők könnyei az éjszaka ékszerei, lámpások a sír sötétjében, és a Paradicsom kertjének harmatcseppjei.

A legértékesebb időt a bűnbánatra a hajnal előtti órák jelentik. A Mindenható Allah Elmondja, hogy örökkévaló jutalom vár azokra, akik ébren töltik a hajnal előtti órákat:

كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

„Csak keveset aludtak az éjszakából, és a hajnal előtti órákban bocsánatért könyörögtek.” (A szeleket támasztók, 51:17-18)

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا

„És akik Uruk előtt töltik az éjszakát, leborulva és állva.” (A megkülönböztető, 25:64)

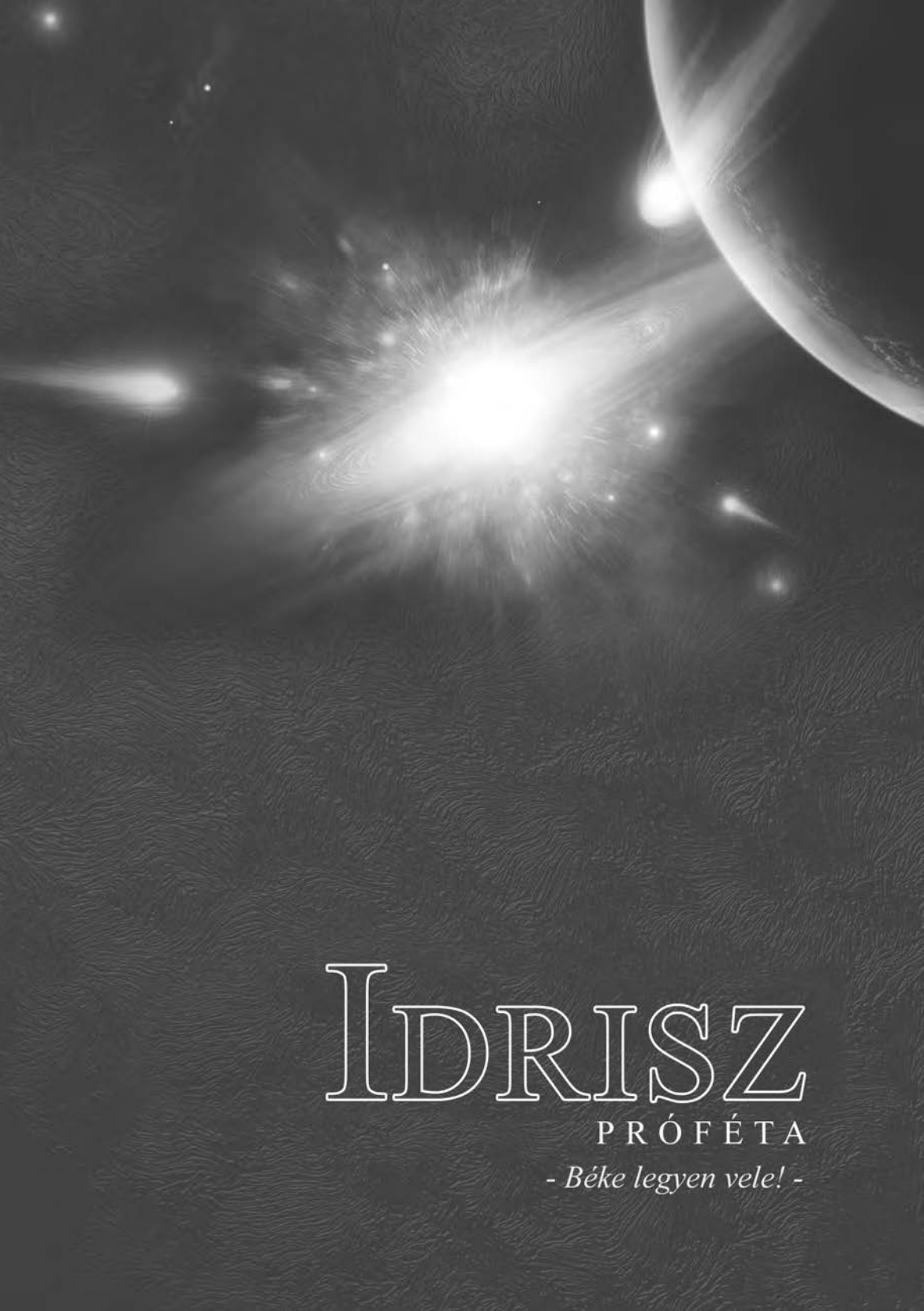
Ahogy a nap sugarai áttörnek az éjszakán a hajnal közeledtekor, ebben az időszakban a bűnbánat is áttör a bűnök sötétjén, és az isteni kegyelem fényébe vezet minket.

Allah adjon nekünk éber és tudatos szívet, és adja meg nekünk
a megbocsátás kegyelmét!

Ámin...





A black and white cosmic scene featuring a bright, multi-pointed starburst in the center. To the right, the curved horizon of a planet is visible. The background is filled with numerous small, distant stars.

İDRİSZ

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, aki az isteni titkok kulcsát kapta meg

IDRISZ PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Az elbeszélések szerint Idrisz próféta (a.s.) Babilóniában született. Babilónia egy ősi civilizáció volt, Mezopotámiában, a Tigris és Eufrátesz folyók között. Idrisz Ádám próféta (a.s.) egyik leszármazottja volt, a hatodik generációból, Sét próféta (a.s.) leszármazottai közül. A Kegyes Korán 4 ájája említi. Mielőtt prófétai küldetése megkezdődött volna, Idrisz próféta (a.s.) elkötelezett istenszolgálatot végzett, és az igazak társaságában töltötte idejét. Saját keze munkájával kereste a mindennapi betevőjét, ő volt az első az emberiség történetében, aki varrt, vagyis az első szabó volt.

Idrisz Próféta Káin leszármazottai között élt. Ez a nép letévedt arról az útról, amit Sét próféta mutatott nekik, és evilági és túlvilági ügyeikben is súlyos hibákat követtek el. Elfeledkeztek az istenszolgálat kötelességéről, mindenféle tiltott cselekedetet megengedettnek tartottak, s így minden határt túlléptek a zsarnokságban és igazságtalanságban.

A Mindenható Allah ehhez a tévelygő néphez küldte el Idrisz prófétát, hogy az igazságra vezesse őket. Egy harminc oldalból álló isteni írást is adott neki, mely a Mindenható Allah parancsaira és tiltásaira emlékeztette az embereket.

Idrisz próféta átadta ezeket a parancsokat és tiltásokat népének, és az elbeszélések szerint a törzséből körülbelül ezer ember hitt neki és követte őt.



Az angyalok csoportokban látogatták meg Idrisz prófétát, és beszélgettek vele.

Idrisz próféta ilyen bölcs szavakkal adott tanácsot népének.

„Ha egy bölcs ember spirituális szintje növekszik, nő az alázata is.”

„A bölcs ember nem mások hibáját nézi, és nem hánytorgatja fel ellenük. A vagyona növekedése nem teszi fennhéjázóvá, és nem teszi tönkre jó jellemét.”

„Aki nem tisztítja meg alsóbb énjét, abban nincs bölcsesség.”

„Az evilág és a Túlvilág szeretet nem létezhet egyszerre az emberben.”

„Ha imádkozol, a szándékod legyen őszinte!”

Élete végén a Mindenható Allah Idrisz prófétát felemelte az égbe. Ezt az eseményt a Mária szúra 57. ájája említi:

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

„És magas helyre emeltük őt.” (Mária, 19:57)

A Korán-magyarázók szerint ez a „magas hely” három dolgot jelenthet: a Mindenható Allahhoz közeli hely, a Paradicsom kertje vagy a negyedik ég.

Az Imám Muszlim és Imám Bukhari gyűjteményében is megtalálható hadisz így szól Idrisz próféta felemeltetéséről és helyéről a negyedik égben:

„Amikor a Mirádzson jártam, találkoztam Idrisszel, amikor a negyedik égbe érkeztem. Gábiel azt mondta nekem:

- Ez itt Idrisz, köszönts őt!

A béke köszöntésével üdvözöltem, és ő is így válaszolt, aztán azt mondta nekem:

- Üdvözöllek, igaz testvér, igaz próféta!”⁵³

A Kegyes Korán Idriszt prófétaként említi, aki igaz volt, őszinte és türelmes:

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا

„És emlékezz meg a Könyvben Idrisről! Bizony, ő igaz volt, próféta.” (Mária, 19:56)

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ. وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ

„És Iszmail, és Idrisz, és Dhul-Kifl, mind a türelmesek közé tartoztak. És bebocsátottuk őket a kegyelmünkbe. Bizony, ők a jóravalók közé tartoztak.” (A próféták, 21:85-86)

Az ája az említett prófétákat igaznak, türelmesnek és jóravalónak nevezi, ezzel is kiemelve erényességüket, és dicsérve őket.

Dzsalaladdin Rumi így írja le Idrisz és Jézus próféták helyzetét, akiknek vannak bizonyos közös vonásaik:

„Jézus és Idrisz próféták kiemelkedő önmegtartóztatásuk és küzdelmük eredményeként olyanokká váltak, mint az angyalok. Olyan szintet értek el, hogy már ételre és italra sem volt szükségük, olyanokká váltak, mint az angyalok, és az égbe emeltettek.”

Ezzel a példával Rumi azt magyarázza, hogy önmegtartóztatásuk és küzdelmük által Jézus és Idrisz próféták megszabadultak tes-

53. Bukhari, Bad'u al-Khalk, 6; Muslim, Iman, 259-264

ti kötelékeiktől, s olyan tökéletessé és tisztává váltak, hogy az égbe emeltettek, mint az angyalok.

Ez azt mutatja, hogy az ember is képes magas szinteket elérni azáltal, ha az alsóbb énjét és szívét megtisztítja.

Ahogy a próféták az emberi történelem során a spirituális tökéletesség csúcsát képviselték, úgy az idők során időről időre az anyagi fejlődés úttörői is voltak.

Ádám próféta volt az, aki a földművelést megtanította az embereknek, Idrisz próféta pedig a varrást. Az írás művészete és kultúrája már az első emberrel elkezdődött, de Idrisz próféta is sokat tökéletesített rajta. Emellett ő volt az is, aki az emberiség útját megalapozta az alapvető tudáshoz és ismeretekhez a mai fizika és kémia tudományágai felé.

Idrisz próféta (a.s.) olyan próféta volt, aki
írást, lapokat kapott a Mindenható Allahtól,
s a Kegyes Korán dicséri hűségét, igaz voltát és erényeit,
s Allah magas helyre emelte őt már ebben a világban,
példát mutatott mindenki számára állhatatosságával, mellyel
népét az igazságra hívta,
a Mindenható Allah igaz szolgái közé tartozott,
és az isteni kegyelemben részesült.

Béke legyen vele!



A SZÍV ÉS TITKAI

Idrisz próféta (a.s.) élete példát mutat nekünk Allah szentségének csodálatára, és arra, hogy a megtisztult szív előtt hogyan tárulnak fel az isteni megnyilvánulások. Arra is lehetőséget nyújt, hogy lássuk: az ember, aki pedig az állatoknál is alacsonyabbra süllyedhet képes arra, hogy az angyalok rangját is felülmúlja.

A szív a spirituális és fizikai világok központja. Allah segítségével a megtisztult és megfelelően nevelt szív képessé teszi az embert, hogy az angyalokat is maga mögött hagyja a spiritualításban, még akkor is, ha fizikailag ugyanúgy néz ki, mint a közönséges emberek.

Ennek kapcsán hasznos lehet áttekintenünk néhány részletet a szív világával kapcsolatban, mivel ez volt Idrisz próféta meghatározó jellemzője is.

Az ember legfontosabb kötelessége ebben az életben felkészülni a halálra, és arra, ami utána következik, ezt azonban nem tudjuk megtenni, ha nem ismerjük a szív természetét, és azt, hogy hogyan vezethetjük olyan viselkedésre, ami távol tartja a fenyegető veszélyektől és rossztól. Emellett az ép szív valójában az evilági életben is szükséges a boldogsághoz.

A *qalb* arab szó, amit a szívre is használnak, eredetileg azt jelenti: megváltoztatni a színét, vagy valamit az ellenkezőjére változtatni. Nagyon találó kifejezés, mivel a szív folyamatosan az anyagi és a sátáni tendenciák, a jó és a rossz között remeg.

Az ember előrelépését vagy bukását a szív fejlődése vagy visszaesése határozza meg, egyénileg és társadalmilag is. A jó erkölcs



és a jótettek a spirituális szívből fakadnak. Ez teszi lehetővé, hogy az ember annak megfelelően éljen, hogy a legjobb formára (*ahszan-i takvim*) lett teremtvé.

Másképp viszont az alsóbb én által uralt szív tele van alantas vágyakkal és tévképzetekkel, többek között a hitetlenséggel. Ebben az esetben a szív vak, és létezésének valódi céljával éppen ellentétes célt szolgál. Azok az emberek, akiknek ilyen a szívé, lassan még az állatoknál is alacsonyabb szintre süllyednek. A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

„És bizony, sok dzsinnt és embert teremtettünk a Pokolnak. Van szívé, de nem értenek vele, van szemük, de nem látnak vele, van fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint a jószágok – de nem, még inkább tévelyegnek! Ők azok, akik nem törődnek semmivel.” (A magaslatok, 7:179)

A szívet kizárólag az istenszolgálat, az Allahra való emlékezés, a jó erkölcs és az igazak spirituális találkozóinak látogatása segítségével védhetjük meg az alsóbb én és a Sátán sugalmazásaitól. Ezek isten félelemmel töltik meg a szíve, ami a valódi felsőbbrendűség egyetlen mértéke. Allah azt mondja:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

„Bizony, a legnemesebb Allah előtt közületek az, aki a legistenfélőbb.” (A szobák, 49:13)

De az istenfélelem olyan érték, amelyet folyamatosan védelmeznünk kell attól a veszélytől, hogy elveszítjük. Ezért az embernek az igazak társaságát kell keresnie, és az ő találkozóikat kell látogatnia ez a társaság nagyon fontos a szív védelme és a spirituális úton való haladás érdekében. Az ilyen találkozók valójában a próféták által ihletettek. Allah barátai szerint az Allah által szolgálóknak adott inspiráció, ihlet első helye Mohammed próféta (s.a.w.) keble volt. Innen adatot át az igazaknak, akik továbbadták azoknak, akik szerették őket, és a társaságunkban voltak.

Még a szociálpszichológia modern tudománya is elfogadja, hogy az ember életében hatalmas szerepet tölt be a külső befolyás. A tulajdonságok, a hangulat könnyen átragadnak egyik emberről a másikra, és az emberek folyamatosan eltanulják mások szokásait. Ez pedig sehol máshol nem olyan nyilvánvaló, mint a spirituális jellemző átvételében. Akik az igazakkal töltik az idejüket, azok hozzájuk válnak hasonlóvá. A Kegyes Korán is azt mondja nekünk, hogy közvetlen kapcsolat van az istenfélelem és az igazak társasága között:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

„Ti, akik hisztek! Féljétek Allahot, és legyetek az igazakkal!”

(A bűnbánat, 9:119)

A legnagyobb veszteség és a legnagyobb bűn az, ha valaki nem képes megvédeni azt a kincset, amit a szíve jelent. Akik hagyják, hogy a Sátán ellopja a szívüket, azokat a Pokol tüzébe fogja vezetni. A szív az igazságot mutató iránytű – enélkül az alsóbb én elveszíti az irányt, és tévelygésbe viszi az embert. Az ember tulajdonságai határozzák meg, hogy melyik irány felé, a jó vagy a rossz irányába hajlik. Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Bizony, Allah nem a külsőket vagy a vagyontokat nézi, hanem a szíveteiket és a cselekedeteiket!” (Muslim, Birr, 34)

Spirituális jellemzőik szerint a szívek 5 csoportba sorolhatók:

1. A lepecsételt szívek

Az ilyen szívek nem hordoznak semmiféle spirituális minőséget. Mélyen az állati létezésbe és a fizikai élvezetekbe süppedtek. Az evilági élet számukra nem jelent mást, mint evést, ivást és szórakozást. Nagyon távol vannak attól, hogy felfedezhessék azokat a kifinomult titkokat, amelyeket Allah rejtett az emberbe és a világminőségben. Éppen ellentétesek a próféták és Allah barátai szívével. A testek, amelyek ezeknek a szíveknek a kalitkái, semmiben nem különböznek a síroktól. Ahogy a test porlad el a sírban, úgy enyésznek el ezek a szívek a hitetlenség mocsarában az ilyen szív nem csak tulajdonosát, hanem a körülötte lévőket is nyomorúságos végre vezeti. A Kegyes Korán azt mondja:

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا

„Hát nem gondolkodnak el a Koránon, vagy zárák vannak a szívükön?” (Mohammed, 47:24)

Akiknek ilyen a szívük, olyan hálátlanok és lázadók, hogy abban találnak örömet, ha ellenszegülhetnek Allah parancsainak, miközben olyan élvezetekben tobzódnak, amelyeket valójában nem mástól, mint Allahtól kaptak. A Mindenható Allah így jellemzi őket:

صُمُّ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

„Süketek, némák, vakok, nem térnek vissza (a helyes útra).”

(A tehén, 2:18)

إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمِعُ الضُّمَمِ الدُّعَاءَ إِذَا
وَلَّوْا مُدْبِرِينَ. وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَى عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمِعُ إِلَّا
مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

„Bizony, te nem érheted el, hogy a halottak halljanak, és nem érheted el, hogy a süketek meghallják a hívást, mikor hátat fordítanak, visszavonulva. És nem vezetheted ki a vakokat a tévelygésükből. Csak azoknál érheted el, hogy halljanak, akik hisznek az ájainkban, és muszlimok.” (A hangyák, 27:80-81)

A Mindenható Allah azt is megerősíti, hogy az ilyen szívek le vannak pecsételve a vezetéssel szemben:

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى
أَبْصَارِهِمْ غَشَاوَةً وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

„Allah lepecsételte a szívüket, és a hallásukat, és a látásukon takarás van. És hatalmas büntetés jár nekik.” (A tehén, 2:7)

Ez az ája azokat a szíveket írja le, amelyek megszakítottak minden kapcsolatot az emberi spiritualitással, és ezért le lettek pecsételve az igazsággal és minden jóval szemben. Egyedül Allah képes megnyitni őket, Akit viszont ők már rég elfelejtettek.

Ebben az ájában olyan isteni titok és bölcsesség rejlik, aminek hatására félelemnek kellene ébredni mindannyiunkban. Egyedül Allah tudja, hogy mely szívek vannak zárva a megváltás előtt – mi nem tudhatjuk. A Mindenható Allah azt vezet, akit akar akár még a halálos ágyán is.

Bár a Korán beszél azokról az emberekről, akiknek a szíve le van pecsételve, lehetetlen megmondanunk, hogy pontosan kik ezek.

Bármilyen úton is jár az ember ebben a pillanatban, senki nem mondhatja meg, hogy milyen végre jut. Vegyük csak Fáraó mágusainak példáját, akik egész életüket a rossz oldalon éltek le, mielőtt váratlanul megtalálták az igazságot. Vagy ott van Kóré és Balam ibn Baurah példája, akik szinte egész életükben a helyes úton jártak, aztán mégis a rossz oldalon végeztek. Ezért a muszlimoknak soha nem szabad félreértelmezniük ezeket az ájakat, és lemondaniuk egyes emberekről. Inkább arra kell ügyelniük, hogy ők maguk el ne tévelyedjenek, és mindig azt kell kérniük Allahtól, hogy tartsa meg szívüket a helyes úton. Az elhanyagolt szívek még a kőnél is keményebbek az igazsággal szemben:

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً
وَإِنَّ مِّنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشْقُقُ
فَيُخْرِجُ مِنْهُ الْمَاءَ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ
وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

„Aztán megkeményedett a szívetek, mint a kő, vagy még annál is keményebbre. És bizony, vannak kövek, amelyek alól folyók törnek elő, és bizony, vannak olyanok, amelyek kettéhasadnak, és víz fakad belőlük, és vannak olyanok, amelyek lezuhannak az Allah-tól való félelemtől. És Allah nem figyelmetlen azzal kapcsolatban, amit tesztek.” (A téhén, 2:74)

Ezért a Mindenható Allah arra int minket: védjük a szívünket attól, hogy elforduljon és lepecsételtesse az igazsággal szemben:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ
أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

„És ne legyetek olyanok, mint azok, akik elfeledkeztek Allahról, ezért Ő elfeledtette velük saját magukat. Ők azok, akik megátalkodottak.” (Az összegyűjtés, 59:19)

2. A beteg szívek

Az ilyen szívek valahol félúton vannak az egészséges és a lepcsételt szívek között. A Kegyes Korán azt mondja róluk:

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ

„A szívükben betegség van, s Allah tovább növeli a betegségüket. És fájdalmas büntetés jár nekik azért, mert hazudtak.” (A tehén, 2:10)

Akiknek a szívében betegség van, azok azt állítják, hogy hisznek, de valójában nem élnek jóra való életet, mert túl gyengék ahhoz, hogy alsóbb énjük láncait letörjék. Az Allahba vetett hit nem elég szilárd a szívükben. Olyanok, mint az az ember, aki fájdalomban vergődik egy betegség miatt. Sem az elméjük, sem a szívük nem talál békére. És ez a belső káosz tükröződik az életükön is, és életük rendezetlensége pedig még inkább összezavarja őket. Allah azt mondja:

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا
رَبِحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ

„Ők azok, akik tévelygést vásároltak a vezetésért. de a kereskedésük nem hozott hasznot nekik, és nem voltak vezetve sem.” (A tehén, 2:16)

A kevélység, hiúság, irigység és az evilági dolgok szeretete azon hibák között vannak, amelyek megakadályozzák, hogy a szív felfogja Ura jeleit. Ezek mind a szív betegségei. Akiket ezek a betegségek sújtanak, azok soha nem képesek megérteni a Kegyes Korán titkait, és úgy viselkedni, ahogyan azzal Allah elégedett, hacsak nem esnek át spirituális nevelésen az alsóbb én megtisztítása érdekében. A Mindenható Allah azt mondja:

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ

„Elfordítom az Én jeleimtől azokat, akik jogtalanul fennhéjázók a földön” (A magaslatok, 7:146)

Egyértelmű tehát, hogy a Kegyes Korán, a világmindenség és az ember titkainak megfejtése csak azok számára lehetséges, akik a spirituális nevelés útján indulnak el. A Mindenható Allah azt mondja:

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا
أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى
الْقُلُوبَ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

„Hát nem utaztak a földön, és nincs szívük, amivel megérthetnék, és fülük, amellyel meghallanák? Bizony, nem a szemek vakok, hanem a szívek vakok, amik a keblekben vannak.” (A zarándoklat, 22:46)

Ez azt tanítja nekünk, hogy a szívek úgy éleszthetők újjá és gyógyíthatók meg, ha a szívünk szemeivel szemléljük a világmindenséget és eseményeit, és levonjuk a tanulságot a korábban élt népek történeteiből.

Mohammed próféta (s.a.w.) szavai is ráébresztettek minket arra, hogy mennyire fontos törődnünk szívünk épségével:

„Tudjátok meg, hogy a testben van egy darab hús. Ha ez egészséges akkor egészséges az egész test, de ha ez beteg, beteg az egész test is. Ez a húsdarab pedig a szív.” (Bukhari, Iman 39)

A tudósok általában 2 csoportba sorolják a szív betegségeit, amelyek lehetnek a hittel és az erkölccsel kapcsolatosak. Ennek megfelelően a hitetlenség, képmutatás, nemtörődömség vagy kétség a hit betegségei, míg a túlzott vágyakozás, a gyávaság, szűkmarkúság, magamutogatás, beképzelttség, irigység és az evilági dolgok túlzott szeretete az erkölcsé.

Általánosságban véve a szív akkor betegszik meg, ha az alsóbb én vágyait követi, ami a tudatlanságból és a gyenge hitből fakad. Minél több a bűn, annál súlyosabb a betegség, és ez végül odáig vezethet, hogy a szív lepecsételtetik.

Az a szív, amelyet homályba borítanak az ártalmas gondolatok és érzések, végül képtelenné válik arra, hogy meglássa az igazságot, és még ha meg is tenné, a látása homályos. A negatív érzések a szívet kétségbe taszítják és megvakítják. Ennek eredményeképpen elveszíti a hitet és elgyengül, a test pedig elveszíti képességét a jó tettekre. Az ilyen szív nem csak hogy nem képes szeretetet és tiszteletet mutatni Allah és a Küldötte (s.a.w.) iránt, hanem arra sem képes, hogy igaz szolga legyen.

Ennek következtében a beteg szív cselekedetei elveszítik értéküket Allah szemében. Azok a szívek, amelyeket nem ragyognak be az igazság sugarai, elveszítik azt a tudatosságot, ami ahhoz szükséges, hogy felfedezzék a világmindenségben az isteni fenség számtalan nyomát.



3. A hanyag (gáfil) szívek

A szív egyik legsúlyosabb betegsége a hanyagság, nemtörődömség (gaflet). Megostromolja a szívet, és visszatartja attól, hogy jót cselekedjen. A Kegyes Korán azt mondja, hogy a szívet azért fertőzi meg a gaflet, mert megfélemedezik Uráról:

وَلَا تُطِيعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا

„Ne engedelmeskedj annak, akinek a szívét figyelmetlenné tettük a Rólunk való megemlékezésre” (A barlang, 18:28)

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ
بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ

„És emlékezz meg Uradról magadban, alázatosan és félelemmel, hangos szavak nélkül reggelente és estelente. És ne tartozz a figyelmetlenek közé!” (A magaslatok, 7:205)

Minél nagyobb a nemtörődömség, annál inkább megkeményedik a szív. Allah azt mondja:

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

„Jaj hát azoknak, akiknek a szíve megkeményedett az Allahról való megemlékezéssel szemben!” (A csapatok, 39:22)

Egy másik helyen a Kegyes Koránban arra figyelmeztet, hogyha elfeledkezik Uráról, az ember a Sátán játékszerévé válik, és fokozatosan elveszíti mind azt a méltóságot, ami valóban emberré teszi őt:

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ

„De a testvéreik (a sátánok közül) őket a rosszba rántják, és soha nem hagynak fel vele.” (A magaslatok, 7:202)

A hanyag szívvel végzett cselekedetek kárba vesznek, és Allah nem fogadja el őket. Az ilyen szíveknek spirituális kezelésem kell átmenniük, melynek során a gyógyszerek a következők:

a. Helál étel

Testünk erejére szükségünk van ahhoz, hogy isten szolgálatot végezhessünk. Míg a megengedett, tiszta, vagyis helál étel táplálja a testet, a kétséges vagy tiltott csak homályba borítja. A lélek fejlődésében a taszavvuf tanítói két dolog fontosságát hangsúlyozzák:

„Ügyelj arra, ami bemegy a szádon, amikor eszel, és arra, ami kijön a szádon, amikor beszélsz!”

Abdul Kadir Geilani szintén a helál étel fontosságát hangsúlyozza a szív megtisztításában:

„Fiam, ha azt eszed, ami haram, az megöli a szívet. Van olyan falat, ami fényt hoz a szívedbe, és van olyan, ami sötétségbe fullasztja. Van olyan falat, ami ehhez a világhoz köt téged, és van olyan, ami a túlvilághoz. Van olyan falat, ami Allah barátjává tesz mindkét világban, és szívedet Teremtője felé fordítja. Aki haramot eszik, azt elnyeli ez a világ, és csábítónak tünteti fel előtte a bűnöket. Aki helált eszik, annak a túlvilág és az istenszolgálat cselekedetei tűnnek értékesnek. A helál étel közelebb viszi a szívedet Uradhoz. Az étel természetét és hatásait csak akkor ismerheted fel, ha ismered Allahot. Allah ismerete a szívbe van írva, nem pedig a könyvekbe. A Teremtő a szívnek fedi fel tudását. Nem olyasmi ez, amit a teremtményektől meg lehetne tanulni. Csak akkor tanulhatod meg, ha megerősíted az Ő egyedülvalóságát, és gyakorlod azt, amit Ő tanított.”



Azonban még a helál étel fogyasztásában is el kell kerülni a túlzásokat és a pazarlást, és ügyelnünk kell az egyensúlyra:

وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا.
إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا

„És add meg a rokonnak, ami jár, és a szegénynek és az úton járóknak, és ne költsesz pazarolva. Bizony, a pazarlók a sátánok testvérei. És a Sátán hálátlan Urához.” (Az Éjszakai Utazás, 17:26-27)

Mohammed próféta (s.a.w.) is figyelmeztet:

إِنَّ مِنَ السَّرَفِ أَنْ تَأْكُلَ كُلَّ مَا اشْتَهَيْتَ

„Bizony, az is pazarlás, ha valaki megeszik mindent, amit kíván.” (Ibn Majah, Atimah, 51)

Viszont az, hogy valaki bőkezűen vendégül lássa a vendégeit, ajánlott dolog, és nem számít pazarlásnak.

b. Elgondolkodni a Kegyes Koránon

Létfontosságú, hogy elgondolkodjunk a Koránon, a parancsai és tiltása mögött rejlő bölcsességen, és hogy levonjuk a tanulságot történeteiből. Minél tisztább a szívünk, annál nagyobb inspirációt fog jelenteni a Korán számunkra. A Mindenható Allah azt mondja, hogy a Korán orvosságot jelent a szívet tisztító összes spirituális betegségekre:

وَنُزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ
وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

„És leküldtük a Koránból azt, ami gyógyulás és kegyelem a hívőknek, de a bűnösöket nem növeli másban, csak a veszteségben.”

(Az Éjszakai Utazás, 17:82)

Abu Dharr (r.a.) azt beszélte el:

Egyszer tanácsot kértem Allah Küldöttétől (s.a.w.), ő pedig azt mondta:

- Az istenfélelmet tanácsolom neked, mert ez minden cselekedet kezdete.

Újra tanácsot kértem, mire ő azt mondta:

- Mindig olvasd a Koránt, és emlékezz meg Allahról! A Korán a fényed a földön, és az úti készleted az egekbe vezető úton. (Ibn Hibban, II, 78)

Egy másik alkalommal Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Annak az embernek, aki olvasta és védte a Koránt, azt mondják majd a Feltámadás Napján: 'Olvasd, és emelkedj fel! Olvasd olyan lassan és figyelemmel, ahogyan a földön olvastad, mert a rangod olyan magas lesz, mint a legutolsó ája, amit olvasol!’” (Abu Davud, Wittr, 20)

c. Összpontosítással végezni az istenszolgálatot

Ahhoz, hogy a szív betegségeitől megszabaduljunk, elengedhetetlen, hogy az isten szolgálatot átéléssel és koncentrációval végezzük (*khusú*). A Mindenható Allah nem értékeli az olyan istenszolgálatot, amiből ezek hiányoznak:

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

„Hát jaj az imádkozóknak, akik az imájukban hanyagok!” (A szívességek, 107:4-5)

Elmalili Hamdi Yazir Korán-tudós így magyarázza ezeket az ájákat:

„Az itt említett emberek nem törődnek a rituális ima fontosságával, és nem veszik olyan komolyan, mint kellene. Ez több dolgot is jelenthet:

- Nem törődnek azzal, hogy imádkoznak-e vagy sem.
- Nem tartják be az imaidőket, késve imádkoznak.
- Nem zavarja őket, ha nem imádkoznak.
- Nem azzal az őszinte szándékkal imádkoznak, hogy Allah megelégedését elnyerjék, hanem csak az evilági ügyeikben akarnak előrel jutni általa.
- Nyilvánosan imádkoznak, de önmagukban nem. Még ha imádkoznak is, nagyon távol vannak attól a lelkiállapottól, ami az imát olyanná teszi, mintha Allah jelenlétében lennének.”⁵⁴

A Kegyes Korán azt is mondja:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ. الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ

„Sikeresek bizony a hívők, akik áhítatosak az imájukban.” (A hívők, 23:1-2)

Egy másik helyen azt is elmondja, hogy hogyan lehet összpontosítva és koncentrációval imádkozni:

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ.
الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

„És keressetek segítséget a türelemben és az imában! És bizony, nehéz dolog ez, kivéve az alázatosoknak, akik hisznek abban, hogy találkozni fognak Urukkal, és hogy Hozzá fognak visszatérni.” (A tehén, 2:45-46)

A *khusú*, Ami az arab kifejezés arra, hogy valaki tudatosan és koncentrálni végzi az istenszolgálatot, a szív belső cselekedete, ami a félelemtől és szemérmességtől függ, *emellett pedig fizikai hozzáállás is, amikor az ember úgy talál békére, hogy felhagy a felesleges tevékenységgel. Az áhítat a szívben gyökerezik, és áthatja a test cselekedeteit is. Az ember akkor válik koncentrálttá, amikor szíve mélyén felismeri, hogy semmi nem hasonlítható Allah nagyságához és feleségéhez, és eltölti őt az áhítat és tisztelet érzése. Ennek eredményeképpen a test megnyugszik és békességet talál. Ima közben a tekintet nem vándorol ide-oda, hanem a földet nézi, ahová a homlokát helyezi majd, amikor leborul Ura előtt.*

Jobban átgondolva megérthetjük, hogy a koncentráció ilyen fokát az érheti el, aki úgy imádkozik, mintha csak pillanatokra lenne a halálától és az Allahhoz való visszatéréstől. A szív és a test között teljes harmóniának kell lennie. Csak az ilyen ima védheti meg az embert a rossztól és a tévedéstől.

Bahauddin Naqshbandit egyszer megkérdezték:

- *Hogyan összpontosíthat az ember ima közben?*

- *Négy dolog által: helál ételt eszik, odafigyelve végzi el a rituális mosdást, tudatában van annak, hogy attól fogva, hogy az ima elkezdődik, Allah jelenlétében van, és nem feledkezik el Allahról az ima vége után sem.*

A Kegyes Korán valójában azt mondja:

الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ

„akik állhatatosak az imáikban” (A felfelé vezető utak, 70:23)

Máshol pedig:

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ

„és akik úgy adják, amit adnak, hogy a szívük félelemmel teli, mert Urukhoz fognak visszatérni” (A hívők, 23:60)

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ

„Hát nem tudják, hogy Allah az, Aki elfogadja a bűnbánatot szolgálaitól, és átveszi az adományt?” (A bűnbánat, 9:104)

Ezek az ájak azt adják tudtunkra, hogy a rituális imához hasonlóan az isten szolgálat egyéb cselekedeteit, például az adakozást is áhítattal és magamutogatás nélkül kell végezni. Ezt fejezi ki a hadisz is: „Ne tudja a bal kezed, hogy mit adott a jobb.” (Bukhari, Adhan, 36)

d. Megemlékezés Allahról

A Egyes Korán a zikr, megemlékezés szót körülbelül 250 alkalommal említi. A zikr azt jelenti: folyamatosan megemlékezni Allahról, anélkül, hogy akár egy pillanatra is elfelejtenénk őt. A Korán azt parancsolja, hogy kitartóan emlékezzünk meg Urunkról, éjjel és nappal, ülve vagy az ágyunkban fekvé:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا.
وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

„Ti, akik hisztek! Emlékezzetek meg Allahról gyakori megemlékezéssel. És magasztaljátok Őt reggel és este!” (A szövetségesek, 33:41-



الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ

„akik megemlékeznek Allahról állva, ülve és az oldalukon fekvve” (Imrán családja, 3:191)

A Próféta (s.a.w.) azt mondja, hogy akik „megemlékeznek Allahról, amikor senki nem látja őket, és folynak a könnyeik”, azok Allah trónjának árnyékában lesznek a Feltámadás Napján, amikor nem lesz más árnyék, csak az Ő trónjának árnyéka.⁵⁵

A szív megtisztításához és fejlesztéséhez elengedhetetlen a zikr folytatása. A túlvilágon a hívők még jobban felismerik majd ennek értékét. Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

لَمْ يَتَحَسَّرْ أَهْلُ الْجَنَّةِ إِلَّا عَلَىٰ
سَاعَةٍ مَرَّتْ بِهِمْ لَمْ يَذْكُرُوا اللَّهَ تَعَالَىٰ فِيهَا

„A Kert lakói nem fognak bánni semmit, kivéve azt az időt, amit ebben a világban az Allahra való emlékezés nélkül töltöttek.” (Haythami, X, 73-74)

e. Az éjszakai virrasztás

Az éjszaka a kényelem olyan ruhája, amit pontosan az élet szükségleteire szabtak. Csodálatos fátylat biztosít azoknak, akik fizikailag és spirituálisan is el akarnak rejtőzni. A Mindenható Allah azt mondja:

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا

„és az éjszakát takaróvá tettük” (A hír, 78:10). Az éjszaka valóban olyan takaró, amelybe az ember beburkolózhat, hogy belső világa felé

55. Lásd: Bukhari, Adhan, 36; Muslim, Zakat, 91

forduljon, és maga mögött hagyja a nap fizikai és mentális stresszét. A nappal nem képes ugyanazt a spirituális és fizikai megkönnyebbülést nyújtani, mint az éjszaka. Akik nem értékelik az éjszakát, azok nem érthetik meg a nappal értékét sem. Akik elvesztegetik az éjszaka értékes óráit mindenféle haszontalan tevékenységre, azok lemondanak arról a békességről, amit különben a hajnal hozhatna.

A szív emberei számára nincs jobb időszak, mint az éjszaka csendje és békéje. Ébren kell tölteniük néhány órát az éjszakából, hogy kihasználják azt az ihletet, amit nyújthat. A Kegyes Korán azt mondja erről:

تَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا
وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ. فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ
لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

„Oldaluk elhagyja az ágyukat, és Urukhoz fohászkodnak félve és remélve, és adakoznak abból, amivel Mi elláttuk őket. És nem tudja egy lélek sem, hogy a szem milyen öröme rejtőzik számukra fizetségként azért, amit cselekedtek.” (A leborulás, 32:16-17)

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا

„és borulj le Előtte éjszaka, és magasztald Őt éjszaka hosszan”

(Az ember, 76:26)

Ha meg akarjuk látni azokat a spirituális tereket, amelyeket az éjszaka nyújtani tud, jó ki kell használnunk ezeket az órákat:

كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ. وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

„Csak keveset aludtak az éjszakából, és a hajnal előtti órákban bocsánatért könyörögtek.” (A szeleket támasztók, 51:17-18)

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ
رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا

„És virrassz az éjszakából, önkéntesen – talán Urad dicséretre méltó helyre emel majd.” (Az Éjszakai Utazás, 17:79)

Ez az ája az önkéntes éjszakai imát, a tahadzsudot kötelezővé tette Mohammed próféta (s.a.w.) számára, A többi hívő számára pedig erősen ajánlottá. Ez Allah Küldötte (s.a.w.) szunnája, és a Mindenható Allah dicséri azokat, akik megtartják:

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا

„És akik Uruk előtt töltik az éjszakát, leborulva és állva.” (A Megkülönböztető, 25:64)

Egy másik ájában pedig:

الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ. وَتَقْلُبُكَ فِي السَّاجِدِينَ

„Aki lát téged, amikor felállsz az imához, és a mozdulataidat azok között, akik leborulnak.” (A költők, 26:218-219)

Erről az ájáról Qadi Baydawi azt mondta:

„Amikor a napi öt ima kötelezővé tétetett, az éjszakai ima pedig ajánlottá (szunna), a Próféta (s.a.w.) kiment a szobájából, az utcákra, hogy lássa, hogy a társai hogy töltik az éjszakát... és hallotta, hogy

a házaik úgy zümmögnek, mint a méhkaptárak, a Korán és a zikr hangjaitól.”⁵⁶

f. Az igazak társaságában lenni

Ez nemcsak a szív védelme, hanem fejlődése és a spirituális úton való előrehaladása szempontjából is elengedhetetlen. A szív hajlamos azok befolyása alá kerülni, akikhez közel érzi magát. Ilyenkor történik a tulajdonságok átvétele. Akik spirituálisan erősebbek, azok befolyásolják a gyengébbeket, és az ihlet forrásává válnak számukra. Más szavakkal szólva össze az igazak kedvessége, szeretetlenségje és fennköltége ragadós, és áttérjed azokra, akik körülöttük vannak. Mohammed próféta (s.a.w.) Társai azért voltak a legjobbak minden hívő között, mert Allah Küldötte (s.a.w.) társaságában töltötték az idejüket, és belőle merítettek ihletet. A Mindenható Allah azt mondja:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

„Ti, akik hisztek! Féltétek Allahot, és legyetek az igazakkal!”

(A bűnbánat, 9:119)

Mohammed próféta (s.a.w.) tökéletes hasonlaltat világítja meg a jó társaság fontosságát:

„A különbség a jó és a rossz barát között olyan, mint a különbség aközött, aki parfümöt árul, és aki a fűjtatót működteti. Az előbbi vagy ad neked a parfümről, vagy elad belőle. A másik pedig vagy megéget téged vagy a ruhádat, de legalábbis a füst rossz szaga érződni fog rajtad.” (Bukhari, Buyu, 38)

És azt is mondja, hogy ez nem szükségszerűen ér véget a halállal:

„Az igazakkal temessétek el a halottaitokat!” (Daylami, Musnad, I, 102)

Akik az igazakkal barátkoznak, idővel maguk is jóra valóvá válnak. Akik pedig a bűnösök társaságában időznek, maguk is bűnözőkké válhatnak. A szív mindig ki van téve a környezet spirituális hatásainak. Az emberi test minden részének megvan a saját akarata, de a szívnek nem. Nem tudja kontrollálni az érzelmeit, és ezért a környezete irányát követi.

Lukman tanácsa, amelyet a fiának adott, szintén ezt támasztja alá:

„Fiam, próbálj a tudósok társaságában lenni, és ne hagyd el köreiket! Mert a bölcsesség feléleszti a szívet, ahogy az eső éleszti fel a földet.” (Ahmad ibn Hanbal, Zuhd, 55)

Az asszonyok a Próféta (s.a.w.) társai közül megdorgálták a gyermekeiket, ha azok hosszabb ideig nem találkoztak Allah Küldöttével (s.a.w.). Huzaiifa (r.a.) édesanyja és leszidta őt, amiért néhány napig nem látogatta meg a Prófétát (s.a.w.), és nem részesült a tanításában. Huzaiifa így beszéli el:

„Anyám egyszer megkérdezte, hogy mióta nem láttam Allah Küldöttét (s.a.w.). Azt feleltem, hogy néhány napja. Erre nagyon mérges lett, és szidni kezdett. Azt mondtam:

- Nyugodj meg, anyám, azonnal megyek, meglátogatom, csatlakozom hozzá az imában, és megkérem, hogy fohászkodjon érted és értem is.” (Tirmidhi, Manaqib, 30; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, V, 391-2)

4. A megemlékező szívek

Ezekben a szívekben mélyen gyökerezik a hit, fénye beragyogja a testet, és a lelket is, hogy az képes lesz megzabolázni az alsóbb ént. Az ilyen ember elkezd érezni a hit valódi örömét. Ennek elérésé-

hez a Mindenható Allah arra bátorítja a hívőket, hogy tartsanak ki a megemlékezésben, amit a legnagyobb cselekedetnek nevez:

وَلَذِكْرِ اللَّهِ أَكْبَرُ

„És bizony, az Allahról való megemlékezés még nagyobb.” (A pók, 29:45)

وَاذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا

„Emlékezz meg Urad nevére, és szenteld magad Neki teljes elkötelezettséggel.” (A beburkolódzó, 73:8)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

„Tehát emlékezzetek meg Rólam, és Én megemlékezem rólatok, és legyetek hálásak Nekem, és ne legyetek hálátlanok!” (A tehén, 2:152)

Allah dicséri azokat, akik megértik azt az igazságot, hogy a megemlékezés értékesebb minden evilági élvezetnél. Dicséri őket azért, hogy nem téveszti meg őket az evilági csillogás, és helyette a Róla való megemlékezésben találhatnak megnyugvást.

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

„Férfiak, akiket sem a kereskedés, sem az adásvétel nem von el az Allahról való megemlékezéstől” (A fény, 24:37)

أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

„Hát vajon nem találunk-e a szívek megelégedést az Allahra való megemlékezésben?” (A mennydörgés, 13:28)

A Mindenható Allah egyaránt dicséri a Róla megemlékező férfiakat és nőket is:

وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ

„az Allahra sokat emlékező férfiak, és az Allahra sokat emlékező nők” (A szövetségesek, 33:35)

Ha valaki kitart a zikrben, annak a szívében az isteni szeretet virágai nyílnak, és elfordítják őt a múlandó élvezetektől. Ezért mondta Mohammed próféta (s.a.w.):

„Allah szeretetének jele, ha valaki szeret megemlékezni Róla.” (Suyuti, al-Jamiiu's-Saghir, II, 52)

Másrészt viszont, azok, akik nem emlékeznek meg Allahról, veszélyben vannak, mivel ez annak a jele, hogy távol vannak az isteni szeretettől. A Kegyes Korán így figyelmeztet:

وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِصْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ.
وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ. حَتَّى إِذَا
جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينُ

„És aki vakon elfordul a Kegyelmesről való megemlékezéstől, annak egy sátánt jelölünk ki, és az lesz a társa. És bizony, ezek elfordítják őket az úttól, de ők azt gondolják, hogy vezetve vannak. Amíg, mikor Hozzánk jön, azt mondja: „Bárcsak köztem és közted a két napkelet távolsága lenne! Milyen nyomorúságos társ!” (Az ék-szerek, 43:36-38)

Ezért ragaszkodnunk kell a zikrhez, hogy megvédjük magunkat a Sátántól, aki próbál félrevezetni és a romlás sötét útjaira csábítani minket. Emellett a jó erkölcs is csak azok számára lehetséges, akik

félik és szeretik a Mindenható Allahot, és folyamatosan megemlékeznek Róla szavaikban és szívükben is. Ali (r.a.) azt mondta:

„Mi lehetne jobb, mint azok a találkozók, amiket csak azzal a céllal tartanak, hogy megemlékezzenek Allahról és az Ő áldásairól? Allah Küldötte (s.a.w.) is összegyűjtötte a társait egy körbe, és közösen emlékeztek meg Allahról.”

Allah nevének említése nemcsak a lelket befolyásolja, hanem az anyagot is. Ahogy a Kegyes Korán mondja:

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ

„Hát egyetek abból, ami felett Allah nevét említették, ha az Ő ájaiban hisztek!” (A jószágok, 6:118)



Allahra való emlékezésnek több formája van. Allah nem parancsolja nekünk, hogy valamilyen különleges módon emlékezzünk meg róla. Minden egyes megemlékezésnek több megnyilvánulása van. Azonban a legjobb és legszebb megemlékezés az, amit *iszm-i azam*-nak, vagy *lafzatullah*-nak nevezünk, vagyis Allah neve. Ez az isteni név, az *Allah*, tartalmazza az összes többi név esszenciáját. Ezért különleges helye van az Allahról való megemlékezésben. *Például, ha eltávolítjuk ebből a szóból az első betűt, az elifet, a maradék azt jelenti: Allahé. Aztán eltávolítjuk az első Lám betűt, a maradék azt jelenti: az Övé. És ha a lám betűt is eltávolítjuk, a maradék azt jelenti: Ő. Vagyis, minden egyes elem Allahra utal.*

A Prófétánk (s.a.w.) azt mondta, hogy még a világ mindenség létezése is az Allahról való megemlékezéstől függ:

„Nem jön el az Utolsó Óra addig, amíg csak egy ember is marad a földön, aki azt mondja: Allah, Allah.” (Muslim, Iman, 234/148)



A kiemelkedő emberek nagy jelentőséget tulajdonítanak ennek a zikrnek. Nem fog beállni az Utolsó Óra, amíg vannak olyan emberek, akik kitartanak a zikrben. Olyan különleges emberek ők, akiken keresztül a Mindenható Allah megőrzi ezt a világot. Bárhol is legyenek, az a hely védelemben részesül.

Egy másik megemlékezés, amit a Próféta (s.a.w.) különösen javasolt, a tanúságtétel szava: Lá iláhe ill'Allah, vagyis: nincs más istenség, csak Allah:

„Újítsátok meg a hiteteket a Lá iláhe ill'Allah ismétlésével!” (Hakim, al-Mustadrak, IV, 285/7657)

Annak ellenére, hogy az egész világ a rendelkezésére lett bocsátva, még Salamon próféta (a.s.) is azt mondta:

„Az én királyságom múlandó, de az a királyság, ami azáltal jön el, ha valaki azt ismétli: nincs más istenség csak Allah, örökkévaló.”

Ez a zikr különösen fontos az Allahról való megemlékező társaságokban, ahogy Seddad ibn Ausz (r.a.) is elbeszélte:

„Egyszer Allah Küldötte (s.a.w.) társaságában voltunk, amikor megkérdezte:

- Vannak most köztünk kívülállók?

A kívülállókka zsidókra vagy keresztényekre gondolt. Azt feleltük, hogy nincsenek, mire ő azt mondta:

- Akkor emeljétek fel a kezeteket, és mondjátok: Lá iláhe ill'Allah!

Feleltük a kezünket, és egy ideig ezeket a szavakat ismételtük. Aztán Allah Küldötte (s.a.w.) leengedte a kezét, és így fohászkodott:

- Hála neked, uram! Elküldtél engem ezekkel a szavakkal, és azt parancsoltad, hogy úgy cselekedjek, ahogy ezek megkívánják, és a pa-

radicsom kertjét ígérted nekem cserébe. Bizony te nem szeged meg az ígéretedet!

Aztán hozzánk fordult, és azt mondta:

- Jó hír nektek, mert bizony, Allah megbocsátott mindannyiótoknak!” (Ahmad ibn Hanbal, Musnad, IV, 124)

Egy másik hadísban Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„A legértékesebb szavak Allah előtt a Lá iláhe ill’Allah. Aki őszintén kimondja ezeket, az a Kertbe fog jutni. Aki valódi jelentés nélkül mondja, annak a vagyona és az élete biztonságban van, de elszámolásra lesz hívva, amikor visszatér Allahhoz.” (Haythami, Majmau’z-Zawaid, I, 26)

Azonban Allah Küldötte (s.a.w.) arra is felhívta a figyelmet a, hogy a zikr kulcsa az, hogy az ember tudatában legyen annak, hogy Allah folyamatosan figyeli őt:

„Ne feledkezzetek el Allahról, és ne bocsátkozzatok hiábavaló beszédbe! Mert a sok beszéd az Allahról való megemlékezés nélkül megkeményíti a szívet. És Allahtól azok vannak a legtávolabb, akiknek kemény a szívük.” (Tirmidhi, Zuhd, 62)

A tanúságtétel kimondása különösen a halál előtti pillanatokban fontos:

„Akinek az az utolsó szava, hogy Lá iláhe ill’Allah, az be fog lépni a Paradicsom kertjébe.” (Abu Davud, Janaiz, 15-16/3116)

A Próféta (s.a.w.) Társainak spirituális szintjét is figyelembe vette, amikor a zikrt tanácsolta neki. Az unokatestvére, Umm Hani (r.a.) egyszer elment hozzá és azt mondta neki:

- Én már megöregedtem, és gyenge lettem. Tudsz nekem tanácsolni olyan jótettet, amihez nem kell felkelnem?



Allah Küldötte (s.a.w.) azt felelte:

- *Mondd azt: Szubhanallah, Elhamdulillah és Lá iláhe ill'Allah, mindegyiket százszor. (Ibn Majah, Adab, 56; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, VI, 344)*

Röviden, az Allahról való megemlékezés az embert a feledékenység sötétjéből a szeretetre vezeti, ami az egyetlen módja annak, hogy Urunkkal találkozassunk. A találkozás minősége pedig attól függ, hogy ebben a világban mennyit emlékeztünk meg Róla. Ezért nem szabad elfeledkeznünk a zikrről, amit az isten parancsol nekünk. Az Allahról való megemlékezés gyümölcseit a szív aratja le, ami magyarázatot nyújt arra, hogy Allah barátai miért közelednek olyan mély szeretettel a körülöttük lévőkhöz. Számukra minden egyes fizikai tapasztalat egy olyan spirituális ablak, amely Allahra nyílik. Hiszen végül is annyi út vezet Allahhoz, amennyi az összes teremtmény összes lélegzetvételének száma.

5. Az élő szívek

Ezek a próféták és Allah barátainak szívei, akikben Allah tulajdonságai megnyilvánulnak. A szíveket az éleszti fel, ha teljesen áthatja őket Mohammed próféta (s.a.w.) erkölcse és példája, ahogy a Kegyes Korán is tanítja.

Najmaddin Kubra, aki a XI. században halt meg, egyszer elment egy jóra való ember temetésére. Ahogy a sír mellett állt, hogy az elhunytért fohászkodjon, mosolygott. A tanítványai megkérdezték, hogy miért. Először nem válaszolt, de miután többször is megkérdezték azt mondta:

„Általában az élő fohászkodik a halottért. Ebben az esetben azonban a fohászkodó szíve gyenge, míg az elhunyt szíve erős és él.



Megdöbbsenten vettem ezt észre, és nem tudtam megállni, hogy mosolyogjak.”

Az Allahra emlékező szív az Ő védelme alá kerül. Ekkor kezdi meg utazását a titkok világába. Az anyag, az emberi lény és a világ-mindenség igazsága lassan elkezd kibontakozni előtte.

A Mindenható Allah azt mondja:

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ
إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا
عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرَفَاتِ آمِنُونَ

„És nem a vagyonotok és a gyermekeitek az, ami közelebb fog hozni benneteket Hozzánk, hanem csak az, aki hisz és jótetteket cselekszik. És ők azok, akiknek többszörös jutalom jár azért, amit tettek, és biztonságban lesznek, magas hajlékokban.” (Szaba, 34:37)

Máshol a Kegyes Koránban pedig azt mondja:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

„a Napon, amikor nem használ majd sem vagyon, sem a gyermekek, kivéve, aki ép szívvel jön Allahhoz.” (A költők, 26:88-89)

Tehát csak a megtisztított szív az, ami az embert közelebb viszi Allahhoz. Elengedhetetlen az istenszolgálathoz is, ahogy a Kegyes Korán mondja:

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ



„Nem éri el Allahot a húsuk, sem a vérük (az áldozati állatoké), hanem ami eléri Őt, az a töletek való istenfélelem.” (A zarándoklat, 22:37)

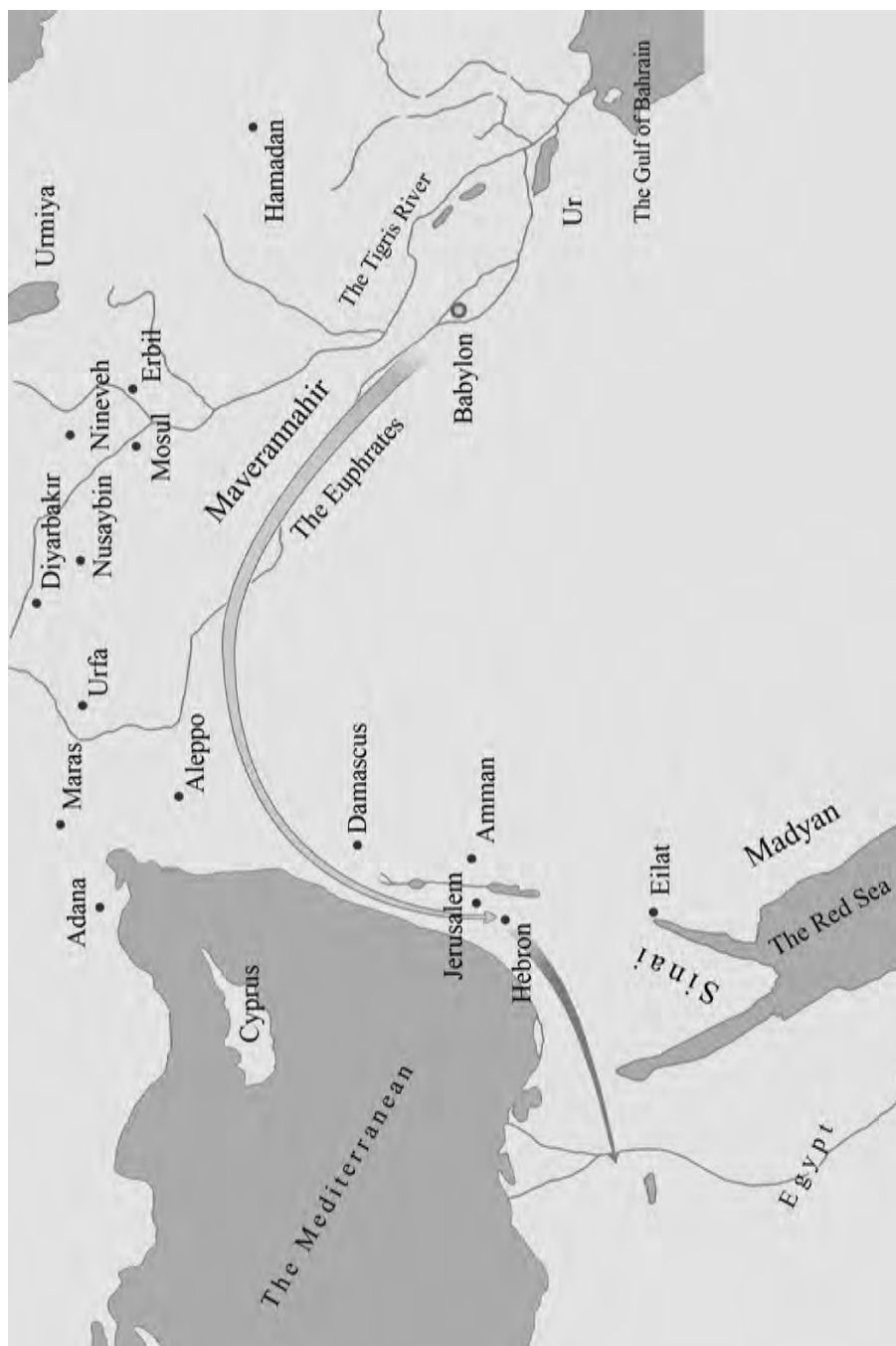
Az isteni kincsek és titkok az emberre várnak, hogy felfedezze őket. A Mindenható Allah az emberen keresztül kívánta megismertetni saját Magát. Ezért egy személy akkor válhat a valódi értelemben vett emberi lénné, ha felismeri azt a megtiszteltetést és megbecsülést, amiben részesült.

Újjá kell éleszteni a szívünket, hogy felismerhessék az élet valódi örömeit, és utolsó lélegzetünket tökéletes hitben térhessünk vissza Urunkhoz.

A Mindenható Allah adjon nekünk ilyen szívet még a halálunk előtt, és töltsen meg a Róla való megemlékezéssel!

Ámin.







NOÉ

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, aki idején az Özönvíz elmosta a hitetlenséget

NOÉ PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Noé próféta (a.s.) az *ulu al-azm*, vagyis Eltökélt Próféták közé tartozik. A Kegyes Korán 43 alkalommal említi a nevét, a 71. szúra pedig róla kapta a címét. Az özönvíz miatt az emberiség második apjának, vagy második Ádámnak is nevezik.

Miután Idrisz próféta az égbe emeltetett, az emberek ismét leérték a helyes útról, s bálványokat, szobrokat kezdtek imádni. Hozzájuk küldetett el Noé prófétaként.

Az eredeti neve Jaskur, Szákin vagy Abdulghaffar volt, s szokták „Nadsijjullah” (akit Allah megmentett) és Sajkh al-Anbija (a próféták legidősebbje) néven is emlegetni. Noé próféta körülbelül ezer évig élt.

Idrisz prófétának több követője is volt. Azok közül, akik korábban követték őt, csak Wadd, Szuwa, Jagusz, Jauk és Naszt engedelmeskedtek az általa elhozott törvénynek, sariának, és hirdették azt.

Amikor Idrisz próféta utolsó hűséges társai is meghaltak, a Sátán sugalmazásának hatására a későbbi generációk szobrokat készítettek róluk, hogy emléküket ne merüljön feledésbe. Később isteni erőt kezdtek tulajdonítani ezeknek a szobroknak, s végül bálványimádókká váltak.

Ibn Abbasz (r.a.) azt mondta:



Noé próféta népének bálványait később az arabok is átvették. A Wadd nevű bálvány Dumatu'l-Dzsandalban volt, a Kalb törzsnél. Szuwa a Huzailé volt. Jagusz a Murad törzsé volt, amíg a Banu Ghutaif el nem rabolta tőlük, és felállították Szaba közelében, egy Dzsursf nevű helyen. Jauk a Hamadan tulajdonában volt, Naszr pedig a Himjaré. Ezeket a bálványokat valójában erényes emberekről nevezték el. Amikor ezek az emberek meghaltak, a Sátán arra ösztövelte a népet, hogy szobrokat emeljenek az emlékükre. Az emberek pedig engedtek neki. Először nem imádták a szobrokat, azonban idővel elfelejtették, hogy kik voltak ezek, és a tudatlan tömeg imádni kezdte őket.”

Noé Kúfa közelében született, egy olyan klánban, amely szilárdan megmaradt a helyes úton, és távol tartotta magát a bálványimádástól. Pásztorként kereste kenyerét, de néha kereskedéssel is foglalkozott. Egy Káin leszármazottai közül való ember, Darmaszil vezette a népet ezen a földön. Minden törzsnek megvolt a maga bálványa, és minden bálványnak volt saját szolgálja is. Noé azonban nevetségesnek tartotta a bálványimádás gondolatát. A bálványimádás mellett az erkölcstelenség is egyre súlyosabbá vált.

Noé törzsének jellemzői

1. Bálványimádók voltak. A Kegyes Korán azt mondja:

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا
وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا

„Azt mondták: „Ne hagyjátok el az isteneiteket! Ne hagyjátok el Waddot, sem Szuvát, sem Jaghúszot, Jaúkot és Naszrt!” (Noé, 71:23)

A történelem során a bálványok és a bálványimádók mindig a tévelygésbe vezették az embereket. Idővel azok a szobrok, melyeket

tiszteletből és emlékeztetőül készítették, a bálványaik lettek, amiket imádtak.



A bálványimádás, amikor az emberek bálványokat készítenek, amik az úgynevezett isteneiket képviselik számukra, és azokat imádják, az antropomorfizmusban gyökerezik, ami azt jelenti, hogy emberi jellemzőket tulajdonítanak Allahnak. Ennek hatására az emberek a saját maguk készíttette tárgyakat kezdik imádni, és végül hiteltelenné válnak.

Minden egyistenhiten alapuló vallás úgy tartja, hogy Isten felette áll annak, hogy bármilyen formát is öltene, s az emberek figyelmét ehelyett az absztraktra és abszolútra irányítja. Próbálja megértetni velük az anyagon túlmutató, az anyagi felett álló igazságokat. Azonban az emberi elme természeténél fogva hajlik arra, hogy valamilyen alakban, formában képzelje el a Teremtőt. Az emberek próbálnak a számukra érthető, felfogható dimenziókban képet alkotni Róla, vagy egyes teremtményekhez hasonlítják, melyeknek isteni erőt tulajdonítanak. Ez pedig bálványimádáshoz vezethet, ami a társítás egy formája.

Mohammed próféta (s.a.w.) kezdetben még azt is megtiltotta az embereknek, hogy a sírokat látogassák, mivel abban a korban számos olyan szokás élt, ami a sírok imádatához vezethette volna az embereket. Ezt a tiltást akkor oldotta fel, amikor Allah egyedül valóságának hite szilárdan gyökeret vert az emberek szívében:

„Korábban megtiltottam, hogy a sírokat látogassátok, ... De ez már nincs így.” (Muslim, Janaiz, 106)

„Látogassátok a sírokat, ha akarjátok, ... mert a túlvilágra emlékeztetnek benneteket.” (Tirmidhi, Janaiz, 60)



Tehát a sírok látogatása annyiban ajánlott, amennyiben emlékeztet minket a halálra, és lehetőséget nyújt arra, hogy fohászkodjunk a holtakért, vagy recitáljunk a Koránból, és a jutalmát rájuk küldjük.

De azt szem előtt kell tartani, amikor a néhai spirituális vezetők sírjánál fohászkodunk, hogy a szolgának mindig a Mindenható Allahhoz kell címeznie fohászait, s Tőle kell várnia kérése teljesítését, nem pedig emberektől, akik a sírban vannak, mivel ezzel társítást követnének el. Noé népe is ugyanezt a hibát követte el.

A Mindenható Allah egyik tulajdonsága a „Mukhalafatu li al-hawadith”, ami azt jelenti, hogy egyáltalán nem hasonlít a teremtetett lényekhez. Felette áll minden dimenzióknak, alaknak, formának és az emberi elképzeléseknek.

Sejk Sibli azt mondja erről:

„Pont mikor azt hinnéd, hogy sikerült felfognod Őt elméddel és gondolataiddal, a gondolataid visszatérnek hozzád. Ez azért van, mert ezek a gondolatok az elmédben születtek, s akárcsak te, ezek is teremtetett dolgok...”

Itt Sejk Sibli felhívja a figyelmet arra, hogy milyen fontos különbséget tenni a teremtetett, létrehozott dolgok (*muhdath*), és a *ka-dim* között, amelynek nincs kezdete, és nem lett létrehozva, hanem mindig is létezett. Azt adja tudtunkra, hogy a Teremtő megismerésének nincs más módja, mint azok a tulajdonságok és módok, amelyeket Ő említ. Különböztetve Allah megszemélyesítése, antropomorfizálása származásos és nyomorúságos végre vezet az embert.

A tudósok azt mondják:

كُلُّ مَا خَطَرَ بِبَالِكَ وَاللَّهُ وَرَاءَ ذَلِكَ

„Allah felette áll mindennek, ami eszünkbe juthat Róla.”

Az emberi elme teremtett. Ezért ezen keresztül lehetetlen képet alkotni a teremtőtől. Amikor Mózes Allahhal beszélt, elragadtatásában egy lépéssel tovább akart lépni, és látni akarta Allahot. A Kegyes Korán így ír elő:

قَالَ رَبِّ أَرْنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ أَنْظُرْ
إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي

„És amikor Mózes eljött az Általunk kijelölt helyre, és Ura beszélt hozzá, azt mondta: „Uram! Mutasd meg nekem Magadat, hogy Rád nézhesek!” Azt mondta Allah: „Nem láthatsz Engem. De nézz a hegyre! Ha a helyén marad, akkor te is láthatsz Engem.” (A magaslatok, 7:143)

Még azok közül az emberek közül is, akik a Paradicsom kertjébe kerülnek, csak egy rész láthatja Allahot.

2. Minden határt túlléptek az elnyomásban és jogsértésben. A Kegyes Korán így írja le őket:

إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَى

„Bizony, ők bűnösebbek és lázadóbbak voltak” (A csillag, 53:52)

3. Nem fogták vissza magukat, s mindenféle bűnt elkövettek:

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ

„És Noé népe előttük hasonlóképpen járt. Bizony, ők bűnben megátalkodott nép voltak.” (A szeleket támasztók, 51:46)

4. Kiveszett belőlük minden erény, és a gonoszsgot választották alapvető iránynak:

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوَاءٍ

„**Bizony, gonosz nép volt ez**” (A próféták, 21:77)

5. Bűneik és tévelygésük elnémította lelkiismeretük szavát, és elvesztették erkölcsi iránytűjüket:

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ

„**Bizony, vak nép voltak ők.**” (A magaslatok, 7:64)

6. Noé népe rendkívül makacs volt. Annyira hozzászoktak a hitetlenséghez és a gonoszsgához, hogy ez lett az alapelvük. Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta, hogy még a túlvilágon is ilyen makacsok és önfejűek lesznek, és még azt is tagadni fogják, hogy próféta küldetett hozzájuk:

„A túlvilágon Noé és a népe Allah elé lép majd, és Allah megkérdezeni Noét:

- Átadtad az üzenetemet?

- Igen, uram! - feleli majd Noé.

A Mindenható Allah akkor majd megkérdezi a népét:

- Átadta nektek Noé az üzenetemet?

- Nem, hozzánk nem jött próféta! - feleli majd a nép.

A Mindenható Allah akkor megkérdezi Noét:

- Ki az, aki tanúskodhatna melletted?

- Mohammed próféta (s.a.w.) és a követői tanúskodhatnak! - mondja Noé, és ők majd tanúskodnak mellette.

A hadís elbeszélője hozzátette:

A Kegyes Korán beszél arról, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) és a közössége tanúskodni fognak a többi prófétával és követőikkel kapcsolatban:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ
عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

„És így tettünk benneteket középúton járó közösséggé, hogy tanú legyetek az emberekkel kapcsolatban, és a Küldött tanú legyen veletek kapcsolatban.” (A tehén, 2:143) (Bukhari, Tafsir, 2/13, Anbiya, 3; Tirmidhi, Tafsir, 2/2965)



A hosszú küzdelem

Amikor Noé próféta (a.s.) ötven éves volt, eljött hozzá Gábiel angyal, és tájékoztatta arról, hogy a Mindenható Allah prófétának választotta ki őt. Azt mondta neki:

- Menj Darmaszilhoz, és a népedhez, és tanítsd őket az Allah egyedülvalóságába vetett hitre!

Noé megígérte, hogy hirdetni fogja az üzenetet Allah egyedülvalóságáról, amíg csak él. Ezt az eseményt a Kegyes Korán több ájában is említi:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ
وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا



„És amikor az ígéretüket vettük a prófétáktól, és tőled, és Noétól, és Ábrahámától, és Mózesztől, és Jézustól, Mária fiától. Erősen kötő ígéretet vettünk tőlük” (A szövetségesek, 33:7)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ. أَن لَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ

„És bizony, elküldtük Noét a népéhez: „Bizony, nyilvánvaló figyelmeztető vagyok nektek, hogy ne szolgáljatok mászt Allahon kívül. Bizony, féltelek benneteket egy fájdalmas Nap büntetésétől!” (Húd, 11:25-26)

Noé próféta először titokban végezte feladatát, de később nyilván hirdette az üzenetet. Annak ellenére, hogy már fiatalkorában elnyerte népe szeretetét, miután kijelöltetett az isteni megbízásra, ez a szeretet ellenségességgé változott, és csak nagyon kevesen hittek neki.

Amikor törzse királya, Darmaszil értesült arról, hogy Noé tanítja az embereket, s egy üzenetet hirdet nekik, megkérdezte a körülötte lévőköt, hogy ki ez az ember.

- A neve Noé ibn Lamak, s bár a népünkötöl való, nem követ minket! Régebben értelmes embernek tartottuk, de úgy tűnik, megörült. Azt állítja magáról, hogy próféta! A bálványaink ellen is szót emelt!

Darmaszil magához hívatta Noét, és szemrehányást tett neki:

- Jaj neked! Talán elutasítod az isteneinket?

Darmaszil és a többi hitetlen azért gúnyolta ki Noét (a.s.), mert szegény emberek vették körül és követték. Azt mondták neki:

قَالُوا أَتُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ

„Vajon higgyünk neked, mikor a legalacsonyabb rangúak követnek téged?” (A költők, 26:111)

Kevélységük miatt ez a tudatlan és elnyomó nép megvetette a szegényeket és gyengéket. Azonban Noé próféta nemcsak ügyét védte meg, hanem mindazokat is, akik elkötelezték magukat iránta. Azt mondta a tagadóknak:

وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ

„Én nem fogom elűzni a hívőket!” (A költők, 26:114)

Azt is mondta nekik:

وَيَا قَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا
بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ
وَيَا قَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

„És népem! Nem kérek én tőletek ezért semmi vagyont. Az én jutalmam nem mástól van, csak Allahtól. És nem fogom elűzni azokat, akik hívők lettek! Bizony, ők találkozni fognak Urukkal, de látom, hogy ti tudatlan nép vagytok. És népem! Ki segítene nekem Allah ellen, ha elűzném őket? Hát ne emlékezzem meg?” (Húd, 11:29-30)

Amikor Darmaszil meghalt, a fia, Navlin lépett a helyébe. Ő még nagyobb zsarnok volt, mint apja. Noé tovább hirdette az üzenetet Navlin idejében is. A népe továbbra is kigúnyolta, megverték és mocsokkal dobálták. Egyszer addig fojtogatták, amíg elájult, és azt hitték, hogy már meg is halt. Amikor Noé visszanyerte az eszméletét, így fohászkodott:

„Uram, bocsáss meg a népemnek, mert nem tudják, hogy mit tesznek!”

Összeszedte magát, és visszatért a néphez, amely megtámadta őt, és ismét Allah útjára hívta őket.⁵⁷

Megpróbáltatásai ellenére Noé nagy türelmet tanúsított. Isteni kegyként Gábiel időről időre eljött hozzá, hogy a sebeit ápolja. A tagadók azt mondták:

- Jaj neked, Noé, hiába verünk és sértegetünk téged, még mindig nem hagyod el ezt az ügyet?

Noé próféta azonban továbbra is tanácsot adott nekik:

- Higgyétek el, hogy nem vagyok örült! Az ősapáitok most súlyos fájdalmakat szenvednek el. Ne kövessétek el ugyanazt a hibát! És még ha meg is teszitek, nekem nem tudtok ártani. Térjeteك észhez!

Azért mondta ezt, mert a népe két dologtól félt:

1. Hogy mások ártani fognak nekik, és
2. hogy elveszítik előjogaikat.

Az első félelemre válaszul Noé azt mondta:

„Én nem félek attól, hogy árthattok nekem. Én csak Uramra hagyatkozom!”

A másodikra pedig azt mondta:

„Nem várok tőletek semmilyen fizetséget azért, amire hívlak benneteket!”

Az ája így ír erről:

57. Ibn Hanbal, az-Zuhd, p.50; Ibn Asir, al-Kamil, I, 69



وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ.
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

„És nem kérek érte semmi fizetséget tőletek. Az én fizetségem csak a Világok Urától van. Féltétek hát Allahot, és engedelmesskedjétek nekem!” (A költők, 26:109-110)

De csak egy maroknyi ember hallgatott a hívására. A fiaik közül Sém, Hám és Jáfet követte őt, de Kenan nevű fia nem. Noé rengeteg bántalmazást, még kínzást is szenvedett el népe kezétől. Mégis türelemmel kitartott egészen 950 évig. Amikor úgy érezte, hogy képtelen többet tenni, Allahhoz könyörgött segítségért.



Több oka is van annak, hogy a történelem során számos nemzet elutasította az egyistenhitet, amire a próféták hívták őket, s ezért megfosztattak a vezetéstől:

1. Minden igaz vallásban létezik a túlvilágba vetett hit, ahol az emberek megkapják a jutalmat és büntetést minden evilági cselekedetükért. Vagyis ebben a világban az emberek nem tehetnek meg bármit, amit akarnak. Azt is szükségessé teszi, hogy az emberek az isteni parancsok szerint alakítsák ki és éljék életüket.

Amikor az Iszlám megjelent, a mekkai hitetlenek első komoly kifogásai a Túlvilág kapcsán merültek fel. Nagyon zavarta őket ez az információ, és csak „hatalmas hírként” kezdték emlegetni. A Kegyes Korán így említi zavarukat:

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ. عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ. الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ

„Miről kérdezik egymást? A hatalmas hírről, amivel kapcsolatban különböznek.” (A hír, 78:1-3)



A történelem során a bálványimádó közösségekben, ahol hiányzott a Túlvilágba vetett hit, az erősek elnyomták a gyengéket, és saját alantas vágyaik szerint használták ki őket. Az ilyen társadalmakban minden jó azokat illeti, akik hatalmon vannak, ezért nem hiszik, hogy valaha is meg kell fizetniük majd cselekedeteikért. Ezért a Túlvilágba vetett hit, amit az igaz vallások tanítanak, kényelmetlenül érinti őket.

2. Az Allah által elküldött vallás fegyelmezett istenszolgálatot kíván, ami nincs meg a bálványimádásban. Bár a bálványimádók is szolgálják a bálványukat, ezt csak azért teszik, mert abban hisznek, hogy valami azonnali előnyhöz juthatnak általa az evilági életben. Úgy gondolják, hogy a bálványok megvédik őket. Ezért ellenállnak annak, hogy az életmódjukat a rendszeres istenszolgálat fegyelmé köré alakítsák ki, aminek a célja az, hogy a túlvilág érdekében munkálkodjanak, amiben ők lényegében nem is hisznek.

3. Az Allah által elküldött vallásokban az emberek példaképei a próféták, és az ő kifogástalan viselkedésük. A bálványimádók úgy érezték, hogy nem szükséges példát követniük, hanem a saját vágyaik szerint cselekedhetnek.

Az ember természeténél fogva szükségét érzi annak, hogy higgyen. Azonban ha nem találja meg az igazságot, vagy nehéznek érzi, hogy az igazság szerint cselekedjen, hajlamos a tévelygésre. A hit ilyenkor mélyen visszahúzódik a tudatalattijába, és a lelket betölti a hitetlenség. A hitet csak a kinyilatkoztatás hozhatja ismét felszínre.

4. Pazarló, kényelmes életstílusuk, a luxus iránti szeretetük miatt a bálványimádók erős, gazdag vezetői lenézték a prófétákat és azokat, akik követték őket amiatt, hogy egyszerű életet akartak élni. Azt hitték, hogy ha a szegények és gyengék közé keverednek, elveszíti értéküket és megbecsülésüket a társadalomban.



5. A másik akadály a bálványimádók előtt az igaz vezetés követésében az, hogy az evilági élet, a vagyon, gyermekek vagy rang túlzottan vonzó számukra, emiatt óvatlanná válnak, s a szívük szeme nem képes meglátni az igazságot. A Kegyes Korán azt mondja erről:

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ
الْمُمْتَنَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ
وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَإِ

„Az embereknek kíváncsiságát tétetett az, amire vágyanak – az asszonyok és a gyermekek, a felhalmozott kincs aranyból és ezüstből, a megbélyegzett paripák, és a jószágok, és a termékeny föld. Ezek az evilági élet élvezetei. De Allah! Nála van a visszatérés legjobb helye.” (Imrán családja, 3:14)

Eközben Noé próféta továbbra is leleplezte törzse tagjainak gonosz szándékait, és kihívást intézett hozzájuk, hogy tegyenek ellene, amit csak tudnak:

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ
عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا
أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ
غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ

„És hirdesd nekik Noé történetét, amikor azt mondta a népnek: „Népem! Ha a maradásom, és az, hogy Allah ájaira emlékeztetek benneteket, nehéz nektek, akkor én Allahra hagyatkozom! Gyűjtsétek hát össze az ügyeteket, és azokat, akiket társítotok! Az-

tán ne legyen kétség a tervetekben. Aztán hajtsátok végre ellenem, késlekedés nélkül!” (Jónás, 10:71)

Noé próféta ezen szavai is azt bizonyítják, hogy teljesen Allahba vetette bizalmát, és Rá hagyatkozott.

A bálványimádók büntetést kérnek saját magukra

Amikor Noé próféta (a.s.) az igaz vallásra kezdte hívni népét, néhány ember hitt neki, később viszont már senki nem csatlakozott hozzájuk, és a népe egyre jobban kínozták és üldözték őt és a hívőket. Olyannyira, hogy a tudatlanság és ostobaság nyújtotta bátorsággal a népe addig ment, hogy isteni büntetést kértek saját magukra:

قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا
تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

„Azt mondták: „Noé! Bizony, vitába szálltál velünk, és gyakran vitatkoztál velünk. Hozd hát el azt, amivel fenyegetsz minket, ha az igazak közé tartozol!” (Húd, 11:32)

Miután ez a kinyilatkoztatás leküldetett, zsarnok népe tovább gyalázta Noét, és továbbra is hazugnak nevezték. Még tovább is mentek, azt követelve, hogy ha a büntetés, amiről beszél, valóban igaz, akkor hozza el rájuk azonnal. Noé próféta (a.s.) még egyszer figyelmeztette és emlékeztette őket Allah akaratára és rendelkezésére:

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ
وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ
يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

„Azt mondta Noé: „Csak Allah hozza el azt rátok, ha Ő akarja, és nem menekülhettek el tőle. És a tanácsom nem fog használni nektek, bár szeretnék tanácsot adni, ha Allah tévelygésbe akar engedni benneteket. Ő a ti Uratok, és Hozzá fogtok visszavitetni.”

(Húd, 11:33-34)

Allah a kinyilatkoztatásban nyugtatta meg és vigasztalta Noét:

لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

„És kinyilatkoztatott Noénak az: „Senki nem fog hinni a népedből, csak azok, akik már korábban hittek. Ne keserítsen hát el az, amit tesznek! (Húd, 11:36)

Ekkor kezdtek el érkezni az isteni büntetés első jelei. Először a Mindenható Allah ezt a lázadó népet, akik nem voltak hajlandók észhez térni, negyven évre megfosztotta az esőtől. Nem születtek többé gyermekeik, és az állataik is elhullottak.

Végso tehetetlenségükben Noé prófétához fordultak, aki azt mondta: hagyjanak fel a bálványimádással, s akkor fohászkodik értük Allahhoz. Aztán így fohászkodott Hozzá:

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا. يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا. وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا

„Aztán azt mondtam: „Kérjétek Uratok bocsánatát, bizony, Ő az, aki újra és újra megbocsát. Ő esőt fog küldeni nektek az égből bőséggel, és Ő ad nektek vagyont és gyermekeket, és kerteket hoz létre nektek, és folyókat hoz létre nektek.” (Noé, 71:10-12)

Muqatil ibn Sulayman azt mondta: „Ezen ájak kinyilatkoztatása után terjedt el az, hogy az emberek bűnbánatot tartanak, amikor esőért fohászkodnak.”

Abdullah ibn Abbasz (r.a.) azt mondta: „A Mindenható Allah megvédelmezi a bűnbánót mindenféle szomorúságtól. Kiutat mutat neki minden bajból, és táplálja őt onnan, ahonnan nem is várna.”⁵⁸

Emellett továbbra is tanácsokkal és intéssel szolgált népének:

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا. وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا. أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا. وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا. وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا. ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا. وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا. لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا

„Mi van veletek, hogy nem tulajdonítotok Allahnak megfelelő nagyságot? Ő teremtett meg benneteket egymás utáni lépésekben. Nem látjátok, hogyan teremtette meg a hét eget rétegekben? És a Holdat fénné tette bennük, és a Napot lámpássá tette? És Allah növesztett benneteket a földből, fokozatos növekedéssel. Aztán vissza fog téríteni benneteket abba, és előhoz majd benneteket előhozással. És Allah terjesztette ki nektek a földet, hogy járhattok rajta széles ösvényeken.” (Noé, 71:13-20)

Azonban makacs bálványimádó népe nem hallgatott a bölcs tanácsra.

Amikor Noé próféta látta, hogy tanácsa mit sem használ, így fohászkodott:

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا
خَسَارًا. وَمَكْرُوهًا مَكْرًا كُبَرًا. وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ
وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا. وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا
تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا

„Noé azt mondta: „Uram, ellenszegültek nekem, és azt követ-
ték, akit a vagyona és a gyermekei nem tesznek nagyobbá másban,
csak a veszteségben”. Ők kiterveltek egy nagy tervet, azt mondva
a tévelygőknek: „Ne hagyjátok el az isteneiteket! Ne hagyjátok el
Waddot, sem Szuvát, sem Jaghúszot, Jaúkot és Naszrt!” És bizony,
sokakat félrevezettek. És nem teszi nagyobbá (Allah) a bűnösöket
másban, csak a tévelygésben.” (Noé, 71:21-24)



Egy apa, Noé prófétát látva, rámutatott, és azt mondta a fiának:

- Nézd, fiam, nehogy higgy ennek az embernek!

Erre a fia kivette az apja kezéből a botját, és Noé fejére ütött
vele. Noé fejéből folyt a vér, s ő így fohászkodott:

- Ó, Uram, ha az a kívánságod, adj nekik vezetést! Ha nem, ak-
kor adj nekem türelmet addig, amíg eljő rájuk a Te ítéleted, mert Te
vagy a legjobb ítélő!

Mikor azonban makacsságuk és hitetlenségük túllépet minden
határt, s a kínszáik is elviselhetetlenné váltak, nem volt már mit
tenni, és Noé próféta így fohászkodott Urához:

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرْ

„Legyőztem, segíts hát rajtam!” (A Hold, 54:10)



Annak ellenére, hogy elképzelhetetlenül hosszú ideig hívta az embereket az igazságra, Noé prófétának csak kevés követője volt.

Ahogy Noé népének egyik generációja kezdett kihalni, az öregek azt hagyták meg a fiataloknak, hogy ne higgyenek Noénak, szájának szembe és harcoljanak ellene. Az apák azt tanácsolták serdülő gyermekeiknek: amíg csak élnek, soha ne higgyenek Noénak!

Így hát a nép természete teljesen megromlott, és nem voltak hajlandók felismerni a hitet és az igazságot. Ezért fohászzkodott így Noé próféta:

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا. إِنَّكَ إِن تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا. رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

„És Noé azt mondta: „Uram! Ne hagyj egyetlen lakót sem a földön a hitetlenek közül! Mert ha meghagyod őket, félrevezetik majd a szolgálodat, és nem nemzenek mást, csak gonosz hitetleneket. Uram, bocsáss meg nekem és a szüleimnek, és mindenkinek, aki hívóként lép a házámba, és a hívő férfiaknak, és a hívő nőknek. És ne gyarapítsd a bűnösöket másban, csak a pusztulásban!” (Noé, 71:26-28)

Miután így fohászzkodott, megérkezett a parancs a Mindenható Allahtól, hogy kezdje el építeni a bárkát:

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ

„És építsd meg a bárkát a Mi szemünk előtt, és a Mi sugallatunkra, és ne emelj szót Nálam azokkal kapcsolatban, akik bűnösök. Bizony, ők meg fognak fulladni.” (Húd, 11:37)

Miután Noé próféta megkezdte a bárka építését, bálványimádó népe továbbra is kigúnyolta őt:

وَيَضَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنَّ
تَسَخَّرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسَخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسَخَّرُونَ. فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ
يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ

„És építette a bárkát, és mindig, amikor a népének vezetői elementek mellette, gúnyolódtak rajta. Azt mondta: „Ha ti kigúnyoltok minket, hát bizony mi is gúnyolódni fogunk, ahogy ti gúnyolódtok. És hamarosan meg fogjátok tudni, hogy kire jön el a büntetés, ami megszégyeníti őt, és kire fog eljönni a hosszan tartó büntetés.” (Húd, 11:38-39)

És nem elégedtek meg ennyivel, hanem egy éjjel fel akarták gyújtani a bárkát, s mikor nem sikerült, azzal vádolták Noét, hogy a mágiája miatt volt így.

Aztán még tovább mentek a gonoszságban, s azzal szennyezték be a bárkát, hogy benne könnyítették magukon. Azonban ezt követően az arcukat rüh támadta meg, ami csak attól múlt el, ha a saját piszkukat kenték rá.

De a Mindenható Allah hiába küldte nekik mindezeket a figyelmeztető jeleket, nem tértek észhez, és nem ébredtek fel.

Az Özönvíz – az azonnali büntetés

Noé és a hívők megépítették a bárkát, keményfából, mely ellenállt a nehéz körülményeknek. Elbeszélések említik, hogy három emelet magas volt, és két vagy négy évig tartott a megépítése.

Ibn Abbasz elbeszélése szerint 80 ember szállt fel a fedélzetre.

Azt a ládát is felvitték a fedélzetre, amit Gábiel (a.s.) adott Ádám prófétának (a.s.), és letették a nők és férfiak közé.

A bárkára minden állatfajból felvittek egy párt. Amikor minden előkészületet befejeztek, megérkezett a várt isteni parancs Noéhoz:

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ
زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ

„Amíg, mikor eljött a Mi parancsunk, és a föld mélye túlcsordult, azt mondtuk: „Tegyél fel rá (a bárkára) minden fajtából egy párat, és a családot, kivéve azokat, akik ellen már megelőzte ezt a szó, és mindenkit, akik hisznek.” De azok, akik vele együtt hittek, csak kevesen voltak.” (Húd, 11:40)

Az ájában említett arab szó, a *tannur* többféle jelentéssel bír, ezek egyike a „tűzhely”, ezért vannak olyan tudósok, akik azon a véleményen vannak, hogy Noé bárkáját gőz hajtotta. Allah tudja a legjobban.

A Kegyes Korán azokról is tájékoztat, akik felszálltak a hajóra:

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعْ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا فَإِذَا جَاءَ
أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ

وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي
فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُعْرِضُونَ

„És kinyilatkoztattuk neki: „Építsd meg a bárkát a Mi felügyeletünk alatt és a Mi kinyilatkoztatásunk alapján, és amikor eljön a parancsunk, és a föld mélye túlcsordul, Tegyél fel rá minden fajtából egy párat, és a családodat, kivéve azokat, akik ellen már ki lett nyilatkoztatva egy megelőző szó. És ne szólíts meg engem azokkal kapcsolatban, akik bűnösök voltak. Bizony, ők meg fognak fulladni.” (A hívők, 23:27)



A bárkán voltak állatok is. Az elbeszélések szerint Noé először nem akarta a fedélzetre vinni a kígyókat és a skorpiókat, attól félve, hogy bánthatják az utasokat. Ezek azonban megígérték, hogy nem fognak bántani senkit, aki az ő nevét említi. Ezért azt is mondják, hogy aki őszinte hittel és szándékkal recitálja ezt az áját, az védve lesz a kígyók és skorpiók támadásától:

سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ

„Béke legyen Noéval a teremtmények között!” (A felsorakozottak, 37:79)

Amikor az előkészületek befejeződtek, Noé már kezdte látni Allah jeleit, hogy hamarosan elérkezik az özönvíz. A Kegyes Korán így írja le:

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ. وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ
غُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ



„És megnyitottuk az egek kapuját, leömlő esővel, és forrásokat fakasztottunk elő a földből, és a víz találkozott egy előre elrendelt dologra. És vittük őt egy palánkokból és szögekből készült bárkán.”

(A Hold, 54:11-13)

Noé próféta egyik fia, Kenan nem hitt apjának, s apja minden tanácsa és figyelmeztetése ellenére azok között maradt, akik nem szálltak fel a bárkára. Noé még utoljára hívta őt, amikor a bárka már emelkedni kezdett a víz hullámain, de hiába. A Kegyes Korán így írja le a történeteket:

وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ
مَعَ الْكَافِرِينَ. قَالَ سَأُوبِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا
عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ

„És hajózott velük a hegyhez hasonló hullámokon, és Noé hívta a fiát, aki külön volt tőlük: „Fiam! Szállj fel velünk, és ne legyél a hitetlenekkel!” Azt mondta (a fia): „Egy hegyen keresek menedéket, az meg fog védeni a víztől!” Azt mondta (Noé): „Nincs védelmező ma Allah parancsától, kivéve annak, akin Ő megkönyörül!” És a hullámok felcsaptak közöttük, és ő a megfulladók közül való lett.”

(Húd, 11:42-43)

Amikor egyértelművé vált, hogy a fia nem tart velük, Noé fohászkodott:

وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ
وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ

„És Noé Urához fohászzkodott, és azt mondta: „Uram! Bizony, a fiam a családomhoz tartozik, és bizony, a Te ígéreted igaz! És te vagy a legigazságosabb döntőbíró!” (Húd, 11:45)

Ez volt Noé próféta (a.s.) botlása: megátkozta hitetlen népét, de fohászzkodott hitetlen fiáért. Isteni figyelmeztetést kapott, hogy ne tartozzon a tudatlanok közé:

قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلِنِ
مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ. قَالَ
رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي
وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

„Azt mondta Allah: „Noé! Bizony, ő nem tartozik a családomhoz. Bizony, az ő cselekedetei nem jók. Ne kérdezz hát engem arról, amiről nincs tudásod! Bizony, INTELEK téged, hogy ne legyél a tudatlanok között.” (Húd, 11:46)

Azt is mondják, hogy Noé próféta azért kapta ezt a nevet, mert botlása miatt könnyek között tartott bűnbánatot, Allah pedig megvigasztalta őt.

Hibáját belátva Noé próféta azonnal bűnbánatot tartott, és Allahhoz fordult. A fia azonban nem tett így, és végül:

وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ

És a hullámok felcsaptak közöttük, és ő a megfulladók közül való lett.” (Húd, 11:43)

A bárka most már végeláthatatlan tengeren hajózott, fedélzetén Noéval és azokkal, akik hittek benne, s az állatokkal, melyeket

magukkal vittek. A hajót dobálták a hullámok, de a fedélzeten lévők isteni védelem alatt álltak. A Mindenható Allah azt mondja a Koránban:

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ

„És hajózott velük a hegyhez hasonló hullámokon” (Húd, 11:42)

تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِمَنْ كَانَ كُفِرَ. وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا
آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ. فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرِ

„(a bárka,) amely a Mi szemünk előtt hajózott, jutalomként annak, akit megtagadtak. És bizony, meghagytuk azt jelként. Van-e bárki, aki megfogadja a figyelmeztetést? Milyen volt hát a büntetésem és a figyelmeztetésem?” (A Hold, 54:14-16)

A víz lepad

Noé próféta és a vele lévők a fohász miatt voltak biztonságban, melyet a Mindenható Allah még az Özönvíz kezdete előtt tanított nekik:

فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ. وَقُلِ
رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ

„És amikor te, és azok, akik veled vannak, felszálltatok a bárkára, mondd: „Dicséret és hála Allahnak, Aki megmentett minket a bűnösök népétől!” És mondd: „Uram, add, hogy egy áldott kikötőhelyre érkezzem! És Te vagy a legjobb, aki kikötőhelyre juttat.”

(A hívők, 23:28-29)

Az elbeszélések szerint az Özönvíz Redzseb hónap első napján kezdődött, és 6 hónapon át tartott. Aztán a Mindenható Allah parancsot adott a földnek és az égnek:

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكَ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي

„És az mondatott: „Föld! Nyeld el a vizedet, és ég, tartsd vissza magad!” (Húd, 11:44)

S így végül Muharram hónap 10. napján a bárka megfeneklett a Dzsudi hegyen.

A Mindenható Allah azt mondta Noénak:

قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ
مَعَكَ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ

„Az mondatott: „Noé! Menj le a bárkáról békességgel Tőlünk, és áldással rajtad és a népeken, amelyek azoktól fognak származni, akik veled vannak. De egyes népeknek élvezeteket adunk egy ideig, aztán fájdalmas büntetés fogja érni őket Tőlünk.” (Húd, 11:48)

Noé próféta és a hívők megmenekültek:

فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ

„És Mi megmentettük őt, és azokat, akik vele voltak, a megterhelt hajón.” (A költők, 26:119)

وَجَعَلْنَاهُمْ خَلَائِفَ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا
فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ

„De ők meghazudtolták őt, ezért Mi megmentettük őt és azokat, akik vele együtt (hittek), a bárkában, és őket tettük örökösökké, és vízbe fullasztottuk azokat, akik tagadták az ájainkat. Lásd hát, milyen volt a vége azoknak, akiket figyelmeztettek!” (Jónás, 10:73)

A Mindenható Allah így tájékoztat minket arról, hogy milyen nyomorúságos véget érnek az igazságtalanok ebben a világban, és milyen fájdalmas büntetés vár rájuk:

مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا
لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا

„A bűneik miatt vízbe fulladtak, aztán be kellett lépniük a Tűzbe, és nem találtak maguknak Allahon kívül más segítőt.” (Noé, 71:25)

Qurtubi tefszirje említ egy hadíszt Hz. Huszeintől:

„Az a hívő, aki ezeket az ájákat mondja, amikor felszáll egy hajóra, biztonságban lesz a megfulladástól:

بِسْمِ اللَّهِ مَجْرَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

„Allah nevében legyen az útja és a kikötése! Bizony, Uram Megbocsátó, Irgalmas.” (Húd, 11:41)

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ

„És nem mérték fel Allahot a valódi mértéke szerint. És a föld teljesen az Ő szorításában lesz a Feltámadás Napján, és az egek

össze lesznek hajtvá az Ő jobb kezében. Magasztaltassék Ő! És messze felette áll annak, amit társítanak!” (A csapatok, 39:67)⁵⁹

Amikor Mohammed próféta (s.a.w.) felszállt a lovára vagy a tevéjére, háromszor azt mondta, hogy Allahu akbar, majd pedig ezt az áját recitálta:

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ
عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ
مُقْرِنِينَ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ

„Hogy szilárdan ülhesetek a hátukon, aztán megemlékezhettek Uratok kegyelméről, amikor rájuk ültök, és mondjátok: „Magasztaltassék az, Aki alárendelte nekünk ezt, és mi nem lettünk volna képesek rá. És bizony, Urunkhoz térünk vissza.” (Az ékszerek, 43:13-14)

Majd pedig így fohászkodott:

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ فِي سَفَرِنَا هَذَا الْبَرِّ وَالتَّقْوَى وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى. اللَّهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ. اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ فِي السَّفَرِ وَالْخَلِيفَةُ فِي الْأَهْلِ. اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعْثَاءِ السَّفَرِ وَكَآبَةِ الْمَنْظَرِ وَسُوءِ الْمُنْقَلَبِ فِي الْمَالِ وَالْأَهْلِ

„Allah, Tőled kérünk jót és jóra valótságot ezen az utazáson, és olyan cselekedeteket, amelyekkel elégedett vagy. Allah, tedd az utunkat könnyűvé, és a távolságot közelivé. Te vagy a Segítőm ezen az utazáson, és azok Védelmezője, akiket hátrahagytam. Allah, Nálad ke-

59. Al-Qurtubi, IX, 37

resek menedéket az utazás nehézségeitől, attól, hogy olyan dolgokkal találkozzam, amelyek elszomorítanak, és attól, hogy rossz állapotban találjam a családomat és az otthonomat, amikor hazatérek.”

Amikor pedig hazatért az utazásról, a Prófétánk (s.a.w.) ugyanezt a fohászt mondta, és hozzátette:

آيُونَ تَائِبُونَ عَابِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ

„Visszatérők vagyunk, akik bűnbánatot tartanak, szolgáljuk Urunkat, és hálát adunk Neki.” (Muslim, Hajj, 425; Abu Davud, Jihad, 72)



A tudósok szerint az özönvíz az egész földet beborította. Nisancizade Muhyiddin Mehmed azt írja *Mir’at-i Kainat* című művében:

„Miután a hajó kikötött, 80 ember alapította meg Madinatusz-Szamanin városát, melyet Szuk-i Szamaninnak is neveztek. Ettől a 80 embertől származik az egész emberiség.

Noé próféta legidősebb fia, Sém intelligens és egyenes ember volt. Elnyerte apja áldásait, és követte őt a nép vezetőjeként. Azt mondják, hogy számos jóra való ember származott tőle. Ő az arabok és a perzsák apja.

Az indiaiak, etiópiaiak és afrikaiak Noé másik fiától, Hámától származnak, még az elbeszélések szerint a törökök, szlávok, ázsiaiak és az amerikai indiánok, akik valószínűleg Ázsiából mentek át Amerikába a Bering-szoroson keresztül, a harmadik fiától, Jáfettől származnak.”

Azonban ahogy telt az idő, az emberek ismét elfelejtették az igazságot. Újra a napot, a csillagokat és szobrokat kezdték imádni.



Fahrudin Razi vallástudós szerint a Mindenható Allah azért mondja el Mohammed prófétának (s.a.w.) a Koránban, hogy Noé 950 éven keresztül fáradozott a népe érdekében, hogy megnyugtassa őt. A türelemre talán nem is volt jobb példa Noé próféta példájánál.

Asúra napja

Miután Muharram hónap 10. napján a bárka biztonságosan partot ért Dzsudi hegyén, Noé próféta és a hívők böjtöltek, Uruk iránti hálájuk jeleként. A maradék élelemből ételt készítettek, ennek emlékét őrzi az *asúra* nevű étel, ami búzából, szárított gyümölcsökből és magvakból készül. Ennek emlékére szunna Muharram 10. napján, vagyis Asúra napján adományt adni vagy édességet osztani az embereknek.

Abu Huraira (r.a.) elbeszélése szerint Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Ramadán böjtje után a legjobb böjt a Muharram havi.”⁶⁰

Ali (r.a.) azt beszélte el, hogy egy ember egyszer elment Mohammed Prófétához (s.a.w.), és megkérdezte, hogy mi a legjobb böjt a ramadáni böjt után.

A Próféta (s.a.w.) azt felelte:

„Ha böjtölni akarsz Ramadán után, böjtölj Muharramban, mert ez a hónap Allahé. És van benne egy olyan nap, amikor Urunk elfogadta egy elöttetek élt nép bűnbánatát, és mások bűnbánatát is elfogadja ezen a napon.” (Tirmidhi, Sawm, 40/741)

Ez az említett nap Asúra napja, a nép pedig Izrael népe Mózes próféta idején. Ez a nap a zsidók számára is ünnepnap volt, mivel

60. Muslim, Sawm, 38



Mózes próféta böjtölt Asúra napján, hogy hálát adjon Urának, így tette a zsidók egy része is.

Ezen a napon számos fontos esemény történt az emberiség történelmében:

1. *A Mindenható Allah elfogadta Ádám próféta bűnbánatát, és a Szafijjullah (Allah kiválasztottja) nevet adta neki.*
2. *Allah magas helyre emelte Idrisz prófétát az egekbe.*
3. *Allah megmentette Noé prófétát és a vele lévőket a bárkán.*
4. *Allah megmentette Ábrahám prófétát a tűzből.*
5. *Allah ezen a napon nyilatkoztatta ki a Tórát Mózes prófétának.*
6. *Ezen a napon mentette meg József prófétát a börtönből.*
7. *Ezen a napon adta vissza Jákob próféta látását.*
8. *Meggyógyította Jób prófétát.*
9. *Megmentette Jónás prófétát a hal gyomrából.*
10. *Allah szétválasztotta a tengert Izrael népe előtt, utat nyitva nekik és biztonságba vezetve őket.*
11. *Megbocsátott Dávid prófétának.*
12. *Allah ezen a napon adta Salamon prófétának a vagyonát és királyságát.*
13. *És ez volt az a nap, amikor a Mindenható Allah megbocsátotta Mohammed próféta (s.a.w.) minden múltbéli és jövőbéli vétékét.*

Ibn Abbasz azt beszélte el:



„Amikor Mohammed próféta (s.a.w.) megérkezett Medinába, látta, hogy a zsidók böjtöltek. Megkérdezte, hogy miért, és ők azt felelték:

- A mai nap fontos nap. Az Úr ezen a napon mentette meg Mózeszt és Izrael gyermekeit az ellenségeitől, és a tengerbe fullasztotta Fáraót és a hadseregét. Mózes böjtölt ezen a napon, hogy a háláját kimutassa, és így teszünk mi is.

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta erre:

- Mi közelebb állunk Mózeshez, és méltóbbak vagyunk arra, hogy kövessük őt. Nincs különbség abban, amiben hiszünk, és mi is elfogadjuk Mózeszt és azt is, amit a népének hozott.

És azon a napon böjtölt, és a többi muszlim is vele böjtölt.” (Bukhari, Sawm, 69; Anbiya, 22; Muslim, Siyam, 127/1130)

De, hogy különbözzenek a zsidóktól, Mohammed próféta (s.a.w.) azt tanácsolta, hogy legalább 2 napot böjtöljenek egymás után: a hónap 9. és 10. vagy 10. és 11. napját. Ez is azt mutatja, hogy a muszlimoknak különböznie kell a nem muszlimoktól, beleértve az isten szolgálatot is.

Aisa (r.a.), Allah Küldötte (s.a.w.) felesége pedig azt mondta:

„A kurajs törzs tagjai már a Tudatlanság Korában is böjtöltek Asúra napján, és Allah Küldötte (s.a.w.) is böjtölt ezen a napon, már a prófétai küldetés kezdete előtt is.”⁶¹

Asúra napjának böjtjét egészen addig tartották Medinában, amíg a ramadáni böjt kötelező lett. Azután az Asúra napi böjt önkéntes cselekedetté vált, aki akart, az böjtölt, aki nem akart, az nem. De tudjuk elbeszéléseiből, hogy mielőtt a ramadáni böjt kötelezővé vált, az Asúra napi böjtöt csaknem kötelezőnek tartották (vadászib).

61. Bukhari, Sawm 69, Manakibu'l-Ansar 26, Tafsir, 2/24



Aisa (r.a.) azt mondta:

„Ramadán előtt böjtöltünk Asúra napján. Utána akik akartak böjtölni, azok böjtöltek, mások pedig nem.” (Bukhari, Sawm, 69; Muslim, Siyam, 115)

Egy hadíszt azt mondja az Asúra napi böjtről:

„*Ha elkezdted böjtölni ezen a napon, böjtöld végig.*” (Bukhari, Sawm, 69)

Noé próféta (a.s.) „hibái”

1. Az elbeszélések szerint Noé próféta (a.s.) egyszer meglátott egy beteg, fekélyekkel teli kutyát, és viszolyogva fordult el tőle. Ezért isteni intésben részesült: „Ó, Noé, én teremtettem azt a kutyát, talán felülbírálsz engem?”

2. Amikor Noé próféta még végképp tehetetlennek érezte magát népe hitetlenségével és makacsságával szemben, Allahnál keresett menedéket, megátkozta népét, de a hitetlen fia megmeneküléséért fohászkodott. A Mindenható Allah figyelmeztette őt, hogy ne tartozzon a tudatlanok közé.

Noé próféta sokat sírt és sok könnyet ontott hibái miatt. Ezért kapta a *Nuh* (Noé) nevet, ami a *neyah* szóból származik, ami visszatarthatatlan zokogást jelent. A Teremtő szeretetéért nekünk is szeretetteljességet és irgalmat kell mutatnunk minden teremtmény felé.

Noé próféta népe pusztulásának fő okai

1. Hitetlenek voltak. Tagadták a feltámadást és a túlvilági számonkérést.

2. Bálványokat imádtak, és másokat is erre bízattak.

3. Lenézték és kínozták Noét.



4. Fennhéjázók voltak. Mivel Noé és a hívők szegények voltak, és az alsóbb osztályokból származtak, megvetendőnek tartották, lenéztek és gyalázták őket. Gyalázták a bölcseket, és gyűlöltek a szegények társaságában lenni. Valójában ez volt az egyik legrosszabb tulajdonságuk.

5. Az asszonyaiból teljesen kiveszett a szégyenérzet.

6. Ez a nép túlzottan ragaszkodott az evilági élvezetekhez.

7. Annak ellenére, hogy a Mindenható Allah rengeteg kegyet árasztott rájuk, nem voltak hálások Neki.

7. A törzs asszonyaiban sem volt semmilyen jó erkölcs, méltóság vagy szemérmesség.

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Akiben megvan ez a két tulajdonság, azt Allah a hálások és türelmesek közé jegyzi fel. Tiszteli és követi a bölcseket, akiknek több tudásuk van a vallással kapcsolatban, és gondoskodik azokról, akik nála kevésbé szerencsések az anyagi, evilági dolgokban.” (Tirmidhi, Qiyamah, 58)

A Mindenható Allah a Kegyes Koránban emlékeztet arra, hogy milyen hálás volt Noé próféta, s példaként állítja az egész emberiség elé. Nekünk sem szabad elfeledkeznünk a háláról mindazért, amit Urunktól kaptunk:

إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا

„Azoknak a leszármazottai, akiket Noéval vittünk Bizony, ő hálás szolga volt.” (Az Éjszakai Utazás, 17:3)

Abdullah ibn Al-Asz (r.a.) elbeszélése szerint pedig Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Van két erény, s ha valakiben megvannak ezek, azt Allah a hálások és türelmesek közé írja. Aki a vallás ügyeiben azokat nézi, akik felette állnak, és követi őket, és aki az evilági ügyekben azokat nézi, akik alatta állnak, és hálát ad Allahnak a kegyekért, amiket kapott, azt Allah a hálások és türelmesek közé írja.”⁶²

Noé próféta állandóan a hála állapotában volt, még evés, ivás vagy öltözködés közben is. Amikor felöltözött, vagy enni kezdett, azt mondta: *Bismilláh* (Allah nevében). Mikor befejezte az étkezést, vagy levette ruháit, azt mondta: *Elhamdulillah* (Hála legyen Allah-nak).

A *sukur*, vagyis a hála azt jelenti, hogy szavainkkal és cselekedetünkkel is hálát adunk Allahnak mindazért a jóért és kegyekért, amit Tőle kaptunk.

Szarijju al-Szakati azt mondta: „Ha az ember valamilyen kegyben részesül, és nem ad érte hálát, akkor az a kegy elvetetik tőle.”

A Mindenható Allah azt mondja a Koránban:

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

„Ha hálások vagytok, bizony még többet adok nektek, de ha hálátlanok vagytok, bizony, szigorú az Én büntetésem!” (Ábrahám, 14:7)

Noé próféta (a.s.) különleges tulajdonságai

1. Szolgálatkész, másokat kiszolgáló ember volt.
2. Ő volt az első ember, aki tengerre szállt. Az emberiség hajózási tudománya Noé próféta idejétől kezdett fejlődni, s rengeteg hasznuk származott a tengerből és a tengeri utazásból.

3. Türelmes és hálás volt.

4. Sokat tartott bűnbánatot, és kérte Allah bocsánatát.

Noé próféta 950 évig szolgált próféta küldetésében, amíg, mint minden halandót, őt is elérte a halál. Utolsó pillanataiban azt tanácsolta a mellette lévő fiainak, hogy szolgálják a mindenható Allahot. Aztán Sémhez fordult, és azt mondta neki:

„Fiam! Ne kerülj úgy a sírodban, hogy csak egy porszemnyi hitetlenség is van a szívedben, mert a hitetlennek nem lesz kifogása, amikor Urával találkozik.

Fiam! Ne kerülj úgy a sírodban, hogy csak egy porszemnyi arrogáns büszkeség is van a szívedben, mert a büszkeség olyan fátyol, ami kizárólag Allahot illeti meg. És Allah haragszik azokra, akik magukénak merészelik tulajdonítani azt, ami kizárólag az Övé.

Fiam! Ne kerülj úgy a sírodban, hogy csak egy porszemnyi kétségbeesés is van a szívedben, mert csak azok adják fel a reményt Uruk kegyelmében, akik teljesen letévedtek az útról.

Fiam! Azt parancsolom neked, hogy folyton ismételd azt, hogy Lá iláhe ill' Allah, mert ha ezeket a szavaidat a mérlegre helyeznék, és az egész földet a másik serpenyőjébe, a szavaid akkor is nehezebbek lennének.” (Ibn Hanbal, Musnad, II, 170; az-Zuhd, p. 51, Haythami, IV, 219)

Egy elbeszélés szerint amikor a halála közelített, Noé prófétát megkérdezték, hogy milyennek találta a világot. Azt felelte:

„Olyan, mint egy ház, aminek két ajtaja van. Bejöttem az első ajtón, és kimegyek a hátsón.”⁶³

Noé próféta szalmából épített magának házat valaki azt mondta:

63. Ibn Esir, Al-Kamil, I, 73



- *Valami szilárdabb hajlékot kellett volna építened magadnak!*

Noé azt felelte:

- *Még ez is túl sok egy embernek, aki előbb vagy utóbb meg fog halni.*⁶⁴

Miután 950 évnyi üldöztetést és zsarnokságot szenvedett el népétől, Noé próféta legnagyobb öröksége, amit a próféták és a hívők is követhetnek, a türelem.

Béke legyen vele!



A TÜRELEM

A türelem azt jelenti: összeszedettnek, nyugodtnak és bátornak maradni a fájdalommal szemben, megőrizni a nyugalmost a nehézségek idején is kitartónak és állhatatosnak maradni, ahogy azt a józan ész és a vallás megkívánja.

A türelem magába foglal minden jó jellemvonást, ezért különleges helye van az iszlámban. A türelem olyan áldott tulajdonság, amely Allah meglegedését hozza el.

A türelem azt is jelenti, hogy nyugodtak maradunk és Allahnak vetjük alá magunkat, ha fájdalmas, szomorúságot okozó helyzetbe kerülünk.

Imám Nawawi azt mondja:

„A türelem azt jelenti, hogy az embernek van ereje megtenni azokat a dolgokat, amelyek kötelezővé tétettek. Ez pedig úgy lehetséges, ha elviseli az isten szolgálat nehézségeit és az élet megpróbáltatásait is.”

A türelem akkor fejlődik ki az emberben, ha ő maga megbotátok, gyengéd, alázatos, elégedett, együttérző, udvarias és toleráns. Ezek mind spirituális tulajdonságok.

A türelem a szép viselkedés középpontját jelenti. A hit felett, a boldogság kulcsa, és a Paradicsom kertjének kapuja is. Mert a spirituális fejlődés útja a türelmed keresztül vezet, az összes próféta, barátai és a tudósok legalapvetőbb jellemvonása is a türelem.



A Kegyes Korán több mint hetven alkalommal említi a türelmet. Számos ája ösztönzi arra Mohammed prófétát (s.a.w.) és követőit, hogy türelmesek legyenek. Néhány ezek közül:

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ
وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ

„És legyél türelmes! És a türelmed nem mástól van, csak Allah-tól. És ne légy szomorú miattuk, és ne aggódj amiatt, amit kitervelnek.” (A méh, 16:127)

وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ

„Várj hát türelmesen Urad döntésére, és bizony, a Mi Tekintetünk előtt vagy. És magasztald Urad dicsőségét, mikor felállsz.” (A hegy, 52:48)

وَاصْبِرْ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ

„És kövesd azt, ami kinyilatkoztatott neked, és legyél türelmes, amíg Allah ítél. És Ő a legjobb ítélkező.” (Jónás, 10:109)

A próféták kitűnő példát mutatnak a türelemben mindazon nehézségek elviselése során, amelyekkel szembe kellett nézniük küldetésük teljesítése közben. Noé próféta 950 éven át viselte el az üldöztetést és kínzást, hogy kigúnyolták és megverték. Mózes próféta azt tanácsolta Izrael gyermekeinek:

اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا

„Kérjétek Allah segítségét, és legyetek türelmesek!” (A magaslato-

tok, 7:128)

Hasonlóképpen, Jób próféta is kiérdekelte a mindenható Allah dicséretét, miután hosszú éveken keresztül türelemmel viselte a betegséget:

إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ

„Bizony, türelmesnek találtuk őt, milyen kitűnő szolga! Bizony, ő mindig bűnbánó volt.” (Szad, 38:44)

Lukman próféta fiának adott híres tanácsai között is szerepel:

يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ

„Fiacskám! Tartsd meg az imát, és parancsold, ami helyes, és tiltsd, ami helytelen! És legyél türelmes mindazzal kapcsolatban, ami ér. Bizony, ezek a legfontosabb parancsok közé tartoznak.” (Lukman, 31:17)

Mohammed próféta (s.a.w.) is állhatatos és türelmes maradt, különösképpen Mekka és Taif népének gyűlölködő viselkedésével szemben. És néhány évvel később mindkét város lakói muszlimok lettek.

A próféták és Allah barátai is Allah segítségével érték el ezt a szintet a türelemben. Nekünk is az ő példájukat kell követni. Bár a türelem olyan az evilági életben, mint egy keserű orvosság, amit néha nehéz lenyelni, a túlvilágon a legédesebb örömeket fogja hozni. Akik elviselik a türelem néha keserű ízét, édesebb jutalmat fog kapni, mint el tudná képzelni.

Kötelességünk, hogy távol maradjunk a tiltott dolgoktól, bármilyen csábítók is azok; és türelmesek maradjunk a próbatételek közepette, bármilyen nehezek is azok. Felelősek vagyunk azért, hogy

türelmesen végrehajtsuk Allah parancsait, bármilyen nehéznek tűnnek is.

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„A türelemnek három fajtája van: türelem a nehézségekkel szemben, türelem a szolgaságban, és türelem a bűnök elkerülésében. Aki türelmet tanúsít a nehézségekkel szemben, amíg azok elmúlnak, annak Allah 300 rangot ad. Minden rang között akkora a távolság, mint az egek és a föld között. Aki türelmes marad a szolgaságban, annak Allah 600 rangot ad. Minden rang között akkora a távolság, mint a föld és a hetedik réteg között a belsejében. Aki türelmes marad a bűnök elkerülésében, annak Allah 900 rangot ad. Minden rang között akkora a távolság, mint a föld és Allah trónja között.” (Suyuti, al-Jamiu’s-Saghir, II, 41; Daylami, II, 416)

A türelmet könnyebb gyakorolni, ha a mögötte rejlő bölcseségre gondolunk, és arra, hogy milyen jutalom jár azért, ha engedelmesszük Allah parancsainak. Nincs más választásunk, minthogy a nehézségek terhére vigyük vállainkon. Allah a legjobb és egyetlen gyógyító. A panaszkodás csak időpocsékolás. A legbölcsebb dolog türelmesnek lenni, és Allahnál keresni menedéket, tudva, hogy minden Tőle származik, és olyan próbatételeken megyünk át, amelyek által végül hatalmas jutalmat szerezhetünk.

Ez a világ a próbatételek helye, és az ember nem kaphat meg mindent, amire vágyik. Ezért ha nem kapunk meg valamit, tekintsük úgy, hogy ez valójában áldást jelent számunkra. Ez illik legjobban hozzánk Allah szolgálóiként, és ez az, ami által a legmagasabb spirituális szintre juthatunk.

A türelmet nem lehet magunkra erőltetni. Akkor alakul ki, ha önként alávetjük magunkat Allah akaratának. A türelem akkor a



legnagyobb erény, ha az embernek hatalmában állna bosszút állni, és mégis megtartóztatja magát tőle.

A valódi türelem ismertetőjele az, hogy az ember a legelső pillanatban gyakorolja, amikor a baj eléri őt. Ha valaki akkor mutat türelmet, amikor már minden elrendeződött, azért csak kevés jutalom jár.

Ezért fontos az, hogyha valaki elveszíti a gyermekét vagy más szerettét, abban a pillanatban is türelmes maradjon, amikor a rossz hír eléri őt.

Anasz ibn Malik elbeszélése szerint egyszer Allah Küldötte (s.a.w.) egy asszonyt látott, aki a fia sírja mellett hangosan jajveszékelve gyászolt (a gyermekét). Azt mondta neki:

- Féljed Allahot, és maradj türelmes!

Az asszony azt felelte:

- Hagyj engem, mert nem téged ért az a csapás, ami engem elért!

Az asszony nem ismerte fel a Prófétát (s.a.w.). Később megmondták neki, hogy ki volt az. Ezt hallva az asszony a Próféta (s.a.w.) kapujához ment, ahol nem talált ajtónállókat, és (bocsánatkérésként) azt mondta:

- Nem ismertelek fel téged!

Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

- Bizony, a türelmet a csapás első pillanatában kell gyakorolni.⁶⁵



A Mindenható Allah egyik neve a Szabur, Türelmes. Allah időt ad az embereknek ebben a világban, és türelmes marad az idők vé-

65. Bukhari, Janaiz 32

gezetéig, és gondoskodik még azokról is, akik láznak ellene. Mi is lenne a világgal, ha Allah azonnal megbüntetni a bűnösöket? Gondolkodjunk el ezen egy pillanatig.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى
ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى

„És ha Allah megbüntetné az embereket azért, amit elkövetek, nem hagyna a hátán egyetlen mozgó teremtményt sem. De Ő haladékot ad nekik egy meghatározott ideig. És amikor eljön a kijelölt idejük, hát bizony, Allah látja a szolgáit.” (Az angyalok, 35:45)

A Türelmes isteni név az ember erkölcsi viselkedésében nyilvánul meg, és a legmagasabb szinten a próféták és Allah barátai esetében. Az ő hozzáállásuk elválaszthatatlan része a jó és rossz időkben is gyakorolt türelem.

A türelem azt jelenti, hogyha jól megy a sorunk, nem engedünk a büszkeségnek, beképzeltségnek vagy a bosszúállás vágyának; hogy legyőzzük azokat a vágyakat, amelyek bűn elkövetésére sarkallnak, hogy egyensúlyt hozunk létre a szűkmarkúság és a pazarlás között, és nem nézzük le a szegényeket, és önként segítjük őket. Az alsóbb én mindig a mélybe akarja rántani az embert, türelem nélkül nem vagyunk képesek ellenállni ennek.

Ábrahám próféta tökéletes példát mutat erre. Annak ellenére, hogy vagyonos ember volt, nem az evilági dolgokra támaszkodott, és megértette, hogy mindent, amije csak van, csak ideiglenesen bízta rá Allah. Hatalmas vagyont adott adományba, és mindig visszafogta az alsóbb énje vágyait. Ezért végül a mindenható Allah *khalilnak*, bizalmas barátjának nevezte őt.



Salamon próféta szintén jó példa az ilyen viselkedésre. Hatalmas királyságot kapott ebben a világban, de távol tartotta azt szívétől. Gyakran meglátogatta a szegényeket, és szeretett időt tölteni velük. Hatalmas vagyona ellenére azt mondta saját magáról:

„Egy szegény embernek nincs jobb hely, mint a szegények között.” A nagyon és a hatalom külső látszata alatt Salamon a legaláztosabb ember volt.

A türelem a nehézségek idején azt jelenti, hogy az ember megtartóztatja magát a panaszkodástól, siránkozástól, irigységtől, haragtól, és attól, hogy az indulatait vagy rossz érzéseit a környezetén, családján vagy barátain vezesse le. Az ilyen nehéz időkben létfontosságú, hogy az ember kivesse a rossz gondolatokat az elméjéből, és a rossztetteket a cselekedeteik közül. Erre úgy lehet képes, hogy a próféták és Allah barátai viselkedésével és tulajdonságaival szerelkezik fel, amiket ők a jó és rossz időkben is tanúsítottak.

Mohammed próféta (s.a.w.) mindig azt tanácsolta, hogy maradjunk türelmesek, kerüljük a kétségbeesést, és Allahba vessük bizalmunkat nehéz időkben is:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ. اللَّهُمَّ أَجْزِنِي فِي مُصِيبَتِي
وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

„Ha egy muszlim nehéz időket él meg, és ezeket a szavakat mondja: 'Bizony, Allahé vagyunk és hozzá térünk vissza. Allah, add meg nekem a jutalmát annak, amin átmegyek, és adj nekem valami jobbat cserébe!', akkor Allah eltávolítja a gondjait, és valami jobbat ad neki.” (Bukhari, Janaiz, 3)

Jó és rossz időkben is türelmesnek kell maradnunk, ha meg akarjuk szabadítani a szívünket a spirituális betegségektől, és el



akarjuk nyerni Allah megelégedését. Jób próféta türelme tökéletes példát kínál erre.

Amikor a felesége, Rahima azt mondta neki:

- Kérd Allahot, hogy gyógyítson meg a betegségedből! Te próféta vagy, ha te fohászaid elfogadtatnak, és most nagyon nagy szenvedésben vagy.

Jób próféta azt felelte:

- Allah adott nekem 80 évet jó egészségben. Még nem voltam beteg ennyi ideig, csak néhány éve. Bizony, szégyellnék ilyet kérni tőle!

És ez a nagy próféta végül visszakapta az egészségét, De nem másért, mint türelme jutalmául.

Azokat a gazdagokat, akik türelmesek maradnak, hálás gazdagoknak (*aghnija-i sákirín*) nevezzük, a türelmes szegényeket pedig *fukara-i szabirín*-nak. Mindkettőjükre olyan hatalmas jutalom vár, amit el sem tudunk képzelni.



Egyszer lakomát készítettek Abdurrahman Ibn Aufnak (r.a.), Mohammed próféta (s.a.w.) egyik társának, hogy a böjtjét megtörhesse. Egy percig a gazdag ételeket nézte, aztán így szólt:

- Muszab ibn Umair az uhudi csatában halt hősi halált. Ő jobb ember volt nálam. Egyszer régen vagyonos ember volt, de amikor meghalt, nem volt mása, mint egy ócska köntös. Ezt használtuk hálotti lepleként, de még ahhoz sem volt elég hosszú, hogy a testét betakarja. Utána pedig megadatott nekünk a világ minden gazdagsága. De mi van akkor, ha a jutalmukat megkapjuk már ebben az életben a következő helyett?



Azzal sírva fakadt, és felkelt az asztaltól, anélkül, hogy evett volna.⁶⁶

Mohammed próféta (s.a.w.) egy másik kiemelkedő társa, Abu Dharr szegény ember volt. Ennek ellenére mindig hálás volt Allahnak, és sokat adakozott. Azért tett így, mert Mohammed próféta (s.a.w.) azt tanácsolta neki:

„Abu Dharr, önts egy kicsit több vizet a levesedhez, és kínáld meg vele a szomszédodat is!” (Muslim, Birr, 142)

Mohammed próféta (s.a.w.) két társa... az egyikük gazdag, a másikuk szegény, de mindkettőjük szívét Mohammed próféta (s.a.w.) szeretete töltötte meg! A viselkedésük ugyanolyan volt, és a legnagyobb türelem tükröződött életükben, abban az őszinte reményben, hogy elnyerhetik Allah meglegedését. Allah meglegedését kell szem előtt tartanunk, Rá kell gondolnunk, az igazak társaságát kell keresnünk, és őszintén azért kell fohászzkodunk, hogy a mi szívünket is hasonló érzések töltsék meg.

A Mindenható Allah azt mondja:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا

„Ti, akik hisztek! Legyetek állhatatosak, és türelmesek, és kitartók, és féljétek Allahot, hogy sikeresek lehessetek!” (Imrán családja, 3:200)

Máshol pedig:

وَالْعَصْرِ. إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ. إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

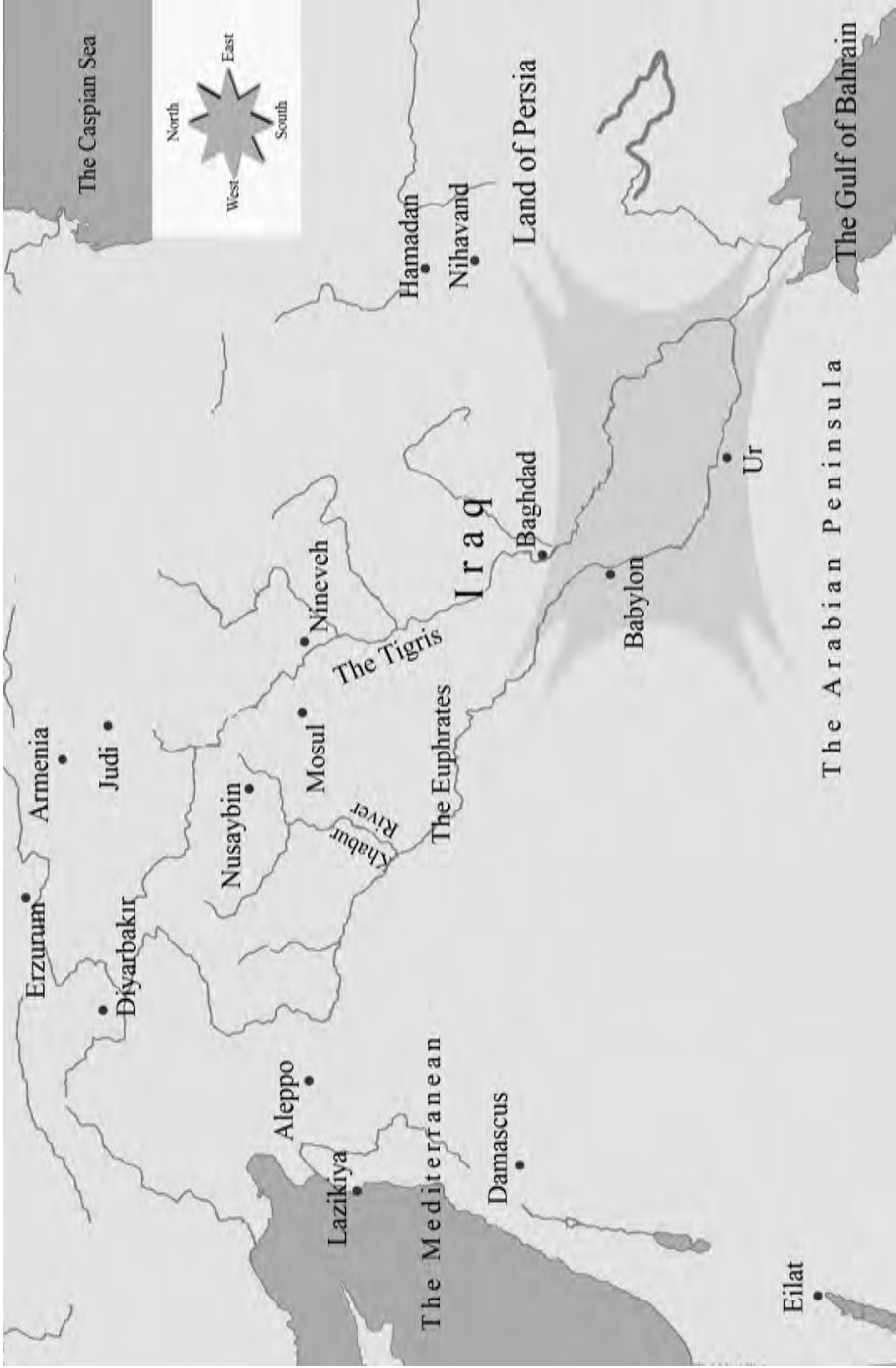
66. Bukhari, Janaiz, 27)

„A délutánra. Bizony, az ember kárvallott lesz. Kivéve azok, akik hisznek, és jótetteket cselekszenek, és egymást az igazságra ösztönzik, és egymást türelemre ösztönzik.” (A délután, 103:1-3)

Ahhoz azonban, hogy másoknak az igazságot és türelmet tudjuk tanácsolni, először a saját életünkben kell ezeket alkalmaznunk.

A Mindenható Allah adja meg nekünk azt a türelmet, amire szükségünk van. Adjon nekünk részt a próféták és Allah barátai türelméből, és őrizzen meg minket az olyan próbatételektől, amelyeket nem tudnánk elviselni!

Ámin.





HÚD

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, akinek a népét maga alá temette egy forgószelel

HÚD PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Húd próféta Noé próféta fiának, Sémnek volt az unokája, és Ád népéhez küldetett el.

A „Húd” név az arab *havada* szótöböl származik, aminek a jelentése kedvesség, nyugalom, megnyugtatas és megbékülés. Abir néven is ismert, valamint Nabijullah, vagyis Allah prófétája néven.

Húd Ahkaf földjén született egy nemesi családból, és ott is nőtt fel. Próféta küldetése előtt kereskedéssel foglalkozott. Sötét bőré, jó külsejű, jó természetű, közepes magasságú ember volt. Azt mondják, hogy nagyon hasonlított Ádárhoz. Emellett erényes ember volt, aki komolyan vette az isten szolgálatot. Együttérző és bőkezű is volt, és törődött a szegényekkel.

Ád népe

Húd próféta Ád népéhez küldetett el. A Kegyes Korán a 7., 11., 23., 26., 41., 46., 51., 54., 69. és 89. szúrában említi Ád népét.

Ád népe egy arab törzs volt, amely 23 kisebb klánból tevődött össze. A törzset Ád, Noé próféta unokája után nevezték el. Körülbelül 800 évvel Noé után éltek. Az elbeszélések szerint a törzs tagjai nagy termetű, erős emberek voltak, és nagyon hosszú ideig éltek.

Ahkaf, az a térség, ahol Ád népe élt, s melynek pusztulása tanulságként szolgál az egész emberiség számára, a mai Jemen, Áden



és Omán helyén fekszik. Ád népe volt az első nép, amely letelepedett Arábiában. A föld, ahol éltek, rendkívül termékeny volt. Ahkaf számos kertből és szőlőből állt, amelyeket *iramnak* neveztek. Innen származik a híres „iram kertjei” kifejezés.

Ád népe sziklákat vájt ki, hogy felépítse házeit, és hatalmas épületeket emeltek, amelyekben kertek és medencék is voltak. Lenyűgöző szépség vette körül őket.

Ád népe volt az első nép, amely Noé (a.s.) után visszatért a bálványimádásra. Allah számos kegyben és evilági gazdagságban részesítette őket, ám, ők kevélyé és telhetetlenné váltak. Megtévesztette őket a kegyek bősége, amiben részesültek. Teljesen az evilági élet bűvölete alá kerültek. Amikor a rossz és a széthúzás kezdett terjedni közöttük, eltértek a vallásuktól. Nem gondolkodtak el Noé bölcsességén és népének félelmetes végzetén, és nem fogadták meg a figyelmeztetést. A Kegyes Korán azt mondja róluk:

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ

„Ami Ádot illeti, ők jogtalanul fennhéjázók voltak a földön, és azt mondták: „Ki hatalmasabb nálunk az erejét tekintve?” Nem látják, hogy Allah, Aki teremtette őket, hatalmasabb náluk az erejét tekintve? És ők tagadták a Mi ajáinkat.” (A részletesen megmagyarázott, 41:15)

Olyan mértékben letévedtek az isteni vallás útjáról, hogy végül bálványokat készítettek maguknak, melyeket Szamed, Szamud, Szada és Heba néven neveztek, és azokat imádták. Ezen kívül minden határt átléptek a pazarlásban és hivalkodásban.

Az erősek közülük kezdték elnyomni a gyengébbeket. Zsarnokokká váltak, odáig jutottak az elnyomásban és kizsákmányolásban, hogy lerohanták a gyengébb klánokat, és kifosztották őket. A kiszolgáltatott embereket felvitték magas épületeik tetejére, és pusztaszórakozásból a mélybe taszították őket. Majd élvezettel szemlélték összezúzott testüket. Így a szívük teljesen megkeményedett, és a zsarnokságuk szinte elképzelhetetlen mértéket öltött. Azonban ők lettek az első nép Noé próféta ideje után, amelyet elpusztított az isteni harag.

Húd próféta csak annyiban kötődött ehhez a törzshöz, hogy a rokonuk volt, de ami az életmódját illeti, semmi közös nem volt bennük. Húd tiszta és nemes családból származott, és ennek megfelelő életet is élt.



Ahogy Ád népének züllöttsége és lázadása egyre erősebb lett, gonoszították pedig napról napra szaporodtak, Allah elküldte Húdot a népéhez, prófétaként. Azt parancsolta neki:

„Menj, és figyelmeztess őket, és ne félj! Téged választottalak ki az üzenetem átadására, és általam számos csodát fogok mutatni neked!”

Miután a kinyilatkoztatást megkapta, Húd próféta elment oda, ahol a népe össze szokott gyűlni. A királyuk, Haldzsán is ott volt, és aranytrónon ült. Húd próféta erős hangján beszélni kezdett:

„Népem! Egyedül Allah méltó arra, hogy imádjátok. Ne boruljatok le a bálványok előtt! Ne feledjétek, hogy Noé népe is ezért lett elpusztítva!”

A Kegyes Korán így beszéli el:



„Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs istenetek Rajta kívül. Hát nem vagytok istenfélők?” (A magaslatok, 7:65)

وَيَا قَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ
مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ

És népem! Kérjétek Uratok bocsánatát, aztán forduljatok Hozzá bűnbánattal. Ő bőségesen fog küldeni rátok az égből, és erővel növeli az erőteteket. És ne forduljatok el, bűnösként!” (Húd, 11:52)

Haldzsan dühös lett. Azt mondta:

„Húd, szégyelld magad! Azt hiszed, hogy győzhetsz felettünk, mikor mi ilyen erős és nagylétszámú nép vagyunk? Hát nem látod, hogy egymagad vagy? És nem tudod, hogy nekünk minden nap ezer gyermekünk születik?”

Haldzsan és Ád népe arrogáns büszkesége miatt semmibe vette Húd szavait:

وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ
غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ. قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي
سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ. قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ
وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

„És Ádhoz elküldtük a testvérüket, Húdot, aki azt mondta: „Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs istenetek Rajta kívül. Hát nem vagytok istenfélők?” Azok vezetői, akik hitetlenek voltak a népéből, azt mondták: „Bizony, úgy látjuk, hogy bolond vagy, és bizony, azt gondoljuk, hogy a hazugok közé tartozol!” Azt mondta:



„Népem! Nincs bennem bolondság, hanem küldött vagyok a Világok Urától!” (A magaslatok, 7:65-67)

A Kegyes Korán így írja le tiltakozásukat:

قَالُوا يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا
نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ. إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ
إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ

„Azt mondták: „Húd! Nem hoztál te nekünk nyilvánvaló bizonyítékot, és nem hagyjuk el az isteneinket csak azért, mert te azt mondogod, és nem hiszünk neked! Nem mondunk semmit, csak azt, hogy valamelyik istenünk megragadott téged gonoszsággal!” (Húd, 11:53-54)

Érveik ugyanolyanok, mint általában a próféták ellen felhozott érvek. Sőt, valójában ugyanazok, mint amelyeket a tagadók ma is mondanak. Az esetek túlnyomó többségében a gazdagok és hatalmasok érvelnek így, mert fenyegetve érzik magukat, és félnek, hogy elveszítik befolyásukat a közösségben. Ád népének kifogásait a következőképpen foglalhatjuk össze:

1. Annyira ostobák voltak, hogy örültséggel vádolták Húd prófétát:

إِنَّا لَنَرَاكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

„És a népe vezetői azt mondták: „Bizony, úgy látjuk, hogy nyilvánvaló tévelygésben vagy!” (A magaslatok, 7:60)

إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

„Azok vezetői, akik hitetlenek voltak a népéből, azt mondták: „Bizony, úgy látjuk, hogy bolond vagy, és bizony, azt gondoljuk, hogy a hazugok közé tartozol!” (A magaslato, 7:66)

2. Maradiak és makacsok voltak, és azt gondolták, hogy nincs jobb út, mint amit az őseik követtek:

قَالُوا أَجِئْنَا لِنُعْبَدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا

„Azt mondták: „Azért jöttél el hozzánk, hogy egyedül Allahot szolgáljuk, és elhagyjuk azt, amit az ősapáink szolgáltak? Akkor hozd el ránk azt, amit ígérsz nekünk, ha igazmondó vagy!” (A magaslato, 7:70)

3. Folyton azzal érveltek, hogy ők hatalmasok és sérthetetlenek, és hogy Húd semmit nem tud tenni, amivel árthatna nekik:

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً

„Ami Ádot illeti, ők jogtalanul fennhéjázók voltak a földön, és azt mondták: „Ki hatalmasabb nálunk az erejét tekintve?” Nem látják, hogy Allah, Aki teremtette őket, hatalmasabb náluk az erejét tekintve? És ők tagadták a Mi ájainkat.” (A részletesen megmagyarázott, 41:15)

4. Tagadták a túlvilágot, azt gondolva, hogy nincs más élet az evilági életen kívül:

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ

„Nincs más élet, csak az evilági élet, meghalunk, és élünk, és nem leszünk feltámasztva.” (A hívők, 23:37)

5. Egyfolytában gúnyolták a prófétájukat és a hívőket:

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ
وَأَتَرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا
تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ. وَلَئِنْ
أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا لَخَاسِرُونَ

„És a vezetők, akik hitetlenek voltak a népéből, és tagadták a Túlvilág találkozását, pedig bőséget adtunk nekik az evilági életben, azt mondták: „Nem más ez, csak egy hozzátok hasonló emberi lény! Abból eszik, amit ti esztek, és abból iszik, amit ti isztok! És ha engedelmeskedtek egy hozzátok hasonló embernek, akkor bizony vesztesek lesztek!” (A hívők, 23:33-34)

Isteni figyelmeztetések

Húd prófétát nagyon elszomorította népe lázadása és hajthatatlansága, mikor ő az igazság útjára akarta hívni őket. Szomorúságában a Mindenható Allahhoz fohászkodott, és Nála keresett menedéket. A törzs meg is kapta az első isteni figyelmeztetést: a nők többé nem tudtak gyermeket szülni. Terméketlenségük tíz évig tartott. Végül nem volt más választásuk, mint Húd prófétához fordulni, aki megígérte nekik, hogy fohászkodik értük, de csak akkor, ha hisznek Allahban.

A népe azonban kitartott a tudatlanságban, sőt, odáig mentek, hogy gúnyolódva és megrovóan egyenesen a büntetést kérték saját magukra:

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَا عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا
تَعِدُّنَا إِنَّ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

„Azt mondták: „Azért jöttél hozzánk, hogy elfordíts minket az isteneinktől? Akkor hozd el ránk azt, amivel fenyegetsz minket, ha igazmondó vagy!” (A homokdűnék, 46:22)

Ekkor a vízforrásaik kiapadtak. Kertjeik és szőlőik elszáradtak. Iram gyönyörű, termékeny kertjei eltűntek. Az erős, nagy termetű emberek olyan helyzetbe kerültek, hogy egy morzsányi ételt sem találtak.

Húd próféta ismét összegyűjtötte őket, és újra azt tanácsolta nekik, hogy kérjék Allah bocsánatát. Nyíltan figyelmeztette őket, hogy térjenek vissza a hitetlenségből:

قَالَ إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ.
مِنْ دُونِهِ فَكِدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونِ. إِنِّي تَوَكَّلْتُ
عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا
إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ. فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا
أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا
تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيفٌ

Azt mondta: „Bizony, Allahot hívom tanúnak, és ti is tanúsítjátok, hogy én ártatlan vagyok attól, amit ti társítotok, Rajta kívül. Szőjétek hát a terveteket ellenem, mind együtt, és ne adjatok nekem haladékot. Bizony, én Allahra hagytam, az én Uramra és a ti Uratokra. Nincs egyetlen mozgó teremtmény se, amelynek ne

ő ragadná meg az üstökét. Bizony, az én Uram egyenes úton van! Hát ha elfordultok, én bizony átadtam nektek azt, amivel hozzátok küldtettem. És az én Uram másik népet hoz majd örökösiül, és ti nem árthattok Neki semmiben. Bizony, az én Uram minden dolog Megőrzője.” (Húd, 11:54-57)

Ezekből az ájából megérthetjük, hogy Húd próféta egyértelmű kihívást intéz arrogáns népéhez, mintha csak azt mondaná:

„Gyűljetek össze mind, és tegyetek meg minden töletek telhetőt, hogy elpusztítsatok. Ne várjatok egy pillanatot sem. Én nem aggódom amiatt, amit tehettek velem. Még csak rátok se pillantok. Én egyedül Allahban bízom, és Rá hagyatkozom. Aki Allahra hagyatkozik, azt nem élheti ártalom. Engem pedig nem érdekel más, csak Ő. Egyedül Allahra hagyatkozom, és egyedül Őt szolgálom!”

Ezek a szavak önmagukban elegendő bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy Húd valóban Allah prófétája volt, és hogy akik szembeálltak vele, azok tévedtek. Bár Húd meglehetősen könnyű kihívást intézett hozzájuk, minden fizikai erejük ellenére semmit nem tudtak tenni. Ez is azt mutatja, hogy Húd üzenete igaz volt.

De a népre ez a figyelmeztetés sem hatott. Annak ellenére, hogy súlyos éhínséget és nehézségeket kellett elviselniük, nem kértek bocsánatot, és nem tértek vissza az Allah egyedülvalóságába vetett hithez.

Rengeteg vagyonuk volt, de az csak eltávolította őket Allahtól.

Ha követték volna prófétájukat, többé nem művelhették volna mindazokat a tiltott dolgokat, melyekből oly sok élvezetük származott, nem tudták volna elnyomni a gyengéket, zsarnokoskodni a kiszolgáltatottak felett. Hiszen az Allah egyedülvalóságába vetett hit, ami minden igaz vallás alapja, bizonyos korlátokat is hoz magával. És ez a nép, mely a legnagyobb kényelemben és önfejlően élt,



nem volt hajlandó elviselni semmiféle korlátokat. Inkább úgy döntött, hogy nemtörődöm módon, korlátok nélkül, az alsóbb énjük kénye-kedve szerint fognak élni. Végül azonban sokkal súlyosabb korlátokat okoztak saját maguknak a túlvilági életükre.

A pusztító vihar

Ekkor a Mindenható Allah három évig visszatartotta az esőt Ád népétől. A nép egy csoportot küldött oda, ahol ma Mekka áll, hogy esőért fohászkodjanak.

Nem telt el hosszú idő, és felhők kezdtek gyülekezni az égen. Amikor Ád népe látta a felhőket, nagyon megörültek, és azt mondták: végre megjött az eső!

Nem is sejtették, hogy ezek az isteni büntetés felhői.

Húd próféta még utoljára figyelmeztette és a hitre hívta őket. Ők azonban még most sem ébredtek fel a mély tudatlanságból és nemtörődömségből, és azt mondták:

„Nem, ezek a felhők nem jelentenek mást, csak a közelgő esőt!”

És így az utolsó figyelmeztetésre is süketek és vakok maradtak. S végül pedig a kijelölt angyalok eljöttek a törzshöz az eget beborító sötét felhőkkel együtt.

Szerda reggelre a szél felerősödött, annyira, hogy a vihar már gyökerestül tépte ki a fákat a földből. A vihar zaja és a hideg egyre erősödött. A Kegyes Korán Így írja le a látványt:

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحِسَاتٍ لِنُذِيقَهُمْ
عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ
أَشْرَىٰ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ

„Ezért dühöngő szelet küldtünk rájuk a szerencsétlenség napjai során, hogy megízleltessük velük a megaláztatás büntetését ebben a világban. És bizony, a Túlvilág büntetése még megalázóbb, és nem lesznek megsegítve.” (A részletesen megmagyarázott, 41:16)

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ

„Bizony, tomboló szelet küldtünk rájuk a folyamatos szerencsétlenség napján” (A Hold, 54:19)

وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ.
مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرَّمِيمِ

„És Ádban (is jel van), amikor elküldtük ellenük a meddő szelet. Nem hagyott meg semmit abból, amit elért, hanem olyanná tette, mint a szétomlott romok.” (A szeleket támasztók, 51:41-42)

A forgószelel úgy ragadta az embereket a levegőbe, mint a sáskákat. Az emberek összekötötték a ruháikat, hogy a szél ne tudja felkapni őket, de az sem használt. Mikor látták, hogy a tomboló szél a tevéket és a legerősebb embereket is elragadja, berohantak a házaikba. De a szél onnan is kifújta őket, mint a szalmaszálat. A Kegyes Korán így írja le:

تَنَزَّعُ النَّاسُ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ

„úgy szakította ki az embereket, mintha datolyapálmák kitépett törzsei lennének” (A Hold, 54:20)

A Mindenható Allah megparancsolta a szélnek, hogy a homokdűnéket halmozza az emberekre. És vihar így tombolt nyolc napon és hét éjszakán keresztül. A büntetés elérte a lázadó gonoszokat. A Kegyes Korán azt mondja:

سَحَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا
صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعِجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ. فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ

„Ő tette ki ennek őket hét éjszakán és nyolc napon keresztül, szünet nélkül. Láthattad az embereket lerogyva, mintha csak elkorhadat datolya-törzsek lennének. Látod-e bármi maradványukat?”

(A megvalósuló, 69:7-8)

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ
جَبَّارٍ عَنِيدٍ. وَأَتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لُغْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ، أَلَا إِنَّ
عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِعَادٍ قَوْمِ هُودٍ

„És ez Ád, akik elutasították Uruk ajáit, és nem engedelmeskedtek az Ő küldötteinek, és követték minden makacs zsarnok parancsát. És ebben a világban átok követte őket, és a Feltámadás Napján. Kétségtelen, Ád bizony nem hitt Urában. El hát Áddal, Húd népével!” (Húd, 11:59-60)

Allah az Ő kegyelme következményeként megmentette és megőrizte Húd prófétát és azokat, akik hittek és követték őt:

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَنَجَّيْنَاهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ

„És amikor eljött a Mi parancsunk, megmentettük Húdot és azokat, akik vele együtt hittek, Tőlünk való kegyelemként, és megmentettük őket a súlyos büntetéstől.” (Húd, 11:58)



A Korán-tudósok szerint a „**megmentettük Húdot és azokat, akik vele együtt hittek, Tőlünk való kegyelemként**” kifejezés azt jelenti:

Allah kegyelmének egyenes következménye volt, hogy megmentette Húdot és a hívőket. Ez azt is jelenti, hogy azokat az áldásokat, amelyeket Allah áraszt az emberekre, nem a cselekedeteik ellenértékéért adja, hanem az Ő végtelen kegyelméből származnak.

Aisa (r.a.) azt beszélte el, hogy Mohammed prófétát (s.a.w.) félelem és aggodalom töltötte el, ha feltámadt a szél, vagy egy fekete felhő jelent meg az égen. Néha csak bámulta a felhőt, néha azonnal hazament. Csak akkor érzett megkönnyebbülést, amikor végre eleredt az eső. Egyszer megkérdezte az okát, és Allah Küldötte (s.a.w.) azt felelte:

„Lehetne olyan felhő is, mint ami összegyűlt Ád népe felett. Ők azt hitték a fekete felhőről, hogy kegyelemmel telten érkezett. De kiderült, hogy haraggal volt tele.” (Bukhari, Tafsir, 46/2; Muslim, Istisqa, 14-16)

Aisa (r.a.) azt is mondta:

„Amikor feltámadt a szél, Allah Küldötte (s.a.w.) így fohászzkodott:

Allah, Hozzád fohászskodom azért, hogy az, amit ez a szél hordoz abból, amit Te küldtél el, jó legyen számunkra. És Nálad keresek menedéket ettől a széltől, és a rossztól, amit hordoz abból, amit elküldtél.” (Muslim, Bukhari, 15)

A Prófétánk (s.a.w.) azt tanácsolta nekünk, hogy legyünk ugyanolyan éberek és tudatosak, mint ő.

Búcsúzarándoklatán a Próféta (s.a.w.) Uszfan völgyét elérve megkérdezte Abu Bakrt (r.a.), hogy tudja-e, hogy hol vannak.

- *Uszfan völgyében vagyunk – mondta Abu Bakr.*

Allah Küldötte (s.a.w.) ekkor elmondta neki, hogy Húd próféta ugyanezen a völgyön haladt át, amikor zarándoklatra tartott, gyapjúszövetet csavart a dereka köré, és színes inget viselt, egy fiatal, vörös teve hátán ült, aminek a kantárját datolyaháncsból fonták.⁶⁷

Miután Ád népe elpusztult a forgószelelben, Húd és a többiek Mekkába mentek, és ott éltek halálukig.

Húd próféta csodái

1. Allah engedelmével Húd próféta irányítani tudta a szeleket, amilyen irányba csak akarta. Amikor a népe jelet kért tőle, ő megkérdezte, hogy milyen jelet akarnak látni. Azt felelték: irányítsa a szelet az általuk kívánt irányba.

Húd próféta így is tett, megparancsolta a szélnek, hogy a kívánt irányba fújjon. Fontos elgondolkodnunk azon a tényen, és tanulni a benne foglalt figyelmeztetésből, hogy Ád népét azért pusztította el a szélvihar, mert ilyen csodát kértek a prófétájuktól, s mikor teljesítette, akkor sem hittek neki. A Kegyes Korán ezt az erős szelet nevezi *rih-i szarszárnak*, pusztító, tomboló szélnek.

2. A gyapjút csavart selyemszálakká tudta szőni.

3. Egyszer egy nagy szélvihar során a népe nem tudta folytatni az útját, és az a veszély fenyegette őket, hogy elragadja őket az árvíz. Ezért Húd próféta fohászkodott Allahhoz, és fohásza eredményeképpen az út mellett menedékhelyek jelentek meg, ahová az eső elől húzódhattak, és biztonságot találtak, míg elállt. Mikor az eső elállt, folytathatták útjukat.



A Kegyes Korán azért beszéli el a próféták és népeik történetét, hogy értékes leckét tanítson a hívőknek. A próféták viselkedési és cselekedetei egy követendő utat is mutatnak nekünk. Húd próféta története is számos követendő példát tartalmaz számunkra:

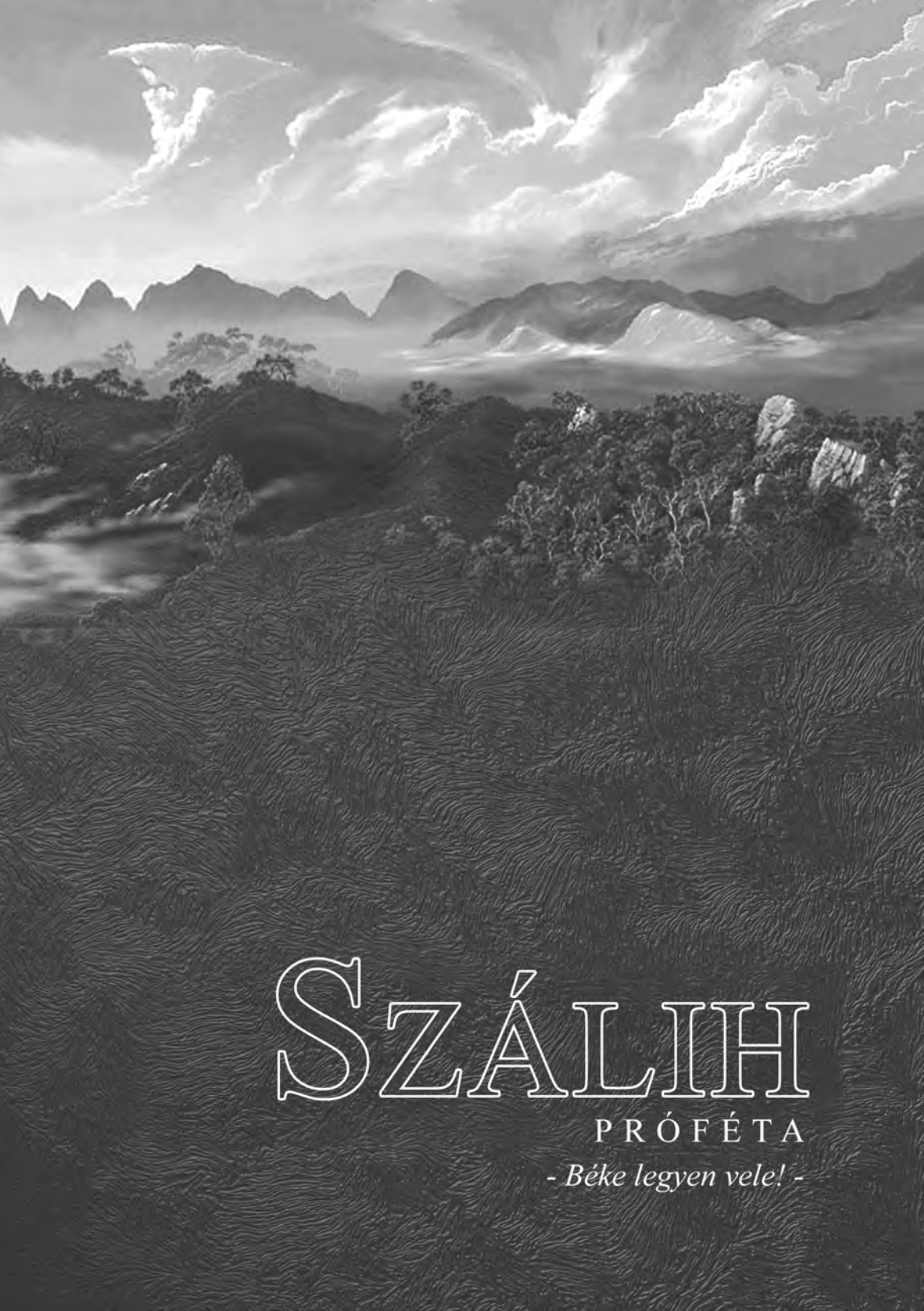
Húd próféta tiszteletre méltó ember volt, aki teljes szívéből, minden cselekedetében Allahra hagyatkozott. Alaposan átgondolta és mérlegelte szavait, mielőtt beszélt volna. Például amikor a népe az vádolta, hogy őrült, csak annyit válaszolt, hogy nem az, és hogy egy Allah által elküldött figyelmeztető számukra. Nem mondott ennél többet. Nemcsak nem viszonozta rosszal a rosszat, inkább kedvesen bánt azokkal, akik rosszul bántak vele. Emlékeztette őket mindazokra a kegyekre, amelyeket Allahtól kaptak, és hogy ki kell mutatniuk a hálájukat ezekért azzal is, hogy engedelmeskednek Uruknek. Azt külön hangsúlyozta, hogy nem vár tőlük semmilyen fizetséget munkájáért.

Béke legyen Húd prófétával!



Húd próféta





SZÁLIH

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, akinek a népét földrengés pusztította el

SZÁLIH PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Szálih próféta (a.s.) az Ádám próféta (a.s.) utáni 19. generációból származott. Thamúd népéhez küldetett el. Egy elbeszélés szerint Noé, Húd és Suajb próféta mellett van eltemetve Mekkában, a Zamzam forrás és Ábrahám helye között.

Thamúd népe

Thamúd népének pusztulása legendás. A korán többször is említi őket, bűneiket együtt, melyek pusztulásához vezettek.

Thamúd népe nevét ősről, a Noé próféta Sém nevű fiának leszármazottai közé tartozó Thamúdról kapta. Húd próféta halála után Thamúd és azok, akik vele voltak, a Hidzsar nevű régióban telepedtek le, ami Damaszkusz és a Hidzsar között volt. Később innen elvándoroltak, és Ád népének földjén éltek. Thamúd fiai megszáporodtak, és egy egész törzs (*kabila*) lett belőlük. Végül pedig olyan sokan lettek, hogy egy teljes népet (*kaum*) alkottak, melyet *Ád-i thani*, második Ád néven is neveztek.

Thamúd népe is megkapta mindazokat a kegyeket, melyekben Ád népe részesült, azonban hozzájuk hasonlóan ők is nemtörődömmé és tévelygővé váltak.

Nem fogadták meg azt a figyelmeztetést sem, ami Ád korábbi népének sorsában rejtett számukra. Nem tekintették isteni büntetés-



nek azt a végzetet, ami a korábban ott élteket sújtotta, és azt mondták:

„Homokra építették a házaikat, és nem építkeztek elég szilárdan. Ezért pusztultak el. Mi viszont kemény sziklára építjük a házaikat, nekünk aztán nem árthat semmiféle vihar!” Ezért a házaikat sziklákba vájták.

Thamúd népe is erős, jó felépítésű emberekből állt, akárcsak Ád népe. Magas szintű civilizációval rendelkeztek, a legkiemelkedőbb tudásuk abban rejlett, hogy ki tudták vájni a sziklákat, hogy oda építsék házaikat. Hatalmas sziklákat, sőt, egész hegyeket tudtak bármilyen formára faragni, amit csak kőfaragó mestereik elképzeltek. Azonban régen elfelejtették az Allah egyedülvalóságába vetett hitet, ezért tudásukat arra is használták, hogy ezekből a sziklából bálványokat faragjanak.

A vezetőjük egy Dzsanda nevű ember volt.

Thamúd népe tanácskozott egymás közt, majd arra kérték a vezetőjüket, hogy készítsen nekik egy bálványt – egy olyan bálványt, amihez nincs más hasonló a többi nép bálványai között. Dzsanda örömmel teljesítette kérésüket. Felmentek egy hatalmas hegyre, és elkezdték faragni a sziklát. Szemeket faragtak a bálványnak, a tehénéhez hasonló mellkast, és a lóéhoz hasonló lábakat, majd arannyal és ezüsttel borították be az egészet. Végül drágakövekkel díszítették, leborultak előtte, és imádni kezdték.

A nagy bálvány kifaragása után az emberek templomokat is építettek, ahol bálványaikat elhelyezhették. Több bálványuk is volt: Vedd, Dzsedd, Héd, Sams, Manaf, Manat, Lat, és ezeket kezdték imádni. Ők voltak az első nép az emberiség történetében, amely szentélyeket épített bálványainak.



Szálih próféta e nép között élt. Kereskedéssel foglalkozott, és kézművességgel is kereste kenyerét.

A népe szerette becsületessége, jósága és ügyessége miatt, és nagy reményeket fűztek hozzá. Olyannyira, hogy sokan vezetőjüknek is akarták választani. A Mindenható Allah azonban prófétává tette őt.

Szálih próféta (a.s.) elkezdti hirdetni az üzenetet

Amikor Szálih 40 éves lett, Gábriel angyal tájékoztatta arról, hogy a Mindenható Allah prófétának választotta ki. Először Szálih attól tartott, hogy népe nem fogja elfogadni a hívását és az Allah egyedülvalóságába vetett hitet, de Gábriel azt mondta neki:

„Szálih, te hívd a népedet Allahhoz, és olyan dolgokat fogsz tapasztalni, amilyeneket nem tapasztaltak Noé és Húd idején!”

Az üzenet terjesztésével megbízott Szálih először a nép vezetőjéhez, Dzsandához ment, és az Allah egyedülvalóságába vetett hitre hívta őt.

Dzsanda jól és észszerűen fogadta az üzenetet, és azt mondta:

„Hadd tájékoztassam a népemet! Ha nem hallgatnak rám, akkor majd közösen beszélünk velük.”

Aztán Dzsanda összehívta a népet, és elmondta nekik, hogy Szálihott Allah prófétának választotta ki, és elmagyarázta nekik az Allah egyedülvalóságába vetett hitet, amit tőle tanult.

A népe azonban azt mondta: jöjjön Szálih saját maga, és mondja el ő, hogy mit akar.

Szálih próféta eléjük állt, és beszélt nekik az Allah egyedülvalóságába vetett hitről. A Kegyes Korán így írja le a történeteket:



وَالِي ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ
غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ
تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ

És Thamúdhoz elküldtük a testvérüket, Szálihot. Azt mondta:
„Népem! Szolgáljátok Allahot, nincs más istenetek Rajta kívül! Ő
hozott létre benneteket a földből, és letelepített rajta. Kérjétek hát
az Ő bocsánatát, aztán forduljatok Hozzá bűnbánattal. Bizony,
Uram közel van, és válaszol.” (Húd, 11:61)

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ. إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ.
إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ. فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا. وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

**„Thamúd meghazudtolta a küldötteket. Amikor a testvérük,
Szálih azt mondta nekik: „Nem vagytok istenfélők? Bizony, én
megbízható Küldött vagyok hozzátok. Féljétek hát Allahot, és enge-
delmeskedjétek nekem! És nem kérek érte, semmi fizetséget tőletek.
Az én fizetségem csak a Világok Urától van.” (A költők, 26:141-145)**

Azonban Thamúd népe Szálih ellen fordult, amint elkezdte hir-
detni az üzenetet. A korábban élt próféták népeihez hasonlóan csak
nagyon kevesen fogadták el a hitet. A többiek azt mondták:

قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ
مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ قَالَ يَا



قَوْمَ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَآتَانِي مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ
يُنْصِرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ

„Szálih! Bizony, te voltál közöttünk az, akibe korábban a reményünket helyeztük. Vajon megtiltod nekünk, hogy azt szolgáljuk, amit az ősapáink is szolgáltak? És bizony, kétségben és gyanakvásban vagyunk azzal kapcsolatban, amire te hívsz minket!”

Azt mondta: „Népem! Mit gondoltok, ha én nyilvánvaló bizonyítékot követek Uramtól, és Ő Tőle Magától származó kegyelmet adott nekem, akkor ki segíthetne nekem Allahhal szemben, ha nem engedelmeskednék Neki? Hát nem növelnétek engem másban, csak a veszteségben.” (Húd, 11:62-63)

قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

„Azt mondta: „Népem! Miért akarjátok a rosszat siettetni a jó előtt? Miért nem kéritek Allah bocsánatát, hogy kegyelmet kaphassatok?” (A hangyák, 27:46)

Hiába volt azonban a sok bölcs tanács, a népe azzal vádolta Szálih profétát, hogy örült és hazug:

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ

„Azt mondták: „Te csak a megbabonázottak közé tartozol!” (A költők, 26:153)

Aztán egymást közt kezdték el beszélni róla:

أَلْقَىٰ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَابٌ أَشْرٌ

„Azt mondták: „Egy közülünk való emberi lény az, akit köves-sünk? Bizony, akkor biztosan tévelygésben és örültségben lennénk! Hozzá küldetett el az emlékeztető közülünk? Nem, ő egy arcátlan hazug!” (A Hold, 54:24-25)

A Mindenható Allah azonban így figyelmezteti őket:

سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَنِ الْكَذَّابُ الْأَشْرُ

„Holnap meg fogják tudni, hogy ki a hazug, az arcátlan!” (A Hold, 54:26)

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحَنَّ نَادِمِينَ

„Egy kis idő múlva bizonynyal meg fogják bánni!” (A hívő, 23:40)



Mindezek ellenére Szálih próféta tovább hirdette az üzenetet népének, és próbálta lebeszélni őket a bálványimádásról:

أَتَتْرَكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ. فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ. وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ
طَلْعُهَا هَضِيمٌ. وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ. فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُوا. وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُشْرِكِينَ. الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي
الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

„Vajon meg lesztek hagyva biztonságban abban, ami itt van, kertekben és forrásoknál, és szántóföldeken, és puha hajtású datolyapálmáknál? És házakat vájtok ki a hegyekből, nagy ügyes-séggel. Féljétek hát Allahot, és engedelmeskedjete nekem! És ne engedelmeskedjete azok parancsának, akik mértéktelenek, akik



romlást terjesztenek a földön, ahelyett, hogy jót hoznának.” (A költők, 26:146-152)

Amikor a népe megértette, hogy Szálih prófétát nem tudják eltéríteni az útvjáról, helyette azon kevesek felé fordultak, akik elfogadták a hívását. Céljuk az volt, hogy elszigeteljék Szálihot, és magára maradjon. Azt kérdezték a hívóktól:

„Tudjátok, hogy Szálih küldött az Urától?” (A magaslatok, 7:75)

Azonban azok, akik már megízlelték a valódi hitet, eltántoríthatatlanok voltak:

أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُّرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ

„Bizony, mi tényleg hiszünk abban, amivel ő elküldetett.” (A magaslatok, 7:75)

A tagadók, akiket valójában lenyűgözött a hívők állhatatossága, csak makacssággal tudtak válaszolni:

إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ

„Bizony, mi hitetlenek vagyunk abban, amiben ti hisztek!” (A magaslatok, 7:76)

A hitetlenek számos ürügyet hoztak fel a hit ellen, például azzal vádolták Szálih prófétát, hogy csak a vagyonukat akarja megszerezni, és a királyuk akar lenni.

Azzal a primitív logikával érveltek: „Hiszen megvannak a bálványaink, most akkor forduljunk el ezektől az istenektől, akiket láthatunk és tapinthatunk, és imádjuk helyette Allahot, akit nem is látunk? Egyáltalán, hogyan küldhetett el téged Allah prófétaként, mikor őt nem is lehet látni?”

És azt követelték tőle, hogy ha igazat mond, hozzon nekik egy jelet: cselekedjen valami olyat, amire senki más nem képes!

مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ بَآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

„Nem vagy más, csak hozzánk hasonló emberi lény, hozz hát egy jelet, ha igazmondó vagy!” (A költők, 26:154)

A teve csodája

Szálih prófétát nagyon elszomorította népe tudatlansága és nemtörődomsége. Egy időre elvonult tőlük, elhagyva őket. Mikor visszatért, a Mindenható Allah megmutatta a népnek próféciaja nagyságát és fenségét, lenyűgözve és megdöbbenve őket.

Szálih a nép vezetőjéhez, Dzsandához ment, aki azt mondta neki:

„Próbára fogunk tenni, hogy lássuk igazat beszélsz-e!”

Egy nagy sziklára mutatott, amit mindenki al-Katiba néven ismert, és azt mondta:

„Urad hozzon elő belőle egy ellés előtt álló vörös nősténytevé! És ha a csikója megszületik, legyen az is vörös, mint az anyja!”

Az összegyűlt nép gúnyolódva kiabálta:

„A teje legyen hideg nyáron, és meleg télen! Aki iszik belőle, az találjon gyógyulást minden betegségére. Ha egy szegény iszik belőle, gazdagodjon meg!”

Akkoriban a vörös szőrű tevéket tartották a legértékesebbnek, ezért kértek ilyet Szálih prófétától.

Amikor Thamúd egész népe összegyűlt, Szálih próféta fohászolni kezdett, és Allahhoz fohászzkodott, hogy teljesítse a kérésüket.



A szikla nőni kezdett, fájdalmas hangok hallatszottak belőle, majd előlépett belőle egy vörös szőrű teve, és azt mondta:

„Nincs más istenség, csak Allah, és Szálih Allah Küldötte!”

Amikor ezt a csodát látta, Dzsanda megcsókolta Szálih proféta homlokát, és a népéből százan csatlakoztak hozzá a hitben. Aztán így szólt népéhez:

„Népem, ne legyetek vakok többé! Én hiszek Allahban, Akin kívül nem méltó senki az imádatra, Akinek nincs társa, és nincs Hozzá hasonló, és hiszek Szálihban, a profétájában!”

A templom főpapja azonban nem hagyta annyiban:

„Ilyen gyorsan hisztek ebben a varázslatban? Bizony, én még nagyobb varázslatokat mutatok nektek!”

És a nép nagy részének szívét sikerült is eltéríteni, köztük Dzsanda testvéréét is.

Így hát a pogány pap fogta Dzsanda koronáját, a testvére fejére helyezte, és azt mondta:

„Mostantól te vagy a királyunk!”

Dzsanda hazatért a házába, összetörte az összes bálványát, a vagyonát szétszította a hívők között, és Szálih proféta oldalán az Allahba vetett hitet kezdte hirdetni. A bálványimádók azt mondták neki:

„Szégyelld magad! Téged is megzavart Szálih mágija!”

Dzsanda azonban nem törődött a szavaikkal, és nem hagyta el Szálih profétát.

A Mindenható Allah pedig kinyilatkoztatta Szálihnak:



إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَبِعْهُمْ وَاضْطَبِرْ

„Bizonny, elküldjük hozzájuk a nösténytevét, próbatételként számukra, figyeld hát őket, és légy türelmes!” (A Hold, 54:27)

És tájékoztatta őt a tevére vonatkozó feltételekről, amelyeket Szálih próféta közölt a népével:

وَيَا قَوْمِ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أََرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ

„És népem! Allahnak ez a nösténytevéje jel nektek, hagyjátok hát, hogy Allah földjéről egyen, és ne érintsétek ártalommal, ne-hogy közeli büntetés ragadjon meg benneteket.” (Húd, 11:64)

قَالَ هَذِهِ نَاقَةُ لَهَا شَرِبٌ وَلَكُمْ شَرِبٌ يَوْمٍ مَعْلُومٍ. وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ

„Ez itt egy nöstényteve. Jár neki az ivás, és nektek is jár az ivás, egy ismert napon. És ne illessétek őt ártalommal, nehogy megragadjon benneteket egy hatalmas Nap büntetése!” (A költők, 26:155-156)

A teve gyönyörű állat volt, nagy termetű és okos. Csikójával együtt legelt, és Allahot magasztalta. A többi teve csodálattal figyelte, és félve futottak el előle. Mindenkit lenyűgözött a látványa.

Hálátlanság

A hitetlenek nem örültek ennek a csodának, épp ellenkezőleg, sajnálták, hogy megtörtént, és tehetetlennek érezték magukat a csoda láttán, ezért azt tervezték, hogy megölik a tevét, de féltek a rájuk váró büntetéstől.

Félelmeik ellenére két asszony Thamúd törzséből egyre arra tüzelte a hitetleneket, hogy öljék meg a tevét, azt állítva, hogy az ő nyájaik szenvednek hátrányt miatta. Az egyik asszony neve Unajza bint Ganem volt. Ő maga már öreg volt, de gyönyörű lányai voltak.

A másik asszony, Muhejja, szép és gazdag is volt.

A teve legelését és az ivását tekintve is különbözött a többi állattól. Egy nap alatt megitta a város összes kútjának vizét, és a többi állatnak nem maradt. Ezért Szálih próféta felosztotta a vizet: egyik nap a csodálatos teve ihatott, a következő napon pedig az összes többi állat.

Mindketten meg akarták öletni a tevét, mert a nyájaik víz nélkül maradtak azon a napon, amikor a víz a tevének járt.

Muhejja magához hívta a nagybátyja fiát, Misztát, és azt mondta neki, hogy ha megöli a tevét, hozzá megy feleségül, s így az övé lesz minden vagyona.

Miszta elfogadta az ajánlatot, de segítségre volt szüksége, és talált is egy Kitar nevű bálványimádót, akinek felajánlották, hogy ha segít, választhat egyet Unajza lányai közül. Kitar el is fogadta az ajánlatot.

Ez a két ember szervezkedni kezdett, és sikerült is találniuk néhány szerencsétlen, kiszolgáltatott embert, akik melléjük álltak, így összesen kilencen lettek. Elkezdték rágalmakat terjesztetni a hitetlenek között, és sikerült is meggyőzni és a saját oldalukra állítani őket.

A Mindenható Allah így tájékoztat minket erről:

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

„És volt kilenc nemzetségű a városban, akik romlást terjesztettek a földön, ahelyett, hogy a jót tették volna.” (A hangyák, 27:48)

Ez a kilenc ember lesben állt, hogy a tevét megölhessék. Miszta kilőtt rá egy nyilat, megsebezte, Kitar és a többiek pedig ráugrottak, és mozgásképtelenné tették:

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ

„Aztán elvágták a teve térdinát, megvetve Uruk parancsát.”

(A magaslatok, 7:77)

A tevecsikó megijedt, anyja végzetét látva, és a hegyekbe menekült. Egy elbeszélés szerint a csikót üldözni kezdték, megölték és a húsát megették.

Amikor Szálih meghallotta a történeteket, nagyon szomorú lett. A teve élettelen testéhez ment, leült mellé, és sokáig sírt. Vezetésért fohászkodott népe számára, ők azonban azt mondták:

وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

„Szálih! Hozd elő, amit ígértél nekünk, ha a küldöttek közül való vagy!” (A magaslatok, 7:77)

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي
وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ

„Ő elfordult tőlük, és azt mondta: „Népem! Bizony, én átadtam nektek Uram üzenetét, és tanácsot adtam nektek, de ti nem szeretitek a tanácsadókat.” (A magaslatok, 7:79)

قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ
بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ

„Azt mondták: „Rossz előjelnek tekintünk téged és azokat, akik veled vannak!” Azt mondta: „A rossz előjeletek Allahnál van! Nem! Ti csak egy nép vagytok, amely próbára van téve.” (A hangyák, 27:47)



Amikor Szálih próféta azt mondta a népének, hogy nem szeretik a tanácsadókat, valójában azt adta tudtukra, hogy mennyire csalódott bennük. Ez felidézi Mohammed próféta (s.a.w.) szavait, aki három nappal a badri csata után a gödrök mellett állva, ahová a Kurajs törzs elesett vezetőit földelték el, azt mondta:

- Mondjátok csak, árok népe, most már látjátok-e, hogy mindaz, amit uratok ígért nektek, igazság? Milyen rosszul bántak a prófétákkal! Megtagadtak engem, amikor mások elfogadtak. Kiűztetek a szülővárosomból, amikor mások befogadtak. Harcoltatok ellenem, amikor mások segítették. Milyen rossz is volt a viselkedésetek!

Omár (r.a.), aki ott állt a közelében megkérdezte:

- Allah Küldötte, vajon az oszló holttestekhez szólsz, remélve, hogy meghallják?

- Allahra esküszöm, Aki az életemet a kezében tartja, hogy jobban hallanak engem, mint ti mindannyian, csak nem tudnak válaszolni! (Muslim, Janaiz, 26/932; Ahmad ibn Hanbal, Musnad, III, 104)

Egyszer, amikor Allah Küldötte (s.a.w.) társaival a Hidzsr területén haladt át, azt mondta:

- Ne kérjeteك csodákat! Szálih Népe csodát kért, és megadatott nekik. A teve abból az irányból jött hozzájuk, onnan a víz felől, és abba az irányba is tért vissza. Azonban ők vétkeztek és megölték. A teve egy nap a vízből ivott, a másik napon pedig ők ittak a tejéből. Mégis megölték. Aztán egy hatalmas zaj érte őket, és mind el lettek pusztítva, kivéve egyetlen embert, aki éppen a Kábánál volt akkor.



- Ki volt az? - kérdezték a társai.

- Egy ember, akinek a neve Abu Rigal volt. Azonban amint ki-
lépett a Kábából, a hatalmas zaj őt is elpusztította. (Ahmad ibn Hanbal,
Musnad, III. 296; Waqidi, Maghazi, III, 1007-1008)

A földrengés és a rémisztő zaj

Szálíh próféta erőfeszítései, hogy vezesse a népet és eltávolítsa
őket a katasztrófától, csak fokozták azok makacs tagadását. Így hát
ők maguk hozták el a végzetet saját magukra. Végül már csak három
napjuk maradt az életből:

فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ

„Szórakozzatok még három napig az otthonaitokban! Olyan
ígéret ez, amely nem hazudtatik meg.” (Húd, 11:65)

Ez a három nap szerda, csütörtök és péntek volt. Az első napon
az összes ember arca halálsápadtra változott. A második napon vér-
vörös, a harmadikon végül fekete lett az arcuk. A negyedik napon
pedig el lettek pusztítva. Az első éjszaka utáni reggelen különös dol-
gok történtek. Vér fakadt a földből mindenhol, ahova a nőstényteve
lépett. A falevelek vörössé változtak. A víz a kutakban vérvörössé
változott. Az emberek arca pedig halálsápadt lett. A teve megölését
kitervelő kilenc ember azt mondta: „Szálíh elvarázsolt minket! Öljük
meg őt és a családját!”

قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا
مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ

„Azt mondták: „Esküdjünk meg kölcsönösen Allahra, hogy
megtámadjuk őt és a családját éjszaka! Aztán majd azt mondjuk

az örökösének: „Nem voltunk tanúi a családjá pusztulásának, és bizony, igazmondók vagyunk!” (A hangyák, 27:49)

A Mindenható Allah azonban tájékoztatta Szálih prófétát, hogy a családjával és a hívőkkel együtt hagyja el a várost. Amikor eljött az este, ez a kilenc ember a házához ment, hogy Szálih prófétát megölje. Allah parancsára azonban Gábiel angyal köveket zúdított rájuk, és elpusztította őket

وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

„És kiterveltek egy tervet, és Mi is tervet terveltünk, és nem is tudták.” (A hangyák, 27:50)

Ekkorra már Szálih próféta és azok, akik hittek benne – körülbelül négyezer ember – elhagyták a várost.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِن خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ

„És amikor eljött a parancsunk, megmentettük Szálihot, és azokat, akik vele együtt hittek, Tőlünk való kegyelemként, és annak a napnak a megaláztatásától. Bizony, Urad az Erős, Hatalmas. (Húd, 11:66)

وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

„És megmentettük azokat, akik hittek, és istenfélők voltak.” (A hangyák, 27:53)

A második nap reggelére a hitetlenek arca vérvörössé változott, a harmadik napra pedig koromfeketévé. Akkor már nagyon félték.

Minden irányba tekintgettek, azt nézve, hogy honnan jön rájuk a büntetés.

A Mindenható Allah parancsot adott Gábrrielnek, és azok az erős, kőből emelt épületek felfordultak. A város pillanatok alatt eltűnt a föld színéről. A Kegyes Korán azt mondja:

فَإِنَّكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

„És ezek a házaik romokban, mert bűnösök voltak. Bizony, ebben jel van a népnek, melynek tudása van.” (A hangyák, 27:52)

Thamúd népét egy hatalmas zaj, egy átható hangos kiáltás pusztította el, ami Fahrudin Razi szerint megbénította és azonnal megölte őket. A Kegyes Korán több helyen is leírja:

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

„És megragadta őket a kiáltás igazsággal, és olyanokká tettük őket, mint a törmelék. El hát a bűnösök népével!” (A hívők, 23:41)

وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَاثِمِينَ

„És a Kiáltás megragadta azokat, akik vétkeztek, és reggelre a földre borulva feküdtek otthonaikban” (Húd, 11:67)

Thamúd népe abban bízott, hogy a vagyonuk és szilárd otthonaik megvédik őket a katasztrófától. Azonban nem voltak képesek felmérni az isteni harag erejét:

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ. فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

„És a Kiáltás megragadta őket kora reggel. És nem használt nekik az, amit megkerestek.” (Al-Hidzsir, 15:83-84)

Mivel nem tanultak a múltból, ők maguk is tanulsággá váltak a jövő számára:

„Milyen volt hát a büntetésem és a figyelmeztetésem? Bizony, egyetlen Kiáltást küldtünk rájuk, és olyanok lettek, mint a száraz ágdarabok, amiket a kerítésépítő használ.” (A Hold, 54:30-31)

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

„És a büntetés megragadta őket. Bizony, ebben jel van, de a legtöbben közülük nem hívők. És bizony, Urad, Ő a Hatalmas, az Irgalmas.” (A költők, 26:158-159)



A Kegyes Korán tájékoztat minket arról, hogy több népet is egy hatalmas kiáltás, szaiyah pusztított el. A kiáltás a föld alól hangzott fel, és ragadta meg a népet. Thamúd népe is közéjük tartozik. Egy másik ilyen név Ajka népe, Suajb próféta népe, akiket az égből felhangzó hatalmas kiáltás pusztított el. A Já Szín szúrában említett város népe is hasonló véget ért.

A Kegyes Korán Arról is tájékoztat, hogy az Ítélet Napja kezdetét szintén egyetlen hatalmas kiáltás fogja jelezni (szaihatan wahidah). Tehát az itt említett pusztítások olyanok, mintha az Utolsó Óra próbái lennének.



Röviddel Thamúd elpusztítása után Szálih azt parancsolta követőinek, hogy azonnal hagyják el a környéket, mert olyan föld ez, ahol Allah haragja nyilvánult meg, és keressenek menedéket a Kába közelében.



*A hívők teveháton indultak el, és elvégezték a zarándoklatot. Az-
tán visszatértek, hogy láthassák Thamúd népének romjait, elgondol-
kodjanak a hitetlenség következményeiről, és hálát adjanak Uruknek,
hogy megmentette őket. Ezt követően visszatértek Mekkába, és itt él-
ték le életük hátralevő részét.*

Thamúd népe pusztulásának okai

1. *Elutasították a Mindenható Allah egyedülvalóságában való
hitet, amit a próféták tanítottak, és kitartottak a hitetlenségben. Nem
hallgattak a prófétájukra, és kigúnyolták őt.*

2. *Önteltek voltak, és lázadó alsóbb énjüket követték.*

3. *A vallás felett állónak tartották saját véleményüket. Nem fo-
gadták el prófétájuk hívását.*

4. *Nem hallgattak a tanácsra.*

5. *A kilenc gyilkos mellé álltak.*

6. *A nők iránti vágyakozásuk tévútra vitte őket, és hallgattak a
gonosz asszonyok szavaira.*

7. *Irgykedtek a jóra való emberekre. Szálih prófétát és a hívőket
vádolták az őket érő isteni figyelmeztetések és csapások miatt, gyűlöl-
ték a jóra való embereket. Azt mondták Szálih prófétának: „Nem ért
minket semmilyen csapás, amíg te el nem jöttél hozzánk prófétaként!”
Az őket érő csapásokat Szálih prófétának tulajdonították.*

8. *Megtévesztette őket a mohóság és szerzésvágy, és az evilági élet
javainak szeretete.*

9. *Megszegték a szavukat. Ők kérték a tevét, és megígérték, hogy-
ha látják ezt a csodát, hívők lesznek.*



10. *Bűnözőket támogattak, nem akadályozták meg, hogy a kilenc ember megölje a tevét.*

11. *Visszaéltek a bizalommal, amit Allahtól kaptak. A Mindenható Allah rájuk bízott egy felbecsülhetetlen értékű tevét, de annak ellenére, hogy korábban esküt tettek, megszegték azt, és megölték a tevét.*

12. *A teve egyetlen ember tulajdona sem volt. Adomány volt Allahtól, a teje pedig olyan volt, mint egy közkút vize, amiből mindenki részesedhet. A valódi tulajdonosa a Mindenható Allah volt. Azzal, hogy megölték a tevét, valójában a közösséget károsították meg.*

13. *A kilenc szövetkező ember gonoszsága és rossztettei túlléptek minden határt. Erőszakkal vették el mások tulajdonát, megsértették mások jogait, de senki nem lépett fel ellenük.*



NÉPEK ELPUSZTÍTÁSA

Ez a világ a próbatételek helye, s az embernek nyitott szemmel kell figyelnie minden egyes pillanatát. Sajnos azonban a legtöbb mély álomban éli életét – olyan álomban, amely a múltban is a legsúlyosabb végzetbe húzta le az embereket. Számukra a világ nem más, mint a bódult tévelygés helye.

Akár sima, akár köves, akár könnyű, akár nehéz, ebben a világban minden út a sírba vezet. A lényeg az, hogy az evilági végálmást hittel teli, ép szívvel éadjük el. Azonban a nemtörődömség, tudatlanság, hanyagság, túlzott vágyakozás, az evilági élvezetekben való elmerülés, az erkölcstelenség és materializmus miatt az alsóbb én gyakran győzedelmeskedik a szív felett.

A történelemben időről időre találkozhatunk olyan bűnösök példájával, akikre isteni büntetés sújtott le. Ád és Thamúd kevély népe, Fáraó, aki azt állította magáról, hogy isten, s mégsem tudta megakadályozni, hogy a Vörös-tenger vize megtöltse a tüdejét, vagy Nimród, aki nem tudta megvédeni magát egy aprócska légytől, Szodoma és Gomorra, akik az állatoknál is alantasabb életet éltek – ezek a népek réges-régen elmúltak lázadásukkal és zsarnokságukkal együtt, s ha nem lenne a Kegyes Korán beszámolója, emléküik is feledésbe merült volna.

A Kegyes Korán azt mondja:

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ
وَتَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ



وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

„Hát nem jutott el hozzájuk azoknak a híre, akik előttük voltak – Noé népe, és Ád és Thamúd, és Ábrahám népe, és Madjan társai, és a felfordított városok? A küldötteik eljöttek hozzájuk nyilvánvaló bizonyítékokkal. És Allah nem volt igazságtalan velük, ők voltak igazságtalanok saját magukkal.” (A bűnbánat, 9:70)

A történelem színpadán a tagadást, lázadást és igazságtalanságot sokszor követte isteni büntetés. Azok, akik ellenzik a próféták által mutatott utat, előbb vagy utóbb a Mindenható Allah felmérhetetlen hatalmával kerülnek szembe. Ez a soha nem változó isteni törvény.

A Mindenható Allah prófétákat küldött az emberekhez, hogy az önző vágyak okozta társadalmi sebeket begyógyítsák. De sokan túlzottan szerelmesek voltak ebbe a világba, és nem fogadták el a vezetést. Letértek a próféták mutatta útról, és végül maguk is a pusztulás felé sodródó törmelék darabjaivá váltak. Saját nyomorúságukat örömmel gondolták, s nem lévén képesek felfogni, mi céllal lettek teremtvé, inkább az állatokhoz hasonlóan viselkedtek, de még náluk is mélyebbre süllyedtek.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِشُّ
مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

„És hány nemzedéket pusztítottunk el előttük! Érzékelsz-e egyet is belőlük, vagy hallasz-e egy hangot is felőlük?” (Mária, 19:98)

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا
عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ
كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

**„Hát nem utaztak a földön, és nem nézték meg, hogyan végez-
ték azok, akik előttük voltak? Hatalmasabbak voltak náluk az ere-
jüket tekintve, és megművelték a földet, és építettek rajta, többet,
mint amit ők építettek. És a küldötteik eljöttek hozzájuk nyilván-
való bizonyítékokkal. És Allah nem volt igazságtalan velük, hanem
ők voltak igazságtalanok saját magukkal szemben.”** (A rómaiak, 30:9)

Ezek az áják azt tanácsolják, hogy gondolkodva tekintsünk Ád
és Thamúd egykor nagy civilizációinak maradványaira, akik fényes
városokat építettek, megművelték a földet, vizet és értékes fémeket,
drágaköveket hoztak felszínre a föld alól, de mindent elvesztettek
tagadásuk miatt.



Az embernek ételre van szüksége, hogy életben maradjon.
A nehézségek idején ugyanígy keresi Allahot, hogy a lelkét életben
tartsa. Amikor Nimród a tűzbe dobatta Ábrahám prófétát (a.s.),
majd látta, hogy érintetlenül jön ki a lángok közül, azt mondta:
„Nem tagadom meg azt, hogy én is isten vagyok, de feláldozok négy-
ezer marhát a te istenednek.”

Amikor Fáraó megértette, hogy menthetetlenül vízbe fog ful-
ladni, felkiáltott: „Én is hiszek Izrael istenében!” Mindezekből lát-
hatjuk, hogy minden emberben mélyen gyökerező vágy él a vallásra,
s halála küszöbén elkerülhetetlenül belső világa felé fordul, amikor



valóban tehetetlennek, sebezhetőnek és magányosnak érzi magát. Azonban azok számára, akik egész életükben tagadásban éltek, ez a legvégső megbánás már nem használ semmit.

Micsoda veszteség, hogy azok, akik egész életüket tudatlanságban vesztegették el, a legvégső pillanatban térnek csak észhez! Akkor azonban már túl késő. Kínjaik akkor kezdődnek, amikor a halál angyala megkérdezi tőlük: „Hol voltál egész idő alatt?”

A halál megsemmisít minden evilági élvezetet, és megszakít minden evilági ügyet.

A bölcsek és igazak ezért kihasználják minden egyes lélegzetüket, hogy közelebb kerüljenek az igazsághoz. Halandó életüket azzal töltik, hogy felkészülnek a halálra, még mielőtt kopogtatna ajtajukon. Ébren vannak, míg mindenki más alszik.

A halál mindenkit elér, nincs hát értelme menekülni előle. Senki nem fél a közelgő éjszakától úgy, mintha a Nap nem kelne fel soha többé. Amikor leszáll az éjszaka, a legkisebb félelem nélkül átadjuk magunkat az alvásnak, mert tudjuk, hogy eljön a reggel, amikor majd újra kinyitjuk a szemünket. Ehhez hasonlóan a hívő számára mi sem természetesebb a halálnál, ami csak az Igazság földjén való felébredés jele.

A Mindenható Allah azt mondja:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ

„Ti emberek! Bizony, Allah ígérete igaz! Ne engedjétek hát, hogy az evilági élet megtéveessen benneteket, és ne engedjétek, hogy a Megtévesztő megtéveessen benneteket Allahhal kapcsolatban.”

(Az angyalok, 35:5)



Micsoda veszteség, ha valaki úgy hajszolja ezt a világot, mintha nem lenne holnap, s utolsó lélegzetéig élvezetei hajszolásában fárasztja ki magát! Az Iszlám azt parancsolja, hogy a bölcsesség szemével szemléljük ezt a világot, s tudatos életet éljünk az egyenes úton haladva. A Mindenható Allah azt mondja:

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ.
فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

„És vajon azt gondoltátok, hogy játékból teremtettünk benneteket, és hogy nem fogtok visszavitetni Hozzánk?” És magasztaltassék Allah, a Király, az Igazság! Nincs más isten, csak Ő, a Kegyes Trón Ura!” (A hívők, 23:115-116)

أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ.
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ. أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ
يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

„Vajon azt gondolják az emberek, hogy hagyni fogják őket, mert azt mondják: „Hiszünk!”, és nem lesznek próbára téve? És bizony, próbára tettük azokat is, akik előttük voltak, hogy Allah megtudja, hogy kik az igazak, és megtudja, hogy kik hazugok. Vagy azok, akik rossztettek cselekszenek, úgy gondolják, hogy megelőzhetnek Minket? Milyen rossz az, ahogyan ítélnék!” (A pók, 29:2-4)

Az Iszlám a bölcsőtől a sírig szabályozza az ember életét, s felkészíti a Túlvilág titkaira és igazságaira. Micsoda tékozlás, ha az ember cél nélkül éli életét, anélkül, hogy felismerné a kapcsolatot a bölcső és a koporsó között, anélkül, hogy megértené helyét és szerepét a vi-

lágmindenségben, és megértené a sír felé tartó utazása mögött rejlő bölcsességet! Mi más örökséget hagyhat hátra az ilyen ember, mint egy sorozat szomorú emléket?



Amikor a próféták már végképp tehetetlenné váltak, isteni segítséget kaptak, és Allah haragja lesújtott ellenségeikre. 950 év után Noé próféta (a.s.) is kifogyott a türelemből, s így fohászkodott:

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِرْ

„**És Urát szólította: „Legyőztem, segíts hát rajtam!”** (A Hold, 54:10)

Az isteni harag megnyilvánulásai, mint a forgószél, földrengés, éhínség, özönvíz, járványok vagy idegen népek inváziója azok az események, amelyekről az emberek legjobban félnek az életben. Bár gyakran egyszerűen természeti katasztrófaként magyarázzák őket, nem véletlenszerűen sújtanak le, hanem megvannak az okaik. Az emberek lázadása és bűnei miatt sújtanak le, melyek kihívják a csapásokat.

A Mindenható Allah nem zsarnok. Ilyen katasztrófák csak akkor történnek, ha az emberek kiérdemlik őket. Az isteni büntetés azokat sújtja, akik láznak az isteni rend ellen.

A Kegyes Korán tudunkra adja, hogy még egy levél sem hull le a fáról másként, mint a Mindenható Allah rendelése szerint. Ha másként lenne, már a káosz uralkodott volna el a világmindenségben. Minden fizikai esemény titkok ezreit tartalmazza, melyeket csak a próféták és a szívükkel látók ismernek.

A Kegyes Korán számos áját tartalmaz különböző népek elpusztításáról, és a mögötte rejlő bölcsességről. A Mindenható Allah

nem zsarnok szolgálival, és nem igazságtalan hozzájuk – az ilyen viselkedés csak az emberekre jellemző:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ

„Bizony, Allah nem igazságtalan az emberekkel semmiben – az emberek azok, akik igazságtalanok saját magukkal.” (Jónás, 10:44)

A Mindenható Allah végtelen kegyelmével, türelmével és nyugalomával csak akkor sújt le egy népre, ha már átlépték azt a pontot, ahonnan nincs visszatérés a bűnből és gonoszságból. A Mindenható Allah pedig tanulsággá teszi őket az utánuk jövő generációk számára:

إِنَّ أَخَذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ

„Bizony, az Ő szorítása fájdalmas, szigorú.” (Húd, 11:102)

A Mindenható Allah olyan erővel és hatalommal ragadja meg őket, hogy nem menekülhetnek a pusztulástól, és soha többé nem térhetnek vissza:

وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

„És tiltás van minden városon, amelyet elpusztítottunk, hogy visszatérhessenek.” (A próféták, 21:95)

Amikor a korábbi népek elpusztításáról beszél, mindig hangsúlyozza annak okát is, hogy figyelmeztetésként szolgáljon az élők számára. A pusztulás legfontosabb okát a súlyos bűnök jelentik, mint az Allah ajándékai iránti hálátlanság, az önteltség a hálaadás helyett, és a határok túllépése a jogsértésben és igazságtalanságban. A Kegyes Korán azt mondja:



وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ
لَمْ تَسْكُنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ

„És hány várost pusztítottunk már el, amely nem volt hálás a megélhetéséért! És íme, ezek a lakhelyeik, amelyeket nem laktak utánuk, csak kevesen. És bizony, Mi vagyunk az Örökösök.” (A történet, 28:58)

وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ

„És nem pusztítanánk el egy várost, csak úgy, ha a lakói bűnösök.” (A történet, 28:59)

فَكَأَيُّنَ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فِيهَا خَاوِيَةٌ عَلَىٰ
عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَشِيدٍ

„És hány várost pusztítottunk el, amely bűnös volt, hogy a tetői beomlottak, és most romokban hever, és hány elhagyott kút, és hány magas falú kastély!” (A Zarándoklat, 22:45)

A Mindenható Allah tájékoztat minket arról, hogy minden csapás, ami az embereket az evilági életben vagy a Túlvilágon éri, a saját cselekedeteinek következménye.

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ
لِيَذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

„Romlás jelent meg a szárazföldön és a tengeren amiatt, amit az emberek keze keresett meg, hogy Ő megízleltethesse velük egy

részét annak, amit elkövettek, hogy visszatérhessenek Hozzá.” (A rómaiak, 30:41)

Ahogy ezekből az ájából megérthetjük, az a romlás, zavar, ami a természetben és a társadalomban megjelenik, amiatt következik be, hogy az emberek a saját alsóbb énjük vágyait követik. Ez okozza, hogy az ember megtagadja Allahot, és erkölcstelenségben és igazságtalanságban él. A Mindenható Allah a büntetés egy részét már az evilági életben kiméri, hátha az ember észhez tér, megbánja bűneit, és visszatér a helyes útra. Ha azonban nem fogadja meg a figyelmeztetést, a büntetés súlyosabb részét a Túlvilágon ízelheti meg, ami a valódi büntetés helye. A Kegyes Korán azt mondja:

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ

„És bármi szerencsétlenség sújt is benneteket, az amiatt van, amit a kezetek megkeresett. De Ő sok mindent megbocsát.” (A tánácskozás, 42:30)

Sőt, valójában a Mindenható Allah számos ember büntetését teljesen a Túlvilágra halasztja:

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ

„És ha Allah megbüntetné az emberiséget a bűneikért, nem hagyna a földön egyetlen mozgó teremtményt sem.” (A méh, 16:61)

Azok a nehézségek, amelyeket az ember bűnei miatt szenved el, csupán figyelmeztetések, hogy felébredjen.

Azonban a Mindenható Allah törvényei az igaz hívőkkel kapcsolatban egy kicsit mások. Ha ők mennek át nehézségeken és csapásokon, azzal vezekelhetnek vétkeikért és hiányosságaikért. Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Bármilyen nehézségen, fáradságon, betegségen vagy szomorúságon megy is át egy muszlim, még ha csak egy tűske is van a sarkában, Allah a bűnei megbocsátásának eszközévé teszi...”⁶⁸

Aki Allah meglelégedéséért fáradozik, annak a megpróbáltatások nemcsak a bűnei megbocsátását, hanem spirituális szintje magasabbra emelkedését is szolgálják.

A Mindenható Allah azt is tudtunkra adja, hogy azért mondja el újra és újra az elpusztított népek történetét, hogy az emberek levonják a tanulságot, és visszatérjenek a helyes útra:

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى
وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

„És bizony, elpusztítottuk a városokat, amelyek körülvesznek benneteket, és megvilágítottuk a jeleket, hogy visszatérhessenek.”

(A homokdűnék, 46:27)

وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

„És bizony, meghagytuk azt jelként. Van-e bárki, aki megfogadja a figyelmeztetést?” (A Hold, 54:15)

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا
فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَحِيصٍ. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرٍ لِمَنْ
كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

„És hány nemzedéket pusztítottunk el előttük, akik erősebbek voltak náluk, és bejárták a földet! Van-e hely a menekülésre?”

68. Bukhari, Marda, 1, 3; Muslim, Birr, 49

Bizony, ebben emlékeztető van annak, akinek szíve van, vagy aki meghallgat, és tanúságot tesz.” (Kaf, 50:36-37)

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ
بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ
وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

„Hát nem utaztak a földön, és nincs szívük, amivel megérthetnék, és fülük, amellyel meghallanák? Bizony, nem a szemek vakok, hanem a szívek vakok, amik a keblekben vannak.” (A Zarándoklat, 22:46)

Mivel a szív minden érzelem, intellektuális és erkölcsi tulajdonság központja, az áják arra utalnak, hogy az olyan szív, melyet megvakítanak a makacs vágyak, megakadályozza, hogy az ember meglássa az igazságot, és távol tartja őt az értelmes viselkedéstől.



A Mindenható Allahnak elképzelhetetlen, mindent felülmúló hatalma van. Ábrahám próféta (a.s.) számára virágzó rózsakertté változtatta a Nimród szította lángokat. Mózes próféta (a.s.) kedvéért megsemmisítette Fáraó birodalmát. Abraha seregét madarak hozta kövekkel kövezte halálra, Mekka környékét harci elefántjaik temetőjévé változtatva. Mohammed prófétát (s.a.w.) láthatatlan harcosokkal, angyalokkal, szelekkel és az ellenség szívébe küldött félelemmel segítette győzelemre.

Azok a helyek, ahol az isteni harag egyszer megnyilvánul, az idők végezetéig magukon viselik ezeknek a katasztrófáknak a nyomait. A Búcsúzarándoklatra tartva Allah Küldötte (s.a.w.) felgyorsított, amikor a Muhasszir-völgyön haladtak át, Mina és Muzdalifa között. Amikor Társai megkérdezték, hogy miért, azt felelte:



„Ez az a hely, ahol a Mindenható Allah elpusztította Abraha seregét! Gyorsan akartam itt áthaladni, hogy ne vonjam magamra a haragja egy részét.”⁶⁹

Amikor pedig serege a tabuki hadjárat során Thamúd népének földjén haladt át, azt tanácsolta Társainak:

„Szomorúsággal haladjatok át ezeken a kőépületeken! És ne vegyetek fel semmit innen... mert ez az a hely, ahol a bűnösök egy csoportjára lesújtott Allah büntetése.”

A Társai azt mondták:

„Allah Küldötte, de már megtöltöttük a vizestömlőinket a forrásaiból, és a kenyértésztánkat is elkészítettük vele!”

A Próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Öntsétek ki a vizet, és dobjátok el a kenyértésztátokat!”⁷⁰

A bűn és lázadás ezen helyei tovább hordozzák a Mindenható Allah haragját, amely egykor megnyilvánult itt. A legjobban úgy kerülhetjük el, hogy egy része ránk vetüljön, hogy egyáltalán nem haladunk át rajtuk. Ha pedig valaki nem tud másfele menni, minél gyorsabban haladjon át az ilyen helyeken.

Másrészt viszont a nemes Kába, a Próféta (s.a.w.) sírja, más próféták sírhelyei, a mecsetek és az igaz emberek társasága olyan helyek, ahol a jelenlévők a spirituális energia folyamatos áradásában részesülnek. Olyan helyek ezek, ahol az isteni kegyelem öntözi a szíveket.

Ádám próféta (a.s.) ideje óta a Mindenható Allah prófétákat és kinyilatkoztatott írásokat küldött, hogy az embereket kivezesse a

69. Lásd: Muslim, Hajj, 147; al-Nawawi, Sharhu Sahihi Muslim, VIII, 190

70. Bukhari, Anbiya, 17

tagadás és erkölcstelenség sötétjéből. Hatalmas áldás és ajándék ez Urunktól, melynek utolsó és legtökéletesebb megnyilvánulása Mohammed próféta (s.a.w.) elküldetése. Ő az emberiség örök tanítója, a sivatagban tükröződő fény, amely beragyogja az örökkévalóságot.



Az Iszlám arra hívja az embert, hogy felelősségteljesen viselkedjen, folyamatosan emlékeztetve őt arra a napra, amikor a Mindenható Allah elé kell állnia, hogy számot adjon egész életéről. Ezért a hívőnek tartózkodnia kell a hiábavaló cselekedetektől, a pletykától és a felesleges vágyaktól, mert mindez károsan hathat erkölcsére és jellemére. El kell kerülnie a nemtörődöm, tudatlan emberek társaságát és a céltalan időtöltést. Tartózkodnia kell a deviáns gondolkodástól, világnézetektől.

Ha valaki úgy él, hogy figyelmen kívül hagyja a Túlvilágot, az éppolyan értelmetlen, mintha csak élvezné a napot anélkül, hogy az utána következő éjszakára is gondolna. Az evilági élet olyan gyorsan múlik el, mint ahogy a nyári felhők haladnak át az égbolton. Dzsalaladdin Rumi azt mondja:

„Ne etesd túlzottan a testet, mert végül úgyis a föld áldozata lesz! Inkább a szívedet igyekezz megtölteni az ihlet forrásaiból. A szív az, ami megtiszteltetésben fog részesülni, s eléri a magasságokat.

Csak keveset adj testednek a zsíros és édes falatokból! Mert akik túltáplálják testüket, azokat elragadják a vágyak, és végül elvesznek.

A lelkedet tápláld az érett és magasabb rendű tudással, hogy ereje teljében mehessen oda, ahova tart!”

A Mindenható Allah őrizzen meg minket a nyomorúságos végétől, és adja, hogy a Paradicsom kertjeibe léphessünk! Amin.



Szálih próféta





ÁBRAHÁM

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

*A próféta, aki kihívást intézett Nimród zsarnoksága és
fenyegetései ellen, és a lángoló tűz rózsakertté változott*

ÁBRAHÁM PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Ábrahám próféta (a.s.) Babilónia keleti részén, a Tigris és az Eufrátesz folyók közt született.

Egy hiteles elbeszélés szerint az apja Terah volt, egy őszinte hívő. Mikor Terah meghalt, Ábrahám anyja Terah hitetlen testvéréhez, Azerhez ment feleségül. A bálványimádó Azer lett Ábrahám mostohaapja. Egy másik elbeszélés szerint Terah Ábrahám próféta (a.s.) apjának régi neve volt, de amikor bálványimádó lett, a nevét Azerra változtatta. Azonban Imám Szujúti Ibn Abbasz (r.a.) elbeszélése alapján megerősíti, hogy Azer Ábrahám próféta (a.s.) nagybátyja volt, és nem az apja.

Imám Szujúti Ibn Abbasztól (r.a.) származó elbeszélése szerint Azer nem Ábrahám próféta (a.s.) apja volt, hanem a nagybátyja.

Ábrahám próféta (a.s.) káldeus volt. Ő a legkiemelkedőbb és legtöbb erénnyel bíró ember Mohammed próféta (s.a.w.) után. A Mindenható Allah a „Khalil”, vagyis barát névvel tisztelte meg őt. Ezért szokták Ábrahám prófétát (a.s.) Khalilullah vagy Khalilur-Rahman néven is nevezni.

A Mindenható Allah egy tíz lapból álló írást nyilatkoztatott ki neki. Abu Dharr (r.a.) elbeszélése szerint a Próféta (s.a.w.) azt mondta, hogy ezeken a lapokon ezek a bölcsességek is álltak:



„Ó, király, te, aki megbuktál a királyságod és hatalmad jelentette próbatételen! Nem azért küldtelek a világra, hogy aranyat és ezüstöt halmozz fel, hanem hogy gondoskodj arról, hogy az elnyomottak soha ne érezzék szükségét, hogy az Én segítségemet kérjék! Mert Én soha nem utasítom el az elnyomottak fohását, még akkor sem, ha hitetlenek.

A bölcs ember beosztja az idejét. Egy részét arra szánja, hogy Urához imádkozzon, s Őt szolgálja. Egy részét arra, hogy elmélkedjen Ura művészetén és hatalmán. Egy részét arra, hogy elszámolásra hívja magát a cselekedeteiért, s azon gondolkodjon, hogy fog viselkedni a jövőben. Egy részét pedig arra, hogy tiszta és becsületes módon biztosítsa a megélhetését.”⁷¹

Ábrahám prófétát (a.s.) Abu'l-Enbijának, a Próféták Atyjának is nevezik. Ez azért van, mert Mohammed próféta (s.a.w.) a fiától, Iszmáiltól (a.s.) származik, az izraelita próféták pedig mind a másik fiától, Izsáktól (a.s.).

A Kegyes Korán 25 szúrában, összesen 69 alkalommal említi Ábrahám prófétát (a.s.), különböző elnevezésekkel, tulajdonságokkal:

Avvah: aki sokat fohászkodik, gyakran fordul Allahhoz.

Halim: aki kedves, lágyszívű.

Munib: aki szíve mélyéből Allahhoz fordul.

Hanif: az egyistenhit, a tauhid vallását kifogástalanul követő, aki távol marad a bűntől és tagadástól.

Kanit: aki egymagában szolgálja Allahot.

Sakir: aki sokszor, bőségesen hálát ad Allahnak.

Ábrahám próféta (a.s.) ruhák és szövetek árusításával kereste kenyerét, majd miután elvándorolt Káldea földjéről, földműveléssel foglalkozott.

Nimród

A kháldok királya Nimród volt, aki uralkodása első éveiben igazságos és tisztességes ember volt. A kháld nép a bálványokat és a csillagokat is imádta. Azonban ahogy Nimród birodalma és hatalma egyre nőtt, ő is egyre kevélyebbé vált, míg végül szobrokat készített saját magáról, és azt mondta a népének: „Én is isten vagyok, imádjatok hát engem!”

Egy elbeszélés szerint Nimród álmot látott egy éjszaka. Egy ragyogó fényt látott az égen, amely elhomályosította még a Nap és a Hold fényét is.

Egy másik elbeszélés szerint egy embert látott álmában, aki odament hozzá, és letaszította őt trónjáról.

Nimród ijedten ébredt fel az álomból, és azonnal magához hívatta asztrológusait, és elbeszélte nekik álmát. Ők azt mondták:

„Egy új vallás fog születni, és az, aki elhozza, földig fogja rombolni a trónodat, király! Tegyél hát óvintézkedéseket ellene!”

Nimród összehívta tanácsadóit, és úgy döntöttek: meg fognak ölni minden születendő fiúgyermeket, hogy ne következhesen be, amit a király álmában látott.

Körülbelül százezer újszülött fiút gyilkoltak le így.

Akkoriban Ábrahám próféta (a.s.) anyja is terhes volt. Amikor közeledett a szülés, azt mondta a férjének, Azernak:

„Menj el a bálványok templomába, és imádkozz értem! Ha fiút szülek, elviszem oda neked. Te elviheted a gyermeket Nimródnak, hogy megölhesse, és így jobban meg fog becsülni majd téged!”

Ez azonban csak egy csel volt. Azer elment a templomba, és a felesége hamarosan egy fiút szült. Azonnal fogta a gyermeket, egy



titkos barlangba vitte, és elrejtette. Mikor Azer hazatért, azt mondta neki, hogy a gyermek nagyon gyenge volt, és alig hogy megszületett, meg is halt.

Ahányszor csak Azer elment otthonról, Ábrahám próféta (a.s.) anyja azonnal a gyermekéhez sietett, hogy gondoskodjon róla. De néha azt látta, hogy a kisfiú nélküle is táplálékhoz jut: a saját ujjait szopta, és tej fakadt belőlük. Egy elbeszélés szerint Gábiel angyal öntött tejet és datolyaszirupot az ujjaira.

Ábrahám próféta (a.s.) a gyermekkorát a barlangban töltötte, és amint a serdülőkort elérte, elkezdte hirdetni a Mindenható Allah üzenetét.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ

„És bizony, megadtuk Ábrahámnak a vezetését korábban” (A próféták, 21:51)

A *rusd* szó azt jelenti: a képességet, hogy megtalálja a helyes utat, különbséget tegyen a helyénvaló és a helytelen között, s türelmesen és rendíthetetlenül kitartson az igazság útján.

Azonban ahányszor csak Ábrahám próféta (a.s.) azt mondta: „Nincs más istenség, csak Allah! Ő az én Uram, és minden más Ura!”, az anyja sírva fakadt, attól félve, hogy mit fog tenni Nimród a fiával, ha tudomást szerez erről. Figyelmeztette fiát, hogy ne mondjon ilyeneket, ő azonban azt felelte:

„Ne félj Nimródtól, s attól, hogy mit tesz velem! Az én Uram, Aki gyermekkoromban megvédett engem, meg fog védeni felnőttként is!”⁷²

Allah az Uram!

Azer szobrász volt, aki azzal kereste a kenyerét, hogy bálványokat faragott és árult. Idősebb fiai a piacra vitték a kifaragott bálványokat, s nagy hangon dicsérték őket, hogy a vevőket odavonzzák. Ábrahám viszont egy kötelet kötött a bálvány nyakába, úgy vonszolta végig a piactéren, és azt kiáltozta: „Ki akar olyan bálványt venni, ami nem képes ártani vagy használni saját magának sem?”

Vagy vízbe mártotta a bálványok fejét, hangosan kérdezve: „Mi van veletek, nem isztok? Pedig biztosan megszomjaztatok már!”

Az Allahtól kapott vezetés miatt Ábrahám prófétának (a.s.) tudása volt számos nagy isteni igazságról, és annak ellenére, hogy nem tanította őt senki emberfia, képes volt másokat is a helyes útra vezetni.

A Kegyes Korán így dicséri azt, ahogy megismerte Allahot, és az igazságra hívta népét már egészen fiatal korában:

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَىٰ كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ. فَلَمَّا رَأَىٰ الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ. فَلَمَّا رَأَىٰ الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ. إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

„Így, mikor az éjszaka beborította őt, látott egy csillagot. Azt mondta: „Ez az én Uram!” De mikor lenyugodott, azt mondta: „Nem szeretem a lenyugvó dolgokat!” Amikor látta a Holdat felkel-

ni, azt mondta: „Ez az én Uram!” De mikor lenyugodott, azt mondta: „Ha az én Uram nem vezet engem, bizonynal a tévelygők népe közé fogok tartozni!” Amikor látta a Napot felkelni, azt mondta: „Ez az én Uram! Ez nagyobb.” De mikor lenyugodott, azt mondta: „Ó, Népem! Bizony, én ártatlan vagyok abban, amit ti társítotok! Bizony, én az arcomat afelé fordítom, Aki megteremtette az egeket és a földet, hanífként⁷³, és nem vagyok a társítók közül való!” (A jószágok, 6:76-79)

Ezek az áják bemutatják, hogy miként mutatta meg Ábrahám a népének, hogy milyen tévelygés rejlik abban, ha Allahon kívül mást imádnak. Amikor meglátja a csillagot, felveti a lehetőséget, hogy az lehetne az Ura, de amikor a csillag lenyugszik, rámutat a valóságra: az ember nem szeretheti azt, ami lenyugszik. Ezzel két üzenetet is árad: az egyik az, hogy a szeretet az istenszolgálat és a szolgaság központi eleme, a másik pedig, hogy ha valami eltűnhet, az egyértelmű jele annak, hogy nem a Teremtő, hanem valamilyen teremtett dolog. Mert ami eltűnik, az nem lehet Isten, illetve fordítva is igaz: Isten soha nem tűnhet el. Tehát súlyos hiba a Teremtőt összekeverni a teremtett dolgokkal, mivel Isten olyan teremtő erő, amely, a csillagokkal ellentétben, soha nem tűnhet el.

Ebből azt is láthatjuk, hogy egy intelligens, gondolkodó ember képes eljutni az Allah létezésére és egyedülvalóságára vonatkozó tu-

73. A *haníf* olyan ember, aki távol tartja magát a hamis hiedelmektől, babonától, társítástól, a rossz gondolatoktól és rossz erkölctől, és a jó és az igazság felé fordul, s egyistenhívőként egyedül az Egyetlen Teremtőhöz fohászkodik, imádkozik, és az Ő jutalmát várja. Ez egy olyan különleges tulajdonság, amely az Iszlámot megkülönbözteti a hit, erkölcs, etika és társadalmi interakció tekintetében is. Bár a hanif itt Ábrahám próféta (a.s.) és az ő vallása és közössége jellemzőjeként szerepel, ez a közös tulajdonsága minden próféta tanításainak, és a valódi egyistenhit, a tauhid lényege. A hanif olyan muszlim, aki távol marad mindentől, ami helytelen, a tauhid útját követi, és ragaszkodik a próféták vallásához, akik azt az üzenetet hirdették, hogy a hit és az istenszolgálat egyedül a Mindenható Allahot illeti meg.

dásig a gondolkodás, elmélkedés segítségével. Ezért vannak vallástudósok, akik szerint az ember akkor is felelősséggel tartozik azért, hogy Allah létezésében és egyedülvalóságában higgyen, ha soha nem hallott az Iszlámról. Tehát ebben hinni kötelességük még akkor is, ha az Iszlám által előírt istenszolgálat cselekedeteiről nem kell majd számot adniuk.

Hívás az egyistenhitre

Ábrahám próféta (a.s.) olyan meglátással értette meg az isteni igazságokat, amely senki másnak nem adatott meg. Prófétaí küldetését először az apja, Azer hitre hívásával kezdte meg:

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي
عَنْكَ شَيْئًا. يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي
أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا. يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ
كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا. يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ
الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا

„Amikor azt mondta az apjának: „Apácskám, miért szolgálod azt, ami nem hall, és nem lát, és nem használ neked semmiben? Apácskám! Bizony, olyan tudás jött el hozzám, ami nem jött el hozzád. Kövess hát engem, és az egyenes útra vezetlek! Apácskám! Ne szolgálj a Sátánt! Bizony, a Sátán engedetlen a Kegyelmessel szemben. Apácskám! Bizony, félek, hogy büntetés fog érni téged a Kegyelmeztől, és a Sátán barátja leszel!” (Mária, 19:42-45)

Azer azonban dühösen vágott vissza:

قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمَ لَئِنْ لَمْ
تَنْتَهُ لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا

„Azt mondta: „Hát megveted az isteneimet, Ábrahám? Ha nem hagyysz fel ezzel, bizony megkövezlek, távozz hát tőlem, hosszú időre!” (Mária, 19:46)

Ennek ellenére Ábrahám próféta (a.s.) továbbra is kedvesen beszélt vele:

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا

„Azt mondta: „Béke legyen veled! Bocsánatot kérek számodra Uramtól. Bizony, Ő mindig kedves velem.” (Mária, 19:47)

Azért fohászkodott, hogy a Mindenható Allah bocsásson meg Azernak. Fohásza azonban nem fogadtatott el, mert Azer Allah el-lensége volt. Amikor Ábrahám próféta (a.s.) megértette ezt, többé nem is fohászkodott érte. Egy hívő csak azért fohászkodhat, hogy Allah vezesse a hitetleneket, s nem azért, hogy megbocsásson nekik. A Kegyes Korán azt mondja:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا
أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ. وَمَا
كَانَ اسْتَغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ
لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

„Nem való az a Prófétának, és azoknak, akik hisznek, hogy bocsánatot kérjenek azok számára, akik társítók voltak, még ha rokonok is, miután nyilvánvalóvá vált számukra, hogy ők a Tűz

társai. És Ábrahám bocsánatkérése az apja számára csak egy ígéret miatt volt, amit neki tett. De amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy Allah ellensége volt, elkülönítette magát tőle. Bizony, Ábrahám jószívű volt, hosszú türelmű.” (A bűnbánat, 9:113-114)

A Korán többször is említi Ábrahám próféta (a.s.) küzdelmét a mostohaapja és népe ellen, és azt, hogy miként hívta őket a tauhidra a józan ész és logika segítségével. A következő párbeszéd is példa erre:

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ. قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ. قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ. قَالُوا أَجِئْنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِينَ. قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ

„Amikor azt mondta az apjának és a népének: „Mik ezek a szobrok, amiknek szentelitek magatokat?” Azt mondták: „Úgy találtuk, hogy ősapáink is ezeket szolgálták!” Azt mondta: „Bizony, ti és az ősapáitok is nyilvánvaló tévedésben voltatok!” Azt mondták: „Az igazsággal jöttél el hozzánk, vagy azok közé tartozol, akik csak szórakoznak?” Azt mondta: „Nem! Uratok az egek és a föld Ura, Aki teremtette őket, és én tanúságot teszek ezzel kapcsolatban!” (A próféták, 21:52-56)

Ábrahám próféta (a.s.) összetöri a bálványokat

A kháldok körében az volt a szokás, hogy évente egyszer mind összegyűltek egy nagy ünnepre. Azer azt mondta Ábrahámnak, hogy tartson velük az ünnepre, ám ő útközben visszafordult, arra hivatkozva, hogy beteg. De ahelyett, hogy hazament volna, egyenesen a templomba indult. A templomban ott sorakoztak az ezüsből,

bronzból és fából készült bálványok, előttük pedig a tányérok az áldozati ételekkel, amit a bálványimádók tettek eléjük. A legnagyobb bálványt selyembe öltöztették, koronát tettek a fejére és egy arany trónra helyezték.

Ábrahám megragadott egy fejszét, és összetörte az összes bálványt, kivéve a legnagyobbat, aminek a nyakába akasztotta a fejszét, majd kísétált a templomból.

Napnyugtakor az ünnepség véget ért, és a nép a templomba ment, ahol megdöbbenő látvány fogadta őket. Néhányan felkiáltottak: „Senki nem merne ilyet tenni, csak Ábrahám!” így hát odahívták, és megkérdezték, hogy ő tette-e.

Ábrahám azt felelte:

- Az a legnagyobb bálvány, az azt akarta, hogy az emberek csak őt szolgálják, és megharagudott a többi bálványra. Lehet, hogy ő döntötte le a többieket, hiszen ott a fejsze a nyakában! Kérdezzük meg tőle, hogy így történt-e!

- De hiszen a bálványok nem tudnak beszélni! – felelték a többiek.

- Akkor hogyan védhetnének meg benneteket ezek a néma szobrok, amik még saját magukat sem tudják megvédeni? Miért nem tértek észhez? – szegezte a kérdést Ábrahám a népének.

A Kegyes Korán így írja le a történeteket:

فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ.
مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ. فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ

„És ő az isteneikhez fordult, és azt mondta: „Hát nem esztek? Mi van veletek, hogy nem beszéltek? Aztán ellenük fordult, rájuk sújtva a jobb kezével.” (A felsorakozottak, 37:91-93)

فَجَعَلَهُمْ جُذَاذَا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ. قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِالْهَيْتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ. قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ. قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ. قَالُوا أَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِالْهَيْتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ. قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ. فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ. ثُمَّ نَكِسُوا عَلَى رُؤُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ. قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ. أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ.

„És darabokra törte azokat, kivéve egy nagyot közülük, hogy visszatérhessenek hozzá. Azt mondták: „Ki tette ezt az isteneinkkel? Bizony, az a bűnösök közé tartozik!” Azt mondták: „Hallottuk, hogy megemlítette őket egy ifjú, akinek a neve Ábrahám!” Azt mondták: „Akkor hozzátok őt ide az emberek szeme elé, hogy tanúk lehessenek.” Azt mondták: „Te tetted ezt az isteneinkkel, Ábrahám?” Azt mondta: „Nem, hanem a legnagyobb közülük tette! Kérdeztétek meg hát őket, ha tudnak beszélni!” És ők visszavonultak maguk közé, és azt mondták: „Bizony, ti vagytok a bűnösök!” Aztán egymás felé fordultak: „Bizony, tudod, hogy ezek nem beszélnek!” Azt mondta: „Hát Allahon kívül olyasmit szolgáltok, ami nem használ nektek semmiben, és nem is árt? Szégyen rátok, és arra, amit Allahon kívül szolgáltok! Hát nem használjátok az eszeteket?” (A próféták, 21:58-67)

A bálványimádók azonban nem tértek észhez. Csak abban voltak biztosak, hogy Ábrahám törte össze a bálványait. Nem tudták elviselni a történeteket, s ahelyett, hogy beismerték volna saját ostobaságukat, és Allahhoz fordultak volna, úgy döntöttek, hogy eleve-
nen elégetik Ábrahámot:

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

„Azt mondták: „Égessétek el őt, és segítsétek az isteneiteket, ha akartok tenni valamit!” (A próféták, 21:68)

Próbatétel a tűz által

A hitetlenek gyorsan jelentették a történetet Nimródnak, aki a palotájába hívatta Ábrahámot.

Az volt a szokásuk, hogy ha valaki az uralkodó színe elé járult, le kellett borulnia előtte. Ábrahám próféta (a.s.) azonban egyenesen állt előtte. Nimród nemcsak feldühödött ezen, de kíváncsi is lett, és megkérdezte, miért nem borult le.

- *Én nem borulok le más előtt, csak az előtt, Aki megteremtett engem és téged is!* – mondta Ábrahám.

- *És ki a te Urad?* – kérdezte Nimród.

- *Az én Uram az, Aki életet ad, és halálba küld!*

- *Én is életet adok vagy halálba küldök!* – mondta Nimród, és azonnal oda is hozatott két foglyot a börtönéből: az egyiket kivégeztette, a másikat szabadon engedte, majd Ábrahámhoz fordult: - *Látod, ezt én is meg tudom tenni!*

Nimród nem értette, hogy az élet adása vagy elvétele nem csupán a fizikai létezést, hanem a lélek adását vagy visszavételét jelenti.



Ábrahám proféta (a.s.) ekkor kihívást intézett hozzá:

- Az én Uram parancsolta a Napnak, hogy keleten keljen fel. Ha képes vagy rá, te parancsold meg neki, hogy nyugatról keljen fel!

A Kegyes Korán így beszéli el a történeteket:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

„Nem láttad azt, aki vitázott Ábrahámmal Urával kapcsolatban, mert Allah neki adta a királyságot? Amikor Ábrahám azt mondta: „Az én Uram az, aki életet ad, és halálba küld!”, ő azt mondta: „Én is életet adok és halálba küldök.” Ábrahám azt mondta: „Bizony, Allah hozza fel a Napot keletről, te pedig hozd fel nyugatról!” Erre elnémult az, aki hitetlen volt. És Allah nem vezeti a bűnösök népét.” (A tehén, 2:258)

Ezekből az ájából fogalmat alkothatunk arról, hogy mennyire agresszív és öntelt volt Nimród, és hogy valójában hadat üzent a Mindenható Allahnak. Imám Bajdavi szerint Nimród volt az első ember a történelemben, aki istennek nyilvánította saját magát. Ahelyett, hogy hálát adott volna Allahnak a gazdagságért és hatalomért, amit Tőle kapott, a tagadást és hálátlanságot választotta.

Két beszámolóban is olvashatunk annak háttéréről, hogy Ábrahám proféta (a.s.) Nimróddal találkozott.

1. Ábrahámot börtönbe vetették, miután a bálványokat összetörte, és mielőtt a tűzbe dobták volna, Nimród elé vitték.

2. A kháldok földjét éhínség sújtotta egy éven keresztül. Nimród ételt osztott a népnek, de mielőtt odaadták volna az ennivalót, megkérdezték az embereket: ki az Urad? És nekik azt kellett választolniuk: Nimród. Azonban amikor Ábrahám prófétát (a.s.) kérdezték, ő azt felelte: „Az én Uram az, Aki életet ad, és halálba küld!”

Nimród feldühödött, és összehívta a tanácsát, hogy megfelelő büntetést javasoljanak. Egy Hanun⁷⁴ nevű gonosz azt javasolta, hogy elevenen égessék el Ábrahámot.

Nimród elfogadta a javaslatot, és megparancsolta, hogy gyűjtsanak hatalmas tüzet. Az emberek egy hónapig hordták a tűzfát a tűzhöz. A tudatlanok önként segítettek, azt gondolva, hogy megbüntethetik azt, aki a bálványait összetörte. Aztán meggyújtották a tüzet, amely olyan lett, mint egy lángokból álló, hatalmas hegy. Még a madarak sem tudtak a közelébe repülni a forróság miatt.

Nimród és a tanácsadói úgy döntöttek, hogy távolról, egy kilővőszerkezet segítségével hajtják Ábrahámot ebbe a hatalmas tűzbe.

Az angyalok az egekben és a földön így könyörögtek a Mindenható Allahhoz:

„Urunk! Ábrahámot el akarják égetni. Próféta ő, aki egy pillanatra sem feledkezett meg Rólad. Engedd, hogy segítsünk rajta!”

A Mindenható Allah engedélyt adott nekik. Egy angyal elment Ábrahám prófétához (a.s.), és azt mondta: „Minden szél az én parancsom alatt áll. Csak egy szót szólj, és elfújja a lángokat!”

Egy másik angyal is elment hozzá, és azt mondta: „Minden víz az én parancsom alatt áll! Csak egy szót szólj, és egy pillanat alatt kioltom a lángokat!”



A harmadik angyal pedig azt mondta: „A föld az én parancsom alatt áll. Csak egy szót szólj, és a föld mélyére süllyesztem a tüzet!”

Ábrahám próféta (a.s.) azonban azt felelte nekik:

„Ne álljatok két barát közé! Elégedett vagyok azzal, amit Uram akar, bármi is legyen az. Ha megment engem, az az Ő kegyelme által lesz. Ha megéget, az az én bűneim miatt lesz, remélem, hogy türelmes tudok maradni!”

Amikor pedig a kilövőszerkezetbe helyezték, így fohászkodott:

„Elegendő nekünk Allah... és milyen jó Védelmező!”

Abdullah ibn Abbasz (r.a.) elbeszélése szerint Ábrahám próféta (a.s.) a levegőben fohászkodott így, miközben a tűz felé hajították.

Mohammed próféta (s.a.w.) és a Társai is így fohászkodtak, amikor az uhudi csata után azt mondták nekik, hogy a hitetlenek serege újra összegyűlt, hogy végezzenek velük.⁷⁵

Pillanatokkal azelőtt, hogy a tűzbe dobták volna, Gábiel Ábrahám prófétához (a.s.) ment, és megkérdezte, hogy van-e szüksége valamire.

- *Van, de nem tőled! – mondta Ábrahám.*

- *Miért nem kéred Allahot, hogy mentsen meg? – kérdezte döbbenten Gábiel.*

- *Uram ismeri a helyzetemet. Kinek a parancsára ég a tűz? Ki Az, Aki a tüzet teremtette? – felelte Ábrahám.*

A Mindenható Allah elégedett volt Ábráhámmal, aki még az angyalokat is felülmúlta, és egyedül Allahhoz fordult. Így dicséri őt a Kegyes Koránban:

75. Bukhari, Tafsir, 3/13



وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى

„és Ábrahámén, aki teljesítette (az ígérését, és mindent, ami elvárt volt tőle)” (A csillag, 53:37)

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمَ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

„És mikor Ura azt mondta neki: „Vesd alá magad (Nekem)!”, ő azt mondta: „Alávettem magam a Világok Urának!” (A tehén, 2:131)

A tűz rózsakertté változik

Ábrahám próféta (a.s.) páratlan engedelmessége és alávetettsége miatt mielőtt még a tűzbe zuhant volna, a Mindenható Allah megparancsolta a tűznek:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ

„Tűz! Legyél hűvös és békés Ábrahámnak!” (A próféták, 21:69)

Parancsa által Ábrahám próféta (a.s.) nem a tűzbe zuhant, hanem egy rózsakertbe érkezett. Egy édes vizű forrás is fakadt mellette. Az elbeszélések szerint egy ing is érkezett a Paradicsom kertjéből, amit magára öltött. Ezt az inget később Izsák örökölte, tőle Jákob, tőle pedig Ábrahám. Ez az az ing, amelyet Ábrahám próféta (a.s.) Egyiptomból küld majd az apjának, Jákobnak, hogy visszaadja a látását.

Az elbeszélésekből azt is tudjuk, hogy amikor Allah megparancsolta a tűznek, hogy legyen hűvös és békés, a földön minden tűz kihűlt egy pillanatra.

Nimród alig hitte el, amit látott:

- Milyen hatalmas istened van neked, Ábrahám! Milyen nagy hatalma van, hogy megmentett téged! Bizony, dicső Urad van neked... én is feláldozok Neki négyezer bikát! – kiáltott fel.



- Semmit nem ér az áldozatod, ha nem változtatsz a viselkedéseden! – mondta neki Ábrahám.

- Bemutatom az áldozatot, de nem mondok le a hatalmamról és a vagyonomról! – mondta Nimród.

Ábrahám próféta (a.s.), aki a legkisebb sérülést sem szenvedte a tűzben, a többiekhez fordult, és azt mondta:

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا
وَمَا أَوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

„Bálványokat vettetek Allahon kívül! A közöttetek lévő szeretet csak az evilági életre szól. Aztán, a Feltámadás Napján megtagadjátok majd egymást, és megátkozzátok egymást, és a lakhelyetek a Tűz lesz, és nem lesz segítőtök!” (A pók, 29:25)

Ábrahám próféta (a.s.) elhagyja népét

A történetek után a Mindenható Allah azt parancsolta Ábrahám prófétának (a.s.) és azoknak, akik követték őt, hogy hagyják el azt a földet, hogy szabadon megélhessék vallásukat, és megmeneküljenek a Nimródot és népét sújtó büntetéstől. Kérdés nélkül engedelmeskedtek a parancsnak. A Mindenható Allah így dicséri alávetettségüket:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ
وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَخَدَهُ

„Bizony, szép példaképek van Ábrahámban, és azokban, akik vele voltak, mikor azt mondták a népüknek: „Bizony, mi elhataroljuk magunkat tőletek, és attól, amit Allahon kívül szolgáltok. Megtagadunk benneteket, és ellenségeség és gyűlölet van köztünk és köztetek mindaddig, amíg nem egyedül Allahban hisztek!” (A próbára tett nő, 60:4)

Így a Mindenható Allah megmentette bizalmas barátját, Ábrahámot és a hívőket, egy biztonságosabb földre vezetve őket. A Kegyes Korán azt mondja:

فَأَمَّنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

„És Lót hitt benne, és azt mondta: „Bizony, Uramhoz menekülök! Bizony, Ő a Hatalmas, a Bölcs.” (A pók, 29:26)

وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

„És megmentettük őt és Lót arra a földre, amelyet megáldottunk a teremtményeknek.” (A próféták, 21:71)

Lót Ábrahám próféta (a.s.) unokaöccse volt. Mivel ő is próféta volt, lehetetlen, hogy életében bármikor is bálványimádó lett volna. Vagyis a fenti ája azt jelenti, hogy ő volt az első, aki Ábrahám próféta (a.s.) hívására az igazságot megerősítette.



Ábrahám először Babilonba ment, onnan pedig Harran városába⁷⁶, a mai Urfától délre, s vele ment az unokaöccse, Lót és az unokatestvére, Sára is.

76. Harrant Ábrahám próféta (a.s.) testvéréről, Harranról nevezték el, aki a várost alapította



Allah parancsának megfelelően Ábrahám próféta (a.s.) feleségül vette Sárát, aki igaz és erényes volt, és teljes szívéből szerette férjét.

Ezután Ábrahám próféta (a.s.) és Sára Damaszkusz és Egyiptom felé indultak. Lótót a Mindenható Allah prófétaként küldte Szodoma és Gomora földjére. Ez az a föld, ahol ma a Holt-tenger van, és amelyet a Kegyes Korán a később történetek miatt „felfordított földnek” (*mutafike*) nevez.

Egyiptomban egy fáraó és a családja uralkodott. Kevély és zsarnok uralkodók voltak. Ha egy idegen, szép nő érkezett a földjükre, tájékoztatták róla a fáraót. Ha a nő férjnél volt, a férjét megölték, és pedig a testvérével utazott, megkérték tőle. Amikor Sára is megérkezett a földjükre férjével, a hír gyorsan eljutott a fáraóhoz.

Ábrahámot kikérdezték, és ő azt mondta nekik, hogy Sára a testvére – valójában úgy értette, hogy testvére a vallásban. Így hát Ábrahámot nem bántották, de Sárát elvitték a palotába. Imám Bukhari így beszéli el a történeteket egy hadíszban:

„Amikor Sára a palotába ért, elvégezte a rituális mosdást, és imádkozott. Aztán így fohászkodott: 'Uram, ha erényes asszony vagyok, aki valóban egyedül Benned és a prófétádban hisz, ments meg engem ennek a hitetlennek a gonoszságától!'”⁷⁷

A fáraó megpróbálta megragadni Sárát, de egyszeriben elállt a lélegzete, és megbénult. Annyira megijedt, hogy szabadon engedte Sárát, és neki adta a szolgálólányát, Hágárt is ajándékba, hogy kiengecselje. Amikor a tanácsadói megkérdezték, miért tette, azt mondta: „Ez az asszony egy boszorkány! Ha csak egy pillanatig is velem maradt volna, meghalok. Hágárt azért adtam neki, hogy megvédjem magam a varázslatától.”

77. Bukhari, Buyu, 100



A Mindenható Allah azt tanácsolja, hogy az ima és türelem segítségével, a jócselekedeteink által kérjük az Ő segítségét:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ

„Ti, akik hisztek! Keressetek segítséget a türelem és az ima által! Bizony, Allah a türelmesekkel van.” (A tehén, 2:153)

Sára pontosan így is tett, és megmenekült.

A fáraó lánya, Hurja nagyon megkedvelte Sárát, és ékszereket ajándékozott neki, de mikor Sára visszatért Ábrahámhoz, és ő meglátta nála, azt mondta: „Vidd vissza ezeket, nincs rá szükségünk!”

Hurja elmondta ezt az apjának, aki meglepődött, és azt mondta: „Ezek biztos tiszteletre méltó emberek, tiszták és nemes származásúak!”

Ábrahám próféta (a.s.) Sárával és Hágárral elhagyta Egyiptomot, és hamarosan Palesztinába érkeztek. Egy Száb nevű nyugodt, elhagyatott helyen álltak meg. Ábrahám próféta (a.s.) kutat ásott és tiszta vizet húzott belőle. Nem sokkal később az élelmük elfogyott, így Ábrahám a legközelebbi városba indult. De útközben meggondolta magát, és visszafordult, hiszen nem volt pénze. Arra gondolt, hogy Sára és Hágár kétségbeesnek majd, ha látják, hogy élelem nélkül tér vissza, így a zsákját megtöltötte homokkal és kavicsokkal, hogy megnyugtassa őket. Mikor hazaért, már annyira fáradt volt, hogy csak letette a zsákot, és el is aludt.

Sára megkérte Hágárt, hogy nyissa ki a zsákot. Amikor belenéztek, gabonát találtak benne: a homok és a kavics búzává változott. Megőrölték a búzát, és kenyeret sütöttek belőle. Ábrahám próféta (a.s.) erre a meglepetésre ébredt, és hálát adott Urának.



Allah áldásával Száb természeti kincsekben gazdag helyé változott, és az átutazók közül egyre többen kezdtek letelepedni itt. Egy idő után azonban az emberek hálátlanná váltak, olyannyira, hogy eltiltották Ábrahám prófétát (a.s.) a kút használatától, amit pedig saját maga ásott korábban. Ekkor azonban a kút kiszáradt, az emberek megbánták, amit tettek, és kérték Ábrahám prófétát (a.s.), hogy fohászkodjon az érdekükben a Mindenhatóhoz. Ábrahám nagyon jólelkű, lágszívű próféta volt, elfogadta a nép bocsánatkérését, és fohászkodott a népért. Alig fejezte be a fohászt, a víz ömleni kezdett a kútból.

Nimród és népe elpusztítása

Miután Ábrahám próféta (a.s.) Babilonba ment, Nimródot és a kháldokat, akik túl büszkék voltak ahhoz, hogy Allahnak vessék alá magukat, szúnyogok raja lepte el. Kiszívták a hitetlenek véré, akik így legyengültek, elsorvadtak és meghaltak. Egy szúnyog Nimród orrán keresztül berepült a fejébe, egészen az agyáig, és egy pillanatra sem hagyta nyugodni őt. A büszke Nimródnak végül meg kellett parancsolnia, hogy időről időre egy deszkával üssenek a fejére, hogy egy kis nyugta legyen. Végül egyszer túl erősen ütöttek a fejére, és behasadt a koponyája.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ

„*És tervet akartak szőni ellene, de őket tettük vesztesekké.*” (A próféták, 21:70)⁷⁸

78. Lásd még: A felsorakozottak, 37:98 „*És tervet akartak ellene, de Mi a legalantasabbakká tettük őket.*”

Nimród és a csapatai, akiket megrészegített a hatalmuk, apró rovarok támadásában vesztek el, hogy tanulságul szolgáljanak az utánuk következő generációknak.

A madarak életre kelnek

Ábrahám próféta (a.s.) Allahhoz fohászkodott, hogy saját szemével láthassa, ahogy Ura végtelen hatalma megnyilvánul, és a holtakat visszahozza az életbe.

A Kegyes Korán így ír erről:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أُولَٰمُ تُؤْمِنُ
قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ
إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ
سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

„És, mikor Ábrahám azt mondta: „Uram, mutasd meg nekem, hogyan adsz életet a holtaknak!” Azt mondta Allah: „Talán nem hiszel?” Azt felelte: „De igen, csak hogy megnyugodjék a szívem”. Azt mondta: „Akkor fogj négy madarat, és fordítsd magad felé őket! Aztán helyezz egy részt belőlük minden hegyre. Aztán hívd őket, és sietve jönnek majd hozzád. És tudd, hogy Allah Mindenható, Bölcs!” (A téhén, 2:260)

Ábrahám kíváncsi volt, hogy hogyan támadnak fel a halottak, és azt kérte Allahot, hogy mutassa meg neki. A Mindenható Allah meg is mutatta neki a folyamat fizikai részét, az újjászületés valódi természetét azonban nem tárta fel előtte. Ez azért van, mert az emberi elme nem képes megérteni a feltámadás valódi milyenségét, lényegét. Ahogy a Kegyes Korán más helyen említi, a prófétáknak mutatott



ilyen példák csodák. A lényeg az, hogy szilárd hittel kell hinni, hogy ha eljön az ideje, a Mindenható Allah biztosan életre fog kelteni minden élőlényt, elsősorban az embereket, és elszámolásra hívja őket.

Azonban, bár a Mindenható Allah az, Aki életet és halált ad, néha az embereken keresztül teszi meg ezt. Erre példa Ábrahám próféta (a.s.) esete is.

„*Uram az, Aki életet ad és halálba küld*”⁷⁹, mondja Ábrahám próféta (a.s.). Amikor azt mondja: „Uram”, azt érti ez alatt: „Uram, Aki képes arra, hogy életet és halált adjon”. Tehát, amikor arra kéri Allahot, hogy mutassa meg neki, hogyan támasztja fel a halottakat, azt érti alatta: „Igen, természetesen tudom, hogy Te képes vagy feltámasztani a holtakat, de kíváncsi vagyok, hogy végbe mehet-e ez a folyamat rajtam keresztül.” Amikor Allah megkérdezi: „Talán nem hiszel?”, Ábrahám próféta (a.s.) azt feleli: „Természetesen szilárdan és teljes mértékben hiszem, hogy Te visszahozod a holtakat az életbe, amikor csak akarod... csak megnyugvást szeretnék, hogy a szívem a hit szintjéről a teljes bizonyosság szintjére lépjen azáltal, hogy saját szememmel is látom, hogy megtörténik.” Vagyis amit Ábrahám próféta (a.s.) kért Urától, az a *hullah*, ami a szív mélyéről fakadó barátság szintje, s hogy ezáltal *khalil*, a Mindenható Allah bizalmas barátja maradjon örökre.

Az emberi lények első kötelessége, hogy higgyenek Allahban. Azonban az emberi elme mindig forrást, kezdetet, alapot keres. Ezért szükséges az, hogy az ember az elméjét alávesse a Mindenható Allah dicsőségének, és szilárdan ragaszkodjon ahhoz a rendíthetetlen bölcsességhoz és bizonyossághoz, amit ebben talál.

Ismerünk néhány elbeszélést is Ábrahám próféta (a.s.) kéréséről, hogy a feltámadást láthassa. Szaid ibn Dzsubair elbeszélése sze-

79. A tehén, 2:258



rint mikor a Mindenható Allah Ábrahám prófétát (a.s.) bizalmas barátjának nevezte, Gábiel (a.s.) elment hozzá, és átadta neki ezt a jó hírt. Ábrahám megkérdezte: „És mi a jele ennek?” Gábiel azt felelte: „A Mindenható Allah elfogadja a fohászaidat, és általuk életre kelti a holtakat...” Ekkor kérte azt Ábrahám: „Uram, mutasd meg nekem, hogyan adsz életet a holtaknak!”

A Tafszir-i Hazin a következőt írja le:

Ábrahám próféta (a.s.) egy tetemet látott a folyó szélén, amelyet a hullámok hol behúztak a vízbe, hol kidobtak a partra, így a szárazföldi és a vízi állatok is lakmároztak belőle. A húsa már felhasadt, és kilátszottak a csontjai. Elgondolkodott azon, hogy a szétszórt húscsontok és csontok vajon hogyan fognak összegyűlni a feltámadáskor, s ekkor történt az ájában említett kérdés.

Abu Szuud Efendi azt írja:

Amikor Ábrahám próféta (a.s.) azt mondta, hogy Allah az, aki életet ad és halálba küld, Nimród megkérdezte tőle, hogy látta-e már a saját szemével, hogy az élet és a halál folyamatában a lélek hogyan adatik és vetetik el. Ábrahám nem tudott erre a kérdésre válaszolni, és csendben maradt. Ezt követően fordult kérésével Allahhoz.

A Mindenható Allah parancsa szerint Ábrahám próféta (a.s.) fogott egy pávát, egy varjút, egy galambot és egy kakast. Levágta őket, feldarabolta, és a testrészeit összekeverte. A keveréket négy részre osztotta, és egy-egy hegy tetejére helyezte, aztán szólította a madarakat, azok pedig visszarepültek hozzá.

Ubajj ibn Khalaf, aki nem hitt a feltámadásban, egyszer egy porladó csontot vitt Mohammed prófétának (s.a.w.), s öklébe porrá morzsolva azt, megkérdezte: „Hát valóban azt hiszed, hogy Allah életre fogja kelteni ezeket az elporladt csontokat?”

„Igen, ahogy Allah téged is életre kelt és a Tűzbe küld majd!” – felelte a Próféta (s.a.w.).

A Mindenható Allah azt mondja:

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ.
وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ.
قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

„Hát nem látja az ember, hogy egy csepp folyadékból teremtettük, és íme! Nyílt ellenszegülő. Példákat állít nekünk, és elfeledkezik a saját teremtéséről. Azt mondja: „Ki fog életet adni a csontoknak, ha már elporladtak?” Mondd: „Az fog életet adni nekik, Aki először is létrehozta őket! És Ő minden teremtés Ismerője.” (Já Szín, 36:77-79)

Kádi Bajdavi szerint jó oka van annak, hogy ez a négy fajta má-dár lett kiválasztva:

A páva jelképezi azt, hogy csökkenteni kell az evilági szépségek iránti szeretetet, és le kell győzni az alsóbb én vágyait. A kakas azt jelenti, hogy az embernek uralkodnia kell haragján, amely erőszak-hoz és agresszióhoz vezethetne. A varjú a féltékenység és alantasság szimbóluma, s arra hívja fel figyelmünket, hogy meg kell szabadul-nunk ezektől a tulajdonságoktól. A galamb levágása pedig az evilági vágyaktól való megszabadulást jelenti.

Tehát a történet arra tanít minket, hogy az, aki a feltámadás utáni örök életben örökké tartó sikerre vágyik, nevelje meg alsóbb énjét, fogja vissza evilági vágyait, s helyette irányítsa arra, ami he-lyénvaló, és megfelel a Mindenható Allah megelégedésének.



Ábrahám próféta (a.s.) házassága Hágárral

Ábrahám és Sára már megöregedtek, de nem született gyermekük. Sára úgy döntött, hogy felszabadítja a szolgálólányát, Hágárt, és Ábrahámhoz adja feleségül. Ebből a házasságból született Iszmáil (a.s.), és ő hordozta a mohammedi fényt. Sára korábban abban reménykedett, hogy ő lesz ennek letéteményese, ezért elveszítette szíve nyugalma. Arra kérte Ábrahám prófétát (a.s.), hogy vigye el tőlük Hágárt. A Mindenható Allah is ezt parancsolta neki, így Ábrahám próféta (a.s.) Hágárt és a fiukat, Iszmáilt Mekka távoli, kihalt és terméketlen völgyébe vitte. Gábiel vezette őket útjukon. Amikor elérték Mekkát azt mondta: „Ez az a hely, ahol le kell telepítened a családodat!”

„De ez a föld nem alkalmas sem földművelésre, sem pásztorkodásra!” – felelte Ábrahám.

„Valóban nem, de ez az a hely, ahol az Írástudatlan Próféta (s.a.w.) megszületik majd a fiad vérvonalából... és rajta keresztül teljesíttetik be Allah Legmagasabb Szava (*kalimatu'l-ulja*)!” – mondta Gábiel.⁸⁰

Imám Bukhari azt jegyezte fel Ibn Abbasz (r.a.) elbeszélésében:

„Ábrahám (a.s.) anyánkat, Hágárt és Iszmáilt, aki akkor még csecsemő volt, Mekkába vitte. Mindkettőjüket egy fa alatt hagyta, amely alatt később a Zamzam forrás fakadt. Egy kosár datolyát és egy vizeztömlőt tett melléjük, aztán sarkon fordult. Ahogy távolodott, Hágár utána kiáltott:

- Allah parancsolta neked, hogy itt hagyj minket?

- Igen! – mondta Ábrahám.

- Akkor Allah meg is fog védeni minket, nem fogja hagyni, hogy elpusztuljunk! – mondta bizalommal Hágár.

Amikor már nem látta Hágárt és Iszmait, Ábrahám így fohász-
kodott:

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ
رَبَّنَا لِتَقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ
وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ

„Urunk! Bizony, letelepítettem a leszármazottaim közül egye-
seket egy terméketlen völgyben, a te Sérthetetlen Házadnál, Urunk,
hogy megtarthassák az imát. Add hát, hogy az emberek egy részé-
nek a szíve feléjük hajoljon, és lásd el őket a gyümölcsseiddel, talán
hálásak lesznek.” (Ábrahám, 14:37)⁸¹

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ
الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ
قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَى عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

„És mikor Ábrahám azt mondta: „Uram, tedd ezt a várost biz-
tonságossá, és lásd el a népet gyümölcsökkel – azokat, akik hisznek
közülük Allahban és az Utolsó Napban!” Azt mondta: „És aki nem
hisz, annak élvezeteket biztosítok egy kis ideig, aztán a Tűz bünte-
tésébe fogom kényszeríteni. És milyen rossz úti cél az!” (A tehén, 2:126)

A Mindenható Allah a hitetlenekről is gondoskodik az evilági
életben, s mindent megad nekik, hogy a legjobban kihasználhassák
mindazt, amit ez a világ nyújtani tud. Ezért az, hogy valaki gazdag-e

81. Bukhari, Anbiya 9

vagy sem, nem függ attól, hogy vallásos-e. A gazdagság muszlimoknak és nem muszlimoknak egyaránt megadható. A vagyon és gazdagság azonban nem szükségszerűen jó. Azon múlik, hogy hogyan használja fel a tulajdonosa. Ha a vagyon által jobbá válik az istenszolgálata, akkor a boldogság forrása lesz számára mindkét világban. Ha azonban tévelygésbe viszi őt, akkor elvesztheti miatta örökkévaló boldogságát, és a szerencsétlenség forrásává válik számára.

A Mindenható Allah teljesítette Ábrahám próféta (a.s.) kívánságát. Az ő fohásza miatt a mekkai zarándoklatra érkező muszlimok mély szeretetet éreznek Mekka iránt, és megnyugvást találnak ott. Ábrahám próféta (a.s.) fohásza miatt Mekka termékeny földdé változott, ahol a datolya és más gyümölcsök is megteremnek.

Azonban Ábrahám próféta (a.s.) fohászának leghíresebb eredménye a Zamzam forrás.

A víz, amit Ábrahám hagyott a vizeztömlőben, gyorsan elfogyott. Hágár megijedt, és a perzselő hőségben ide-oda futott a Szafa és Merve dombok között, vizet keresve. A két domb közötti távolság mintegy 400 méter. Miközben a két domb között szalad, Hágár fél szemmel folyton a kis Ismailt figyelte. Még egy madár sem repült az égen, nemhogy emberi lényeket látott volna. Életnek semmi jele sem volt. De amikor a Merve domb tetején volt, meghallott egy hangot: „Állj meg, és figyelj!” Gábiel hangja volt. Hágár a hang irányába nézett, és Gábiel így folytatta:

„Arra lettél bízva, Akinek hatalma van mindenen felett! Ne félj attól, hogy elvesztek. Itt van Allah Házának helye. Ez a gyermek és az apja fogják felépíteni. Allah nem hagyja el az Ő Házának építőit!”

Hágár ekkor visszaszaladt a fiához, és látta, hogy a lába alatt egy forrás fakadt. Boldogan köszönte meg Allahnak. Majd attól félve, hogy a víz csak egy ideig folyik, medencét ásott körülötte a kezével,

hogy összegyűjtse. A víz azonban csak zubogott előre, míg végül Hágár felkiáltott: „Zam, zam!”, ami azt jelenti: állj meg.

Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Allah legyen kegyelmes Iszmail anyjához, Hágárhoz! Ha békén hagyta volna a Zamzamot, és nem keríti körül, bizony állandóan áradó folyó lett volna belőle!”⁸²

Ez a víz, amely nem másból fakadt, mint az Allahnak való alávetettségéből és a Rá való hagyatkozásból, az idők végezetéig gyógyulást fog kínálni a hívőknek.

Ábrahám és Hágár tökéletes alávetettsége Allahnak hatalmas áldást eredményezett. Emiatt az áldás miatt a zarándokok minden egyes zarándoklaton utánozzák Hágár futását a Szafa és Merve között. Hágár megpróbáltatásai iránti tiszteletből ez a Zarándoklat ritusainak egyike.

A napok teltek-múltak, ahogy anya és fia megkezdte új életét a naptól felperzselt, puszta földön. Egy napon arra utazott egy csapat a Dzsurhum törzsből, és egy madarat vett észre, amely a hely felett lebegett a levegőben. Rögtön tudták, hogy ez azt jelenti, hogy élet van ott, és odaküldték két emberüket, hogy derítsék fel. A felderítők azzal a hírral tértek vissza, hogy friss víz van azon a helyen. A törzs ekkor engedélyt kért Hágártól, hogy ott telepedjenek le.

Hágár beleegyezett, azzal a feltétellel, hogy nem támasztanak igényt a forrásra. Így a Dzsurhum törzs lett az első, amely Mekkában telepedett le.

82. Bukhari, Anbiya, 9



Az áldozat próbatétele

Miközben Babilonból Damaszkuszba utazott, Ábrahám próféta (a.s.) így fohászkodott:

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ. رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

„Bizony, Uramhoz megyek! Ő vezetni fog engem. Uram! Ajándékozz meg eggyel a jórahalók közül!” (A felsorakozottak, 37:99-100)⁸³

Ezt azt jelenti, hogy lényegében ez egy spirituális utazás is volt, a belső világból a legmagasabbra, a Legnagyobb Baráthoz. A következő ájak pedig arról szólnak, hogy hogyan kapta meg Ábrahám próféta (a.s.) Iszmál születésének jó hírét, és később hogyan tétetett próbára azzal, hogy fel kellett áldoznia őt:

فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ. فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ. فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ. وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ. قَدْ صَدَّقَتِ الرُّؤْيَا إِنَّا كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ. إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ. وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ. وَتَرَكَنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ. سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ. كَذَلِكْ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ. إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

83. Itt Ábrahám próféta (a.s.) azt fejezi ki, hogy az Allahhoz vezető utat akarja választani, míg ez az ája azt fejezi ki, hogy Mohammed próféta (s.a.w.) személyesen vitetett Allah Jelentétebe: „Magasztos Ő, Aki a szolgáját éjszakai utazásra vitte a Sérthetetlen Mecsetből a legtávolabbi mecsetbe, amelynek a környékét megáldottuk, hogy megmutathassuk neki a jeleink egy részét. Bizony, Ő mindent Halló, mindent Látó.” (Az Éjszakai Utazás, 17:1)

„És jó hírt mondtunk neki egy szelíd fiúról. És amikor már elég idős volt ahhoz, hogy vele járjon, azt mondta: „Fiacskám! Bizony, láttam az álomban, hogy feláldozlak téged. Nézd, mit gondolsz erről!” Azt mondta: „Apácskám! Tedd, ami parancsoltatott neked. Ha Allah úgy akarja, türelmesnek találsz majd engem!” És mikor mindketten alávetették magukat, és a homlokára fektette őt, Mi megszólítottuk őt: „Ábrahám! Bizony, beteljesítetted az álmot!” Bizony, ez nyilvánvaló próbatétel volt. És kiváltottuk őt egy hatalmas áldozattal. És meghagytuk róla a későbbieknek: „Béke legyen Ábrahámmal! Így jutalmazzuk Mi a jótevőket. Bizony, ő a Mi hívő szolgálaink közül való volt.” (A felsorakozottak, 37:101-111)



Miután Ábrahám próféta (a.s.) magára hagyta Hágárt és Iszmait, visszatért Sárahoz, de időről időre meglátogatta őket. Egy napon, amikor éppen velük volt Mekkában, álmot látott, ahogy az ájában is olvashatjuk: azt álmodta, hogy feláldozta a fiát. Amikor felébredt, egy pillanatra kételkedni kezdett, azt gondolva, hogy csak a Sátán játszik vele. Azonban három éjszakán látta ugyanazt az álmot – amelyek a tavrija, Arafa és az áldozati ünnep éjszakájának felelnek meg.

Egy másik elbeszélés szerint Ábrahám próféta (a.s.) megesküdött, hogy ha Allah fiúgyermeket ad neki, fel fogja áldozni, és ezért tétetett próbára.

Amikor Ábrahám próféta (a.s.) megértette, hogy álma isteni parancs volt, azt mondta Hágárnak, hogy fürdesse meg, szépen öltöztesse fel és parfümmel illatosítsa Iszmait. Azt mondta, hogy egy „barátjához” viszi a fiát, és megkérte Iszmait, hogy kötelet és kést is hozzon magával. Azt mondta neki: „Fiam, áldozatot is be fogunk mutatni Allah meglegedéséért.”



Apa és fiú együtt indultak Arafa hegye felé, ahol ma a zárándokok időznek a zárándoklat egyik rítusa, a *vakfah* során. Miután távoztak, a Sátán emberi formában megjelent Hágár előtt, és megkérdezte:

- *Tudod, hova viszi Ábrahám a fiadat?*

- *Egy barátjához – felelte az asszony.*

- *Nem igaz! Át akarja vágni a torkát! – mondta a Sátán.*

- *Lehetetlen, hiszen annyira szereti a fiát! – mondta Hágár.*

- *Hát, pedig állítólag ez Allah parancsa...*

- *Ha ez Allah parancsa, akkor csak jó lehet! Allahban bízunk, és Rá hagyatkozunk! – mondta megnyugodva Hágár.*

Miután látta, hogy Hágárt nem tudja megtéveszteni, a Sátán azonnal Iszmailhoz ment.

- *Tudod-e, hova visz az apád? – kérdezte tőle.*

- *Meglátogatjuk egy barátját! – felelte Iszmail.*

- *Tévedsz! El fogja vágni a torkodat. Azt hiszi, hogy ez Allah parancsa!*

- *Ha így van, és is Allah parancsát fogom követni! – mondta Iszmail, és kövekkel kezdte dobálni a Sátánt, hogy elkergesse.*

Utolsó kétségbeesett próbálkozásával a Sátán magához Ábrahámhoz közelített.

- *Hova viszed a fiadat, öregember? Megtévesztett a Sátán játéka! Egy ilyen álom nem lehet Allahtól!*

- *Nem, a Sátán te vagy, és te próbálsz megtéveszteni minket! Távozz tőlünk! – és három helyen hét követ dobott a Sátán felé.*

Így kezdődött a Sátán megkövezésének rítusa a zarándoklat során. A hívőknek az parancsoltatott, hogy Ábrahám próféta (a.s.) cselekedeteit utánozzák, s így emlékezzenek az Allahba vetett bizalmukra és alávetettségükre.

Ahogy Ábrahám próféta (a.s.) a fiával haladt Minától Arafa felé, az angyalok az égből aggódni kezdtek. Azt mondták egymásnak:

- *Magasztaltassék Allah! Egy próféta feláldozni visz egy másik prófétát...*

Ábrahám próféta (a.s.) végül Iszmailhoz fordult, és azt mondta neki:

- *Fiacskám, az parancsoltatott nekem egy áldozat fel téged!*

- *Allah parancsa ez? – kérdezte Iszmail.*

- *Igen – felelte az apja.*

- *Akkor tedd, ami parancsoltatott, apácskám. Ha Allah úgy akarja, meglátod, milyen türelmes leszek. Majd látva, hogy apja megkönnyebbült, hozzátette:*

- *Apácskám! Te is türelmes maradtál, mikor Nimród a tűzbe dobott, és Allah elégedett volt veled. Én is türelmesen viselem, ami következik. Ebben a világban el kell válnom tőled, de Uramhoz megyek, az Ő Kertjeibe. Csak miattad aggódom: hogy fogja elviselni a szíved, hogy a saját keziddel áldoztad fel a fiadat? Én csak azt kívánom, bár még indulás előtt szóltál volna, hogy elbúcsúzhassak anyácskámtól!*

Egy elbeszélés szerint Iszmail (a.s.) ekkor hét éves volt, egy másik szerint tizenhárom.⁸⁴

Egy elbeszélés szerint:

84. Lásd: Hakim, al-Mustadrak, II, 605-606; al-Tabari, Tarikh, I, 263-278

„Amikor Ábrahámnak Allah megmutatta az egek és a föld titkait, ő látott valakit, aki Allah ellen lázadt. Arra kérte Allahot, hogy pusztítsa el ezt a lázadót, és Allah teljesítette kérését. Aztán Ábrahám látott egy másik lázadót, és rá is pusztulást kért, és az is elpusztult. És ahogy újabb és újabb embereket látott, pusztulást kért mindegyikre, s Allah teljesítette a kérését.

Aztán a Mindenható Allah azt mondta neki: „Te olyan szolgám vagy, akinek a fohásza elfogadtatnak, ne kérd hát Tőlem, hogy pusztítsam el a szolgálaimat! Gondolkodj el három dolgon: a bűnös szolgám bűnbánattal fordulhat Hozzám, Én pedig elfogadom tőle. Vagy az is lehet, hogy jóra való gyermekek születnek a leszármazottai közül. Vagy pedig az Ítélet Napján megbocsátok neki.”

Annak oka, hogy Ábrahámnak fel kellett áldoznia a fiát az is volt, hogy az irgalma és együttérzése növekedjen.

Egy másik elbeszélés szerint az ája: **„És így mutattuk meg Ábrahámnak az egek és a föld birodalmát, hogy azok közé tartozhasson, akiknek szilárd bizonyosságuk van.”**⁸⁵ arra utal, hogy a Mindenható Allah éjszakánként az égbe emelte Ábrahám prófétát (a.s.). Egy éjszaka Ábrahám egy bűnt elkövető embert látott, s azt mondta: „Uram! Ez az ember abból eszik, amivel Te ellátod őt, s azon a földön jár, amelyet Te teremtetél.... S mégis bűnöket követ el Ellened! Pusztítsd el!” A kérése teljesített, aztán, mikor újabb bűnös elpusztítását kérte, az is, majd Allah azt mondta neki: „Ne fohászkodj a szolgálaim pusztulásáért! Adj nekik időt, és cselekedj tapintatosan. Mert Én látom, amit mindegyikük tesz, és mégsem pusztítom el őket!”

És Ábrahám próféta (a.s.) ezt követően látta a fia feláldozásáról szóló álmot.



Amikor eljött az idő, Ábrahám próféta (a.s.) megragadta a kést, és így fohászzkodott:

- Uram! Ez itt a fiam! A szívem gyümölcse, és nála jobban nem szeretek semmit ebből a világból...

Ám ekkor egy hangot hallott:

- Emlékszel arra az éjszakára, amikor a szolgálaim elpusztítását kérted? Hát nem tudod, hogy Én olyan szeretetteljes vagyok a szolgálaim iránt, mint te a fiaddal? Azon az éjszakán te azt kérted Tőlem, hogy pusztítsam el a szolgálaimat, s most én azt akarom, hogy feláldozd a fiadat!⁸⁶

Iszmail az apjára nézett, és így szólt:

- Apám, azt kérem tőled, hogy kötözd meg a kezeimet, hogy ne küzdjek a fájdalomtól. Vigyázz a ruháidra, hogy a vérem be ne szennyezze őket! Élezd meg jól a késedet, így tedd gyorsabbá a haláloamat, és könnyebbé a dolgodat. Amikor a kést felemeled, ne nézz az arcomra, nehogy apai szereteted megállítsa a kezedet. Vidd el az ingemet anyámnak, hogy vigaszt találjon, és mondd neki: a fiunk előrement, hogy közbenjárónk legyen!

Ábrahám prófétának (a.s.) hullottak a könnyei, és azt mondta:

- Fiam, milyen nagy segítségem vagy Allah parancsának végrehajtásában! – majd így fohászzkodott: - Uram! Adj nekem türelmet és erőt, hogy véghez vigyem a parancsodat!

Iszmail azt mondta:

- Apácskám, látom, hogy az egek kapui megnyíltak, s az angyalok leborulva fohászzkodnak: Urunk, egy próféta feláldozni készül egy másik prófétát a Te megelégedésedért! Könyörülj rajtuk! – majd hoz-

86. Mahmut Sami Ramazanoglu, Ibrahim – aleyhisselam, p. 44-46

zátette – A szeretet nem a parancs halogatását jelenti, tedd, ami parancsoltatott!

Ábrahám próféta (a.s.) a földre fektette a fiát, és a torkához emelte a kést. Ekkor a Mindenható Allah parancsot adott Gábrrielnek, hogy fordítsa el a kés élet. Gábrriel egy pillanat alatt alászállt a legmagasabb égből, és az életlen oldalára fordította a pengét. Bárhogy is próbálta Ábrahám, a kése nem vágott. A Mindenható Allah pedig kijelentette: „Bizony, Ábrahám betartotta a szavát!”

Allah parancsára Gábrriel egy kossal tért vissza az égből, azt kiabálva: Allahu akbar, Allahu akbar! (Allah mindennél nagyobb). Ábrahám próféta (a.s.) így visszhangozta szavait: „Lá iláhe ill’Allah, v’Allahu Akbar! (Nincs más istenség, csak Allah, és Allah mindennél nagyobb) Iszmail pedig azt mondta: Allahu Akbar, ve lilláhil’hamd! (Allah mindennél nagyobb, és Allahot illeti a hála!)

Én innen származik a *tesrik tekbir*, amit ma is mondunk az áldozati ünnep estéjétől a negyedik napjáig.

Apa és fia hátaltelt szívvel tértek haza. Hágár boldogan ölelte át fiát, Ábrahám próféta (a.s.) pedig visszatért Sárához.



Ábrahám próféta (a.s.) eddig próbára tétetett az életével, amikor a tűzbe dobták, és a családjával, amikor a fiát fel kellett áldoznia. Most pedig elkövetkezett a vagyonával kapcsolatos próbatétel is. A nyájai igencsak megsaporodtak, tizenkétezer állatot számláltak, amelyeket egy hatalmas kutya őrzött. Ábrahám próféta (a.s.) az evilági vagyon iránti megvetése jeléül aranyból készített nyakörvet a kutyának.

Egy napon Gábrriel (a.s.) egy idegen férfi alakját felöltve eljött hozzá, és megkérdezte:



- Kié ezek a nyájak?
- Uramé, de rám bízta, hogy őrizzem őket! – felelte Ábrahám.
- Eladnád nekem őket? – kérdezte az idegen.
- El nem adhatom, de mondd Uram nevét egyszer, és neked adom a harmadukat. Mondd még egyszer, és neked adom a kétharmadukat! Említsd Uramat háromszor, és elviheted az összeset.
- Mindenek felett Magasztos Urunk, az angyalok és a Lélek Ura (Szubbúhun kuddúszun Rabbuná rabbu'l maláiketi ver-rúh)! – mondta Gábrriel.
- Vidd őket! – mondta neki Ábrahám.
- Nem vihetem el, mert én egy angyal vagyok!
- Ha te angyal vagy is, én pedig Allah barátja vagyok, s nem fogom visszavenni azt, amit az Ő Nevéért adtam! – mondta Ábrahám.

Végül Ábrahám próféta (a.s.) eladta a nyájakat, az árukon egy hatalmas földterületet vásárolt, amit a muszlimok javára adományozott – így hozta létre a történelem első alapítványát.

وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ

Ábrahám próféta (a.s.) ezzel újabb próbatételen bizonyította, hogy valóban megérdemli a *Khalilullah* rangot, hiszen egyetlen szempillantás alatt kész volt feláldozni egész vagyonát Allah meglegedéséért. A Kegyes Korán így dicséri őt: „**És mikor Ura próbára tette Ábrahámot szavakkal (parancsokkal), és ő teljesítette azokat.**” (A tehén, 2:124)

Izsák (a.s.) születése

Mivel Ábrahám próféta (a.s.) betartotta a szavát, és kész volt feláldozni saját fiát a Mindenható Allah meglegedéséért, Allah

adott neki még egy fiúgyermeket, hiába volt már öreg. A Kegyes Kórán azt mondja:

وَبَشِّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ. وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَى
إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ

„És örömhírt adtunk neki Izsákról, prófétaként az igazak közül. És megáldottuk őt és Izsákot. És a leszármazottaik közül egyesek jótevők lesznek, és egyesek nyilvánvalóan önmaguk ellen vétkeznek.” (A felsorakozottak, 37:112-113)

Akkoriban Ábrahám próféta (a.s.) 120 éves volt, Sára pedig 90 vagy 99.

Ibn Abbasz (r.a.) elbeszélése szerint egy csoport angyal személyesen adta át a gyermek születésének hírért, mielőtt továbbmentek volna, hogy Szodomát és Gomorát elpusztítsák.

Az angyalok vendégekként érkeztek Ábrahám próféta (a.s.) házába, emberi alakban. Ábrahám egy sült borjút készített nekik, de látva, hogy egyikük sem nyúl a húshoz, megértette, hogy angyalok. Először egy kis nyugtalanságot érzett: „Talán Allah elégedetlen valamivel? Azért jöttek, hogy elpusztítsák a népemet?” Majd, hogy megbizonyosodjon róla, hogy valóban angyalok a vendégei, megkérdezte:

- *Hát nem esztek?*

- *Nem eszünk úgy, hogy nem fizetünk érte!* – mondták a vendégek. Ábrahám ekkor Allah nevét mondta, és Allahnak adott hálát: *Bismillah, elhamdulillah!*

- *Lám, Allah igaz barátja vagy!* – mondták az angyalok. – *Ne félj! Azért megyünk, hogy Lót (a.s.) népét pusztítsuk el.*



Így egyértelművé vált látogatásuk oka. Ábrahám próféta (a.s.) félelme eloszlott, az angyalok pedig átadták neki a jó hírt, hogy egy fia születik, Izsák.

Sára hallotta a beszélgetést egy függöny mögül, és a gyermek hírét hallva, arcára csapta a kezét meglepetésében, hiszen már idős asszony volt.

- Talán csodálkozol Allah hatalmán? – kérdezték az angyalok.

Bár Ábrahám próféta (a.s.) örült a jó hírnek, el is szomorodott Szodoma és Gomora elpusztításáról hallva, mert akkor még nem tudta, hogy Allah megkíméli az ottani hívőket. Allahhoz akart fohászolni, hogy ne pusztítsa el a várost, de az angyalok a tudtára adták, hogy felesleges, és hogy csak a hitetlen bűnösök fognak elpusztulni, mire Ábrahám próféta (a.s.) ismét megkönnyebbült.

A Kegyes Korán így beszéli el az eseményeket:

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ
سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ

„És bizony, a hírnökeink eljöttek Ábrahámhoz jó hírekkel. Azt mondták: „Békesség!” Azt mondta: „Békesség!”, és nem késlekedett egy sült borjút hozni nekik.” (Húd, 11:69)

Ibn Abbasz (r.a.) azt beszélte el Mohammed prófétától (s.a.w.), hogy három angyal érkezett Ábrahám próféta (a.s.) házába, akik Gábiel, Mikáil és Iszráfil voltak.

فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً
قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمِ لُوطٍ. وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ

فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ. قَالَتْ يَا وَيْلَتَى
 أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ.
 قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمْتُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ
 إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ
 وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ

„De amikor látta, hogy a kezük nem nyúl érte, gyanakvást érzett irántuk, és félni kezdett tőlük. Azt mondták: „Ne félj! Bizony, mi Lót népéhez küldettünk.” És a felesége ott állt, és nevetett. Aztán jó hírt adtunk át neki Izsákról, és Izsák után Jákobról. Azt mondta: „Jaj nekem! Gyermekeket fogok szülni, mikor pedig öregasszony vagyok, és a férjem is öregember? Bizony, csodálatos dolog ez!” Azt mondták: „Talán csodálkozol Allah parancsán? Allah kegyelme és az Ő áldásai legyenek rajtatok, ház népe! Bizony, Ő a dicséretre méltó, Dicsőséges. Amikor az ijedség elhagyta Ábrahámot, és elérték őt a jó hírek, vitába szállt Velünk Lót népével kapcsolatban.”
 (Húd, 11:70-74)

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ

„Bizony, Ábrahám hosszú türelmű, együttérző és bűnbánó volt.” (Húd, 11:75)

A fenti ája Ábrahám próféta (a.s.) három fontos tulajdonságát említi.

Hilm: rendkívüli türelmesség, mely a lehető legtovább halasztja, vagy akár el is tekint attól, hogy bosszút álljon a bűnösökön.

Avvah: aggodalom a bűnösök miatt, hogy milyen vég vár rájuk.



Munib: aki szíve mélyéből Allahhoz fordul.

Miután megkapta az isteni figyelmeztetést, hogy ne kívánja a bűnösök pusztulását, Ábrahám próféta (a.s.) szíve tele volt együttérzéssel és irgalommal. Ezért most is azért fohászkodott Allahhoz, hogy kímélje meg a büntetéstől Szodomát és Gomorrát. Azonban azok népe annyira hátat fordított az isteni kegyelemnek, hogy a büntetés már elkerülhetetlenné vált számukra. Valójában ők maguk kérték, hogy jöjjön el rájuk a büntetés, és még inkább fokozták a bűneiket. Azokat, akiket „tisztá embereknek” gondoltak, még ki is űzték a városukból. Így hát az angyalok azt mondták:

يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ
وَأِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ

„Ábrahám! Fordulj el ettől (a könyörgéstől). Bizony, eljött Urad parancsa, és bizony, el fog jönni hozzájuk egy büntetés, amit nem lehet elhárítani.” (Húd, 11:76)

Fontossága miatt az 51. szúra más szavakkal még egyszer elmondja ugyanezt a történetet.

Ábrahám próféta (a.s.) másik fontos tulajdonsága a rendkívüli vendégszeretet volt. Enni adott bárkinek, aki arra járt, bárki is volt az. Ezért Abu'l-Adjaf, a Vendégek Atyja néven is nevezték.⁸⁷

Annyira nagylelkű és bőkezű volt, hogy ha senki nem jött a házába, ő maga ment ki az utcára, hogy keressen valakit, akit meghívhat.

A vendégszeretet a próféták egyik tulajdonsága. Bár tanácsos mértéket tartani az evésben és ivásban, ha vendégeket fogadunk,

87. Ibn Sad, 38; Tabaqat, I, 47)

nincs olyan, hogy pazarlás. Az is fontos viszont, hogy amit kínálunk, azt ne evilági előnyökért, hanem Allah megelégedéséért adjuk.

Ábrahám próféta (a.s.) meglátogatja Iszmait

Iszmail (a.s.) a Dzsurhum törzsből származó nőt vett feleségül. Mindenki szerette és tisztelte őt a törzs tagjai közül. Tőlük tanult meg arabul is. Amikor az anyja, Hágár 99 éves korában meghalt, a Hidzsr területén temették el, a Kába közelében.

Allah Küldötte (s.a.w.) azt beszélte el:

„Miután Iszmail megházasodott, Ábrahám próféta eljött, hogy láthassa a családját. Iszmait nem találta otthon, de megkérdezte Iszmail feleségét, hogy hol van. Azt a választ kapta, hogy Iszmail elment kenyeret keresni a családnak. Kikérdezte az asszonyt arról, hogy hogyan élnek. Azt felelte, hogy nagy nyomorban, szegénység és nehézségek közepette. Ábrahám azt mondta, hogy amikor Iszmail hazajön, adja át neki üdvözetét, és mondja meg, hogy cserélje ki a háza küszöbét.

Amikor Iszmail hazaért, érezte az apja illatát, ebből tudta, hogy ott járt, ezért megkérdezte a feleségét, hogy volt-e látogatója. „Igen” – mondta az asszony, és leírta az öregember külsejét. – „Megkérdezte tőlem, hogy élünk, és mondtam, hogy nagy szegénység és nehézségek közepette”. „Üzenetet hagyott-e?” – kérdezte Iszmail. „Igen, azt mondta, hogy adjam át üdvözetét, és azt üzeni, hogy cseréld ki a házad küszöbét”. Iszmail azt mondta erre: „Akivel beszéltél, az az apám volt, és azt parancsolta, hogy váljak el tőled. Menj hát vissza a családotodhoz”.

Aztán Iszmail másik asszonyt vett feleségül ugyanabból a törzsből. Később Ábrahám próféta visszatért, és ismét Iszmait kereste, de az nem volt otthon, csak a felesége. Megkérdezte Iszmail új feleségét,



hogy hol van. Azt a választ kapta, hogy Iszmail elment kenyeret keresni a családnak. Kikérdezte az asszonyt arról, hogy hogyan élnek. Azt felelte, hogy jó módúak, és jól élnek, és Allahot dicsérte. Ábrahám megkérdezte, hogy mit szoktak enni és mit szoktak inni. Az asszony megmondta, hogy húst és vizet. Ábrahám próféta pedig így fohász-kodott Allahhoz: „Ó, Uram, áldd meg nekik a húst és vizet!” Allah Küldötte (s.a.w.) közbevetette, hogy akkoriban nem volt gabona Mek-kában, de ha lett volna, bizonyára fohász-kodott volna Allahhoz, hogy áldja meg. Ha valaki csak ezt a két dolgot veszi magához, az károsan befolyásolja az egészségét, mert ez az étrend nem elegendő az ember-nek, hacsak nem Mekkában él.

Később Iszmail hazajött, és megkérdezte a feleségét, hogy volt-e látogatója. „Igen” – mondta az asszony, és a látogatót dicsérte – „Egy jó külsejű idős ember volt itt, és rólad kérdezett, én pedig beszéltem neki rólad. Megkérdezte, hogy élünk, és mondtam, hogy jól boldogu-lunk”. „Üzenetet hagyott-e?” – kérdezte Iszmail. „Igen, azt mondta, hogy adjam át üdvözlét, és azt üzeni, hogy erősítsd meg a házad küszöbét”. Iszmail azt mondta erre: „Akivel beszéltél, az az apám volt, és azt parancsolta, hogy tartsalak magam mellett, és gondoskodjam jól rólad!”⁸⁸

Ez a történet is jól mutatja, hogy aki hálás, annak Allah növeli az ellátását. A panaszkodás pedig, ami a hálátlanság jele, pedig csök-kenti, és szegénységhez vezet.

A Kába építése

Évekkel később Ábrahám próféta (a.s.) visszatért Mekkába, és azt mondta a fiának: „Uram parancsot adott nekem, egy házat fogok építeni, te pedig segíteni fogsz nekem!”

88. Bukhari, Anbiya 9



Iszmail (a.s.) és Gábiel (a.s.) hordták a köveket, Ábrahám próféta (a.s.) pedig a falakat rakta. Az a márványtömb, amely ma a Kábánál Ábrahám Helyén (Makam Ibrahim) látható, s amelyen ott van Ábrahám próféta (a.s.) lábnyoma, szolgált fellépőként.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ
رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

**„És mikor Ábrahám a Ház alapjait felemelte Iszmaillal:
„Urunk! Fogadd el ezt tőlünk. Bizony, te vagy az, Aki mindent hall,
mindent tud.”** (A tehén, 2:127)

Az elbeszélések szerint miután Ádám (a.s.) és Éva leküldetett a Paradicsom kertjéből, Arafánál találkoztak újra, és együtt mentek arra, ahol ma a Kába áll. Hálája jeléül Ádám próféta istenszolgálatot akart végezni, és arra kérte a Mindenható Allahot, hogy küldje le neki azt a fényoszlopot, amit a Kertben is körbejárt. Allah teljesítette kérését, ő pedig elvégezte ezt az istenszolgálatot. Séth próféta (a.s.) idejére ez az oszlop végleg elveszett, csak egy kis darabja maradt meg, ami már teljesen megfeketedett. Séth egy szögletes épületet emelt a helyén, és egyik sarkába helyezte a fekete követ. Ezt a követ ismerik ma Hadzsar al-Aszvad néven, ami azt jelenti: Fekete Kő. Az özönvíz után az épület eltűnt, köveit homok borította el, amíg Ábrahám próféta (a.s.) a fia, Iszmail segítségével ki nem ásta az alapjait, és felépítette a ma Kábaként ismert épületet. Ezt érti a Kegyes Korán az alatt, hogy „a Ház alapjait felemelte”.

Azt jelezve, hogy az emberek elkezdhetik a Kába körbejárását, Ábrahám próféta (a.s.) a Fekete Követ a sarkába helyezte. Azt

is mondják, hogy amikor a Kő leküldetett a Paradicsom kertjéből, fehérebb volt, mint a hó, de az emberek bűnei befeketítették.⁸⁹

Mohammed próféta (s.a.w.) ideje előtt és után is történtek tüzesetek, melyek során a korom még feketébbé tette a Követ.

Miután felépítették a Kábát, Ábrahám próféta (a.s.) és Iszmail fohászkoztak:

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ. رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

**„Urunk! Tégy minket Neked alávetett muszlimokká, és a le-
származottainkat Neked alávetett közösséggé. És mutasd meg ne-
küink a szertartásainkat, és fogadd el a bűnbánatunkat! Bizony,
Te vagy a Megbocsátó, az Irgalmas. Urunk! Támassz közülük egy
küldöttet, aki a Te ájaidat olvassa nekik, és megtanítja nekik a
Könyvet és a Bölcsességet, és megtisztítja őket. Bizony, Te vagy a
Mindenható, a Bölcs.”** (A tehén, 2:128-129)

Az ájában említett fohásról Mohammed próféta (s.a.w.) azt mondta:

„Én vagyok Ábrahám fohásza, Jézus jó híre és az anyám álma.”⁹⁰

Mohammed próféta (s.a.w.) származási vonala a következő:

1. Mohammed próféta (s.a.w.)
2. Abdullah

89. Ibn Hanbal, I, 307

90. Ahmad ibn Hanbal, V, 262; Hakim, Al-Mustadrak, II, 453

3. *Abdulmuttalib (Sajbat al-Hamd)*
4. *Hasim*
5. *Abdul Manaf (a valódi neve Mughirah)*
6. *Kuszaj*
7. *Hakim*
8. *Murrah*
9. *Kab*
10. *Luajj*
11. *Ghalib*
12. *Fihir (Kurajs)*
13. *Malik*
14. *Nadr*
15. *Kinana*
16. *Huzajma*
17. *Mudrika*
18. *Iljasz*
19. *Mudar*
20. *Nizar*
21. *Maad*
22. *Adnan*

A Prófétánk (s.a.w.) leszármazása egészen Adnanig visszavezethető. Adnan Iszmaitól származik, bár azt nem tudjuk pontosan, hogy hány év választja el őket.

Ábrahám próféta (a.s.) fontosságát az emberi történelemben az is bizonyítja, hogy hány próféta származott az ő vérvonalából, beleértve Mohammed prófétát (s.a.w.) is.

A Kába és a zarándoklat rítusai is tele vannak Ábrahám próféta (a.s.) emlékével, amelyeket életben tartanak és felelevenítenek egészen az Utolsó Napig. S napi öt imája során az egész világon muszlimok millió küldenek áldást Mohammed próféta (s.a.w.) mellett Ábrahám prófétára (a.s.).

Abu Muhammed Káb ibn Udzsrah (r.a.) azt beszélte el:

„Egy napon, mikor Allah Küldötte (s.a.w.) mellettünk volt, megkérdeztük tőle: 'Azt tudjuk, hogy hogyan köszöntsük téged, de hogyan küldjünk rád áldást?' Azt mondta, hogy mondjuk azt:

Ó, Allah! Küldj békességet és megtiszteltetést Mohammednek és Mohammed családjának, ahogy békességet és megtiszteltetést küldtél Ábrahámnak és Ábrahám családjának. Bizony, Te dicséretre méltó és Fenséges vagy. Ó Allah! Áldd meg Mohammedet és Mohammed családját, ahogy megáldottad Ábrahámot és Ábrahám családját. Bizony, Te dicséretre méltó és Fenséges vagy.”

Az első zarándoklat

Mikor az építkezést befejezték, Gábriel azt mondta Ábrahám prófétának (a.s.), hogy járja körbe a Kábát.

Apa és fia együtt járták körbe a Kábát, minden körben köszöntve a Fekete Követ. Miután két rakát imádkoztak Ábrahám Helyénél, elvégezték a zarándoklat többi rítusát is Gábriel vezetése alatt, aki azt mondta Ábrahám prófétának (a.s.), hogy hívja a többi embert is a zarándoklatra. Mikor megkérdezte, hogy hogyan hívja őket, Gábriel azt mondta: „Háromszor mondd: Emberek! Fogadjátok el Uratok hívását a zarándoklatra!”

Ábrahám próféta (a.s.) megkérdezte a Mindenható Allahot:

- *Uram, hogyan tehetném a hangom hallhatóvá minden ember számára?*

- *Csak kiálts, és Én leszek az, Aki a hangodat hallhatóvá teszi! – felelte Allah.*

A Kegyes Korán azt mondja:



وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى
كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

„És hívd az embereket a zarándoklatra! Eljönnek hozzád gyalog, és mindenféle sovány hátsállaton, minden távoli ösvényről.” (A zarándoklat, 22:27)

Attól az időtől fogva Ábrahám próféta (a.s.) minden évben Mekkába ment, hogy elvégezze a zarándokaltot. Az utána következő próféták és követőik is így tettek. És azok a próféták, akiknek a népét a Mindenható Allah elpusztította, életük utolsó éveit Mekkában töltötték. Az elbeszélések szerint 99 próféta halt meg Mekkában, és van eltemetve Ábrahám Helye és a Zamzam forrás között, és további 70 imádkozott a Kábában.

Ábrahám próféta (a.s.) fohásza

A Kegyes Korán többször idézi Ábrahám próféta (a.s.) fohászait, mint bármely más prófétáét. Ő minden adandó alkalommal szíve mélyéből, áhítatosan fohászokodott a Mindenható Allahhoz. Számos, a Kegyes Koránban említett fohása között vannak a következők is:

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ
فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ
إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ
الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءَ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ
وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

„Urunk! Bizony, Te tudod, hogy mi mit rejtünk el, és mit nyilvánítunk ki. És nincs rejtve Allahtól semmi a földön és az égben.

Dicsőség és hála Allahnak, Aki öregkoromra megadta nekem Iszmait és Izsákot! Bizony, az én Uram a fohászok Meghallgatója.

Uram! Add, hogy azok közé tartozzam, akik megtartják az imát, és a leszármazottaim is. Urunk! És fogadd el a fohászatomat.

Urunk! Bocsáss meg nekem, és a szüleimnek, és a hívőknek azon a Napon, amikor megtörténik az elszámlolás!” (Ábrahám, 14:38-41)

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ. وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ
صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ. وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ. وَاعْفُ عَنِّي
إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ. وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ. يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ
وَلَا بَنُونَ. إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

„Uram! Adj nekem bölcsességet, és add, hogy az igazakhoz csatlakozhassam! És add meg, hogy igazsággal említsenek a későbbi generációk között. És helyez engem a Boldogság Kertjének örökösei közé! És bocsáss meg az apámnak, bizony, ő a tévelygők közül való. És ne szégyeníts meg engem azon a Napon, amikor fel lesznek támasztva, a Napon, amikor nem használ majd sem vagyon, sem a gyermekek, kivéve, aki ép szívvel jön Allahhoz.” (A költők, 26:83-89)

Csak az térhet vissza Urához ép szívvel, aki jó úton töltötte életét, az igazságot tanította gyermekeinek, őrizte szívét az evilági vagyon és gyermekeik romboló befolyásától, őrizte magát a tudatlanságtól vallási ügyekben, tartózkodott az erkölcstelenségtől és minden más rossz tulajdonságtól.

Abu'l-Kaszim al-Hakim azt mondja, hogy egy ember szíve akkor ép, ha:

1. *Nem bánt senkit, sem érzelmileg, sem fizikailag,*
2. *őt sem bántja meg semmi,*
3. *és nem várja, hogy bárki is viszonozza a szívességeit.*

Aki nem bánt másokat, az jámborsággal tér vissza Urához. Ha nem engedi, hogy mások megbántsák, nem sértődik meg, akkor hűséggel tér vissza Urához, és ha nem vár el fizetséget a jótetteiért, akkor ikhlasszal tér vissza Urához.

Ábrahám próféta (a.s.) tanácsai

A Mindenható Allah azt nyilatkoztatta ki Ábrahámnak (a.s.):

„Bizony, te az Én bizalmas barátom vagy, és Én a Barátod vagyok. Ezért hát bármikor is nézzek a szívedbe, soha ne lássak ott senkit Rajtam kívül! Mert különben elvágom a szeretet fonalát, mert Én csak azokat választom bizalmas barátaimul, akiknek a szíve nem fordul más felé Rajtam kívül, még akkor se, ha a tűzbe vetnék őket. Ilyen embereknek a szívébe ültetem az Én szeretetemet. Megadtam nekik az Én szeretetemet – és milyen áldás érhetne fel ezzel? Milyen megtiszteltetés lehetne nagyobb ennél? Hatalmamra és Fenségemre esküszöm, hogy meggyógyítom azoknak a szívét, akik Hozzám fordulnak. Mert aki Engem szeret, bizony, Én is szeretem őt.”

Ábrahám próféta (a.s.) pedig a következő tanácsot adta azoknak, akik tanácsot kértek tőle:

„Ha látod, hogy mások az evilág dolgaival törődnek, te törődj a Túlvilággal. Míg mások a külsejüket díszítik fel, te díszítsd fel a belsődet. Amíg ők a palotáikat és kertjeiket építgetik, te építsd a sírodat. Míg a többiek mások hibáival törődnek, te törődj a saját hibáiddal.



Míg mások a teremtményeket szolgálják, te szolgálj a teremtmények Urát.

Ó, emberek! Ismerjétek meg alsóbb éneteket, mielőtt a Halál Angyala eljönne értetek! Öltözzetek a türelem páncéljába. Folyamatosan harcoljatok ellenségeitek ellen. Csak komoly, őszinte, elkötelezett hittel menthetitek meg magatokat. Vágjátok el magatokat a rosszcselekedetektől. Azt tartsátok meg, ami előnyös számotokra, hogy biztonságban lehessetek azon a Napon, amikor mindenkinek segítségre és védelemre lesz szüksége.”



Ábrahám (a.s.) olyan hatalmas tiszteletben álló próféta, hogy minden nagyobb vallás követői is elismerik és tisztelik. Annak ellenére, hogy a Kegyes Koránt tagadták, a bálványimádó arabok tisztelték őt, és büszkén hirdették, hogy a leszármazottai. A zsidók, keresztények és muszlimok egyaránt nagy tiszteletben tartják. Ábrahám előtt nem volt olyan próféta, akit a világ legtöbb embere tisztelt és szeretett volna.

Azonban, bár sokan vallják magukénak Ábrahám prófétát (a.s.), a Kegyes Korán egyértelműen elmondja, hogy pontosan ki volt ő:

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ. إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ

„Ábrahám nem volt sem zsidó, sem keresztény, hanem haníf volt, muszlim. És nem tartozott a társítók közé. Bizony, azok vannak a legközelebb Ábrahámhoz, akik követték őt, és ez a Próféta, és akik hisznek. Allah a hívők Védelmezője.” (Imrán családja, 3:67-68)



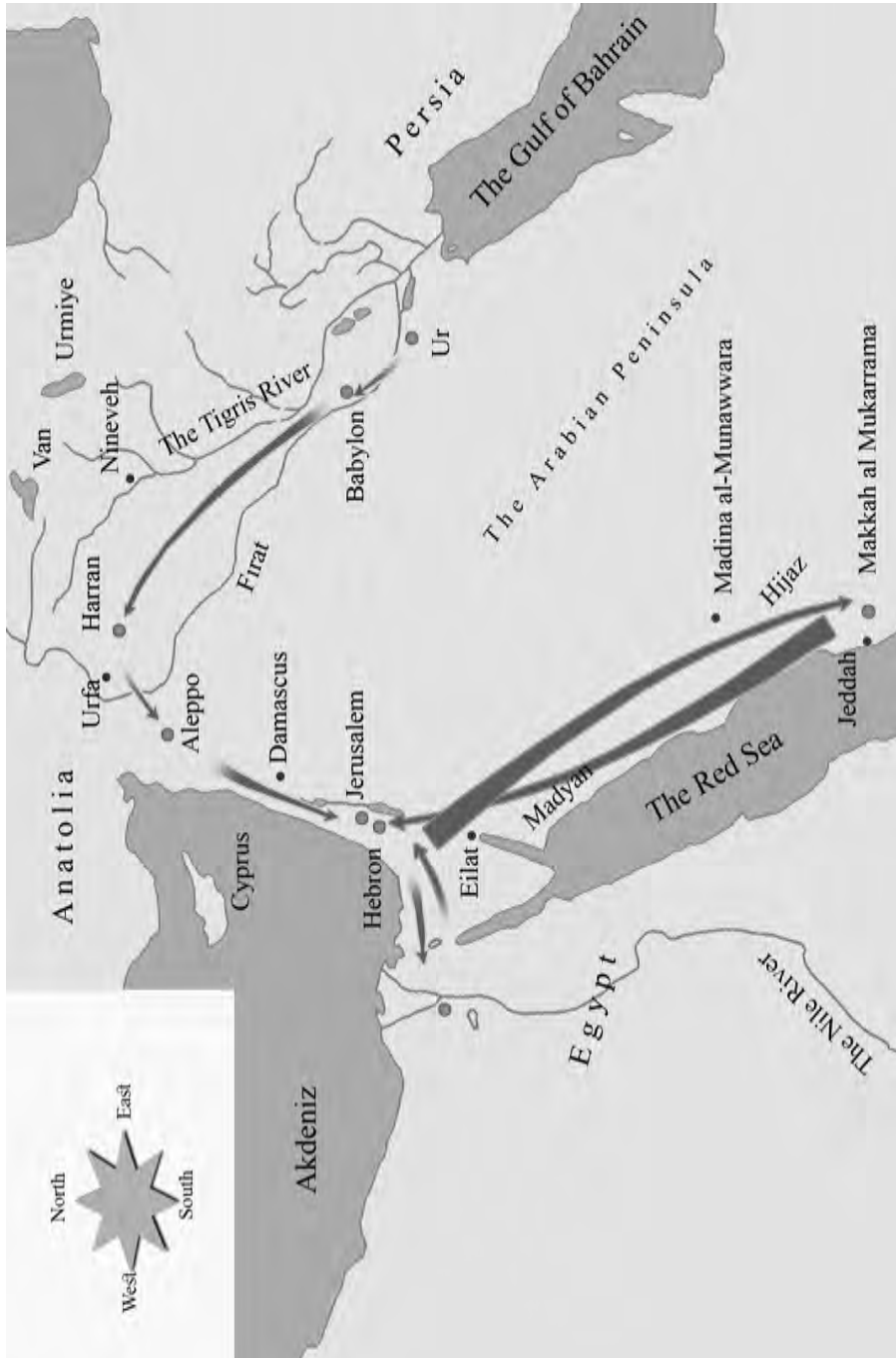
Anasz (r.a.) azt beszélte el:

„Egy ember egyszer megkérdezte Allah Küldöttét (s.a.w.), hogy ki a legjobb a teremtésből, ő pedig azt felelte:

„*Amiről te beszélsz, az Ábrahám jellemzője.*”⁹¹



Ábrahám próféta





ISZMAIL

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

*A próféta, aki a hűség, bizalom és alávetettség
szimbólumává vált*

ISZMAIL PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Iszmail (a.s.) próféta, akit a Kegyes Korán is említ. *Dhabiullah* nével is említik, ami azt jelenti: Allah áldozata. A jurhumitákhoz küldetett el, akik Jemenből vándoroltak Mekkába. A neve azt jelenti: „aki engedelmeskedik Allahnak”, héberül Izmael.

Iszmail a jurhumiták gyermekeivel nőtt fel. Tőlük tanulta az íj és a nyíl használatát, és már fiatalon híres íjász lett. Mohammed próféta (s.a.w.) egyszer látta, hogy az Aszlam törzsből férfiak egy csoportja íjászversenyt tartott. Odament hozzájuk, és azt mondta:

„Lőjétek ki a nyilaitokat, Iszmail fiai! Az ősapátok is kitűnő íjász volt.”⁹²

Miután az apja, Ábrahám próféta (a.s.) meghalt, Iszmailra maradt a Kába fenntartásának és a zarándoklat körüli teendők kötelessége. Ő volt az első, aki lepellel borította be a Kábát. Amikor prófétai küldetése megkezdődött, nemcsak a jurhumitáknak adta át a Mindenható Allah üzenetét, hanem a közelben élő amálekitáknak és a jemeni törzseknek is a jemeni Máríb és Hadramaut környékén. Iszmail (a.s.) 50 éven át hívta őket az Iszlámra. Csak kevesen hittek neki, ő azonban nem adta fel, és eltökélten kitartott. A Kegyes Korán azt mondta róla:

92. Bukhari, Anbiya, 9



وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ

„És Iszmail, és Idrisz, és Dhul-Kifl, mind a türelmesek közé tartoztak.” (A próféták, 21:85)

Iszmail szavatartó volt, aki az imát és adakozást kötötte az emberek lelkével, és a Mindenható Allah nagyon elégedett vele. Egy másik ája azt mondja:

وَإِذْ كُنَّا فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا. وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا

„És emlékezz meg a Könyvben Iszmailról. Bizony, igaz volt az ígéretéhez, és Küldött volt, és próféta. És megparancsolta a családjának az imát és a zakátot, és Ura elégedett volt vele.” (Mária, 19:54-55)

Iszmail próféta (a.s.) csodái

1. Iszmail a fohásza által képes volt zölddé változtatni a kiszáradt bozótost,
2. tejet fakasztani a meddő juhokból,
3. és selymes, puha gyapjút az irhájukból.
4. Fohászával lisztte tudta változtatni a homokot.
5. Az ő csodája a Zamzam forrás is, amelynek vize folyni fog egészen az Ítélet Napjáig.

Különleges tulajdonságai a türelem, kedvesség és alávetettség.

Béke legyen vele!





ÍZSÁK

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, aki az izraeliták ősapja

IZSÁK PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Izsák próféta (a.s.) Ábrahám próféta (a.s.) Sárától született fia. A történelemkönyvek szerint magas, szép szavú és jó külsejű férfi volt, sötét szemű, világos bőrű, a haja és szakála hófehér. Viselkedésében és külsejében is az apjára hasonlított.⁹³

A Kegyes Korán így dicséri Izsákot:

وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِيَ الْأَيْدِي
وَالْأَبْصَارِ. إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ.
وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ

„És emlékezz a szolgálainkra, Ábrahámra, és Izsákra és Jóbra, az erő és látás birtokosaira! Bizony, kiválasztottuk őket azzal, hogy megadtuk nekik a Hajlékra való emlékeztetést. És bizony, Előttünk ők a kiválasztottak, a legjobbak közül valók.” (Szad, 38:45-47)

Apja halála után Izsák Damaszkusz és Palesztina népeihez küldetett el prófétaként. A Mindenható Allah kiemelkedő, kivételes jellemű emberré tette, amiről a Kegyes Korán így szól:

93. Hakim, Al-Mustadrak, II, 607



وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ. وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَى
إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ

„És örömhírt adtunk neki Izsákról, prófétaként az igazak közül. És megáldottuk őt és Izsákot. És a leszármazottaik közül egyesek jótevők lesznek, és egyesek nyilvánvalóan önmaguk ellen vétkeznek.” (A felsorakozottak, 37:112-113)

Időskorára Izsák látása meggyengült, s végül teljesen megvakult. Két fia született, Jákob és Ijsz (Ézsau), akik ikrek voltak.

Élete vége felé Izsák mindkét fiáért fohászkodott, de mindketőjükért másképpen. Azt kérte Allahtól, hogy Jákob leszármazottai közül próféták küldessenek el, Ézsautól pedig királyok származzanak.

Izsák próféta (a.s.) csodái

Az elbeszélések szerint a népe egyzser azt mondta Izsáknak:

- *Nem hiszünk neked, hacsak az állatok is meg nem erősítik, hogy próféta vagy!*

Izsák (a.s.) a közelben lévő állatokat szólította:

- *Mondjátok meg az embereknek, hogy ki vagyok én!*

- *Allah prófétája vagy! – mondta egy róka.*

- *Allah barátjának fia vagy! – kiáltott fel egy gazella.*

- *Aki nem hisz neked, a Pokolban végzi! – tette hozzá egy kecske.*

Egy másik alkalommal, mikor Jeruzsálemben volt, az emberek azt mondták Izsáknak: ha azt akarja, hogy higgyenek benne, mzdítsa meg a hegyet!



A hegy pedig megrázkódott, és megmozdult, és Jeruzsálem népe elfogadta Izsák hívását.

Egy napon, mikor Allah üzentéről beszélt az embereknek, odajött hozzá valaki, és néhány tehénbőrt nyomott a kezébe:

- Ha próféta vagy, hozd vissza ezeket az életbe!

Izsák homokkal töltötte meg a bőroket, és fohászkodott Allah-hoz. A tehenek azonnal életre keltek, és a lábukra álltak.

Ezen kívül, minden juh, amelyet Izsák megérintett, báránynak adott életet.



Izsák (a.s.) körülbelül 160 éves korában halt meg Jeruzsálem közelében, és az apja, Ábrahám próféta (a.s.) mellé temették el.⁹⁴

Béke legyen vele!



94. Ibn Asir, al-Kamil, I, 127



HAGYATKOZÁS ÉS ZARÁNDOKLAT

Amikor az Allahra való hagyatkozás (*tavakkul*), alávetettség (*teszlimijeh*) és zarándoklat (*hadzs*) szavakat halljuk, Ábrahám (a.s.) és Iszmail (a.s.) jut eszünkbe, mert a zarándoklat jócselekedete, amit a muszlimok az Utolsó Napig végezni fognak, az ő tiszta és őszinte hitükre emlékeztet egészen az idők végezetéig.

A *tavakkul* azt jelenti: hagyatkozni, támaszkodni valakire, rá bízni az ügyeink intézését. A szolga, akinek szíve csak a Mindenható Allah szeretetével van tele, Nála keres menedéket és Rá bízta magát.

A Kegyes Korán azt mondja erről:

وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

„...Allahra hagyatkozzanak a hívők!” (A bűnbánat, 9:51)

وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

„...Allahra hagyatkozzatok, hogyha hívők vagytok!” (Az asztal, 5:23)

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

„...és aki Allahra hagyatkozik, annak Allah teljesen elegendő.” (A válás, 65:3)

Mohammed Próféta (s.a.w.) azt mondta:



„Ha igazán Allahra hagyatkoznátok, Ő gondoskodna rólatok, ahogy gondoskodik a madarokról is, amelyek éhesek reggel, de estére jóllaknak.”⁹⁵

Az Allahra való hagyatkozás nem azt jelenti, hogy az ember elhanyagolja a kötelességeit, hanem azt, hogy miután minden tőle telhetőt megtett, Allahnál vesz menedéket, és Allahba veti bizalmát.

A Mindenható Allah azt mondja:

وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

„Tanácskozz velük az ügyben. Aztán, amikor döntésre jutottál, hagyatkozz Allahra! Allah bizony szereti azokat, akik Rá hagyatkoznak.” (Imrán családja, 3:159).

A Mindenható Allah az okok teremtetője. Allah tetteinek nem kell a természeti törvények határain belül maradni.

Megteremtette Ádámot (a.s.) agyagból, Évát pedig Ádamból.

Apa nélkül, Márián keresztül hozta a világra Jézust (a.s.).

Amikor Ábrahámot (a.s.) tűzbe dobták, Allah azt parancsolta a tűznek: „Ó, tűz! Légy hűvös és békés Ábrahámnak”, és a tűz nem égette meg őt.

Utat nyitott a tengerben Mózesnek (a.s.), miután ő a vízre sújtott botjával. Megmentette Mózeszt és a népét Fáraó zsarnokságától.

Elvette Uzair próféta (a.s.) lelkét száz évre, aztán visszaadta neki. A száz év alatt frissen tartotta meg Uzair eleségét, és a szamarát is feltámasztotta, pedig már csak a csontjai maradtak.

95. Tirmidhi, Zuhd, 33; Ibn Majah, Zuhd, 14

Háromszáz évig hagyta aludni a Barlang ifjait, étel vagy ital nélkül.

Allah megadja annak, akinek Ő akarja, hogy a vízen járjon vagy szárnyak nélkül repüljön. Vakká teheti a szemeket, vagy olyasmit láttathat a szívvel, amit a szem nem lát.

Valamit azonban nem szabad elfelejtenünk. Azerénytelenység és kevélység lenne elvárunk, hogy a tűz majd minket sem éget meg, ahogy Ábrahám prófétát (a.s.). Ismernünk kell a saját korlátainkat.

Dzselaeddin Rúmi azt mondja:

„Ha Allah útján jársz, képes lehetsz arra, hogy a lángok közé lépj. De mielőtt így tennél, vizsgálj meg lelkedet: megvannak-e benne Ábrahám (a.s.) tulajdonságai, és ezekkel a tulajdonságokkal összhangban lépj be – mert a tűz nem téged ismer fel, hanem Ábrahám (a.s.) tulajdonságait, és csak ezeket nem égeti el.”

Ezért tudatlanság és veszélyes az, ha valaki azokhoz hasonlítja magát, akiket a Mindenható Allah magas rangra emelt. Tehát a magunk képességein belül kell megtennünk minden tőlünk telhetőt, és utána átadni magunkat Allahnak. Mert Allahra hagyatkozni úgy, hogy mi nem tesszük meg a szükséges óvintézkedéseket olyan cselekedet, amit a Próféta (s.a.w.) megtiltott.

Egyszer egy sivatagi arab azt mondta neki: „Allah Küldötte! A sivatagban hagytam a tevémet, mert Allahban bízom”. Allah Küldötte (s.a.w.) azt felelte: „Előbb kösd ki a tevédet, aztán hagyatkozz Allahra!”⁹⁶

Egyszer Omár kalifa (r.a.) megtiltotta a seregének, hogy belépjenek egy városba, ahol járvány pusztított. A fővezére, Ubaidullah ibn Dzerrah (r.a.) megkérdezte tőle: „Hívók Vezére, talán Allah



végzetétől próbálsz elmenekülni?” Omár azt felelte: „Egyik végzetbe menekülök a másiktól”.

Mert Mohammed Próféta (s.a.w.) is azt javasolta, hogy óvakodjunk a fertőző betegségektől: „*A betegek ne járkáljanak az egészségesek között!*”⁹⁷



A Mindenható Allah a hívők támogatója ezen a világon és a következőn is. A Mindenható Allah elegendő azoknak, akik Rá hagyatkoznak. Az egyén és a társadalom békéje és boldogsága abból származik, ha a Mindenható Allahtól kér segítséget, és Allahba veti bizalmát.

A *teszlimijeh* alávetettséget jelent, vagyis, hogy az ember engedelmeskedik, átadja magát Allahnak, és megnyugvással elfogadja, ami éri. Az alávetettség a szív állapota: megszabadítja az embert attól, hogy kételkedjék a Mindenható Allah szavaiban, a vágytól, hogy az Ő parancsai ellen és az ikhlással szemben cselekedjen, és hogy kifogásolja az isteni akaratot és a vallás előírásait.

A valódi alávetettség csak a bizalom által lehetséges, azzal, hogy az ember elégedett bármivel, ami az osztályrésze. Csak olyasvalakire hagyatkozhatunk teljes mértékben, akiben minden értelemben megbízhatunk. S mivel ez nem lehet senki más a Mindenható Allahon kívül, a hívők csak Rá hagyatkozhatnak. A valódi hagyatkozáshoz, azonban a hívőnek teljes szívvel hinnie kell abban, hogy

- minden hatalom egyedül a Mindenható Allahé,
- senki nem árthat vagy használhat a Mindenható Allah engedélye nélkül,

97. Bukhari, Tíb, 53; Muslim, Salam, 104



- minden létező halandó, kivéve a Mindenható Allahot, Aki Örökkévaló, halhatatlan,

- minden létezőnek szüksége van Allahra, de Neki nincs szüksége senkire,

- és nincs semmilyen létező, ami a Mindenható Allahhoz lenne hasonló.

Az ember alávetettsége arányos azzal, hogy mennyire ismeri Allahot, és mennyire hisz Benne. Az alávetettség a szolgaság lényege, ezért a legfontosabb az, hogy a szolga Ura felé fordítsa szívét. Ez a fordulás pedig a hittel és a tudás gyarapításával kezdődik.

Ábrahám próféta (a.s.) az Allahra hagyatkozás legkiválóbb példája volt – nem volt más a szívében a Mindenható Allah szeretetén kívül.

Egyszer az angyalok azt mondták Allahnak: „Urunk, hogyan lehet Ábrahám a Te bizalmas barátod, amikor lefoglalja a saját élete, a gyermekei és a vagyona?”

A Mindenható Allah pedig háromszor is megmutatta nekik, hogy Ábrahám tökéletesen alávetette magát Neki. A próbatételek, amelyek elé Allah állította Ábrahám prófétát, például és tanulságul szolgálnak a muszlimoknak egészen az Ítélet Napjáig.

Amikor Ábrahám prófétát (a.s.) tűzbe dobták, az angyalok segítségére siettek. Ő azonban azt mondta: „Nincs szükségem rátok. Ki parancsolja a tűznek, hogy égjen? Allah a legjobb Védelmező!”

A Mindenható Allah azzal jutalmazta Ábrahám próféta tökéletes bizalmát és alávetettségét, hogy azt parancsolta a tűznek: „Ó, tűz! Légy hűvös és békés Ábrahámnak”, és a tűz nem égette meg őt.

Később, amikor Ábrahám feláldozni vitte a fiát, a Sátán megkörnyékezte őket, és próbálta eltéríteni szándékától. Apa és fia együtt



dobálták meg kövekkel a Sátánt, hogy elkergessék. Ezért bizalmuk és alávetettségük csúcsán a Mindenható Allah egy kossal ajándékozta meg őket, hogy Iszmail (a.s.) helyett feláldozhassák.

És amikor a Mindenható Allah a vagyonával kapcsolatban tette próbára Ábrahám prófétát (a.s.), ő gondolkodás nélkül eladomá-nyozta mindenét, mert a vagyona nem volt olyan értékes számára, mint az, hogy Gábrriel háromszor említette Allah nevét.

Ruwaim nagyon jól határozza meg a taszavvuf fogalmát: „A taszavvuf azt jelenti, hogy az ember átadja magát Allah akaratának”. Allah szolgájának lenni azt jelenti, hogy Neki vetjük alá magunkat, mert a Mindenható Allah azt akarja, hogy az Ő szolgálói ne szolgáljanak senki más, és ne legyenek saját alsóbb énjük rabszolgái sem.

A Kegyes Korán azt mondja:

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ

„Urad elrendelte, hogy ne szolgáljatok más, csak Őt.” (Az Éjszakai Utazás, 17:23)

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ
عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ
يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

„Láttad-e azt, aki a saját vágyát teszi meg istenének, és Allah tévelygésbe engedte őt tudással, és lepecsételte a hallását és a szívét, és fátylat borított a látására. Hát nem emlékeznek meg?” (A térdelő, 45:23)

Az alávetettség szereteten alapuló cselekedet. Ábrahám próféta (a.s.) saját élete, fia és vagyona nem távolította el őt Allahtól, mert az ő alávetettsége is Allah szeretetén alapult. A zarándokok rítusai

Mekkában ennek a bizalomnak, szeretetnek és alávetettségnek a szimbólumai, és azok lesznek a világ végezetéig.

Ábrahám próféta (a.s.) nyelve szíve tolmácsaként mondta azt:

أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

„Alávetettem magam a Világok Urának!” (A tehén, 2:131)

A zarándoklat, amely egy apa és fia szilárd hitének és bizalmának szimbóluma, a szolga szeretetének megnyilvánulása Ura iránt. Belépés a kegyelem és alávetettség birodalmába, és eltávolodás az emberi vágyaktól. A zarándoklat idején a zarándokok ihramot viselnek: két egyszerű, szegetlen fehér leplet. Nem viselnek fejfedőt vagy lábbelit. Ez emlékezteti a zarándokot az Allahhoz való viszonyára – hogy Teremtőjének alázatos szolgája. Arra is emlékeztet, hogy halálunk után egyszerű fehér lepelbe csavarnak mindenkit – kedvenc, drága ruháinkat itt kell hagynunk, ebben a világban.

A zarándokoknak az ihram állapotában nem szabad növényeket letépniük, sőt, még bogarakat agyoncsapniuk sem. A testi élvezet, vagy akárcsak az arról való beszéd, mindenféle bűn és haszon-talan vita vagy a veszekedés is tilos a zarándoklat során. Nem marad más, csak a szeretet és kedvesség a teremtés iránt, a Teremtő megelégedését keresve.

A zarándokok istenszolgálatát azt jelképezi, hogy csak a Mindenható Allahra való hagyatkozás, a Neki való alávetettség és a Benne való bizalom által nyerhetünk megbocsátást bűneinkért.

A Mindenható Allah adja meg nekünk, hogy életünket Rá hagyatkozva és Neki alávetetten élhessük. Adja meg nekünk, hogy Ő legyen az egyetlen menedékünk. Adja meg nekünk, hogy érző, tudatos szívvel végezhessek el a zarándoklatot.

Ámin.





LÓT

PRÓFÉTA

- Béke legyen vele! -

A próféta, aki a gonoszság elhagyására hívta Szodomát

LÓT PRÓFÉTA (a.s.)

- Béke legyen vele! -

Lót (a.s.) Ábrahám próféta (a.s.) testvére, Harran fia volt. A Kegyes Korán 27 alkalommal említi a nevét.

Lót volt az első ember, aki hitt Ábrahám prófétában (a.s.), és vele együtt elvégezte a hidzsrát. Ábrahám útját és az általa elhozott törvényeket követte, erényes, nagylelkű és türelmes ember volt, aki nagyon szerette a vendégeket. Földművesként kereste a kenyerét.

A Mindenható Allah azt mondja:

وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي
كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسَقَيْنَ.
وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ

„És Lótnak bölcsességet és tudást adtunk, és megmentettük őt a városból, amely gonosz dolgokat cselekedett. Bizony, gonosz nép voltak ők, megátalkodottak. És bebocsátottuk őt a kegyelmünkbe. Bizony, ő a jóravalók közé tartozott.” (A próféták, 21:74-75)

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ

„És Iszmait, és Éliást, és Jónást, és Lótot – mindet előnyben részesítettük a teremtmények felett.” (A jószágok, 6:86)



Lót Szodoma városában kezdte meg prófétai küldetését.

Szodoma és Gomora népe

A szodomaiak gonosz és rosszindulatú emberek voltak, akik olyasmiket cselekedtek, amit korábban soha, egyetlen közösség sem. Gonosz cselekedeteiket nyíltan és a szokások szintjén, foglalkozásszerűen űzték. Akik próbálták megakadályozni őket ebben, azokat elhallgattatták, és azt mondták nekik: „Ha ti ilyen tiszták vagytok, hagyjátok el a földünket!”

Ebben a társadalomban teljesen elfelejtették a tisztességet és szemérmességet, és olyasmiket cselekedtek, amit még az állatok sem: vagyis olyan szintre vetették alá saját magukat, amit a Kegyes Korán a legalantasabbnak nevez.

Lót próféta azt a küldetést kapta, hogy egy ilyen közösség tagjait hívja a helyes viselkedésre. Éjjel-nappal azon fáradozott, hogy egy kis józan gondolkodást próbáljon előhozni népéből. A Kegyes Korán azt mondja erőfeszítéseiről:

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ. إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ.
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا. وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا
عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ. أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ. وَتَذَرُونَ مَا
خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ

„Amikor a testvérük, Lót azt mondta nekik: „Hát nem vagytok istenfélők? Bizony, én megbízható Küldött vagyok hozzátok. Féltétek hát Allahot, és engedelmeskedjete nekem! És nem kérek érte semmi fizetséget tőletek. Az én fizetségem csak a Világok Urától van. Hát a férfiakhoz közeledtek a teremtmények közül, és elhagy-

játok azt, amit Uratok teremtett társként nektek? Nem! Bizony, ti a határokat túllépő nép vagytok!” (A költők, 26:161-166)

Szodoma és Gomora népe azonnal szembeszállt vele, és semmi-be vették a hívását. Lót így figyelmeztette őket tetteik súlyosságára:

قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ

„És mikor Lót azt mondta a népének: „Olyan erkölcstelenséget követtek el, amit előttek senki nem követett el a teremtmények közül?” (A magaslatok, 7:80)

Figyelmeztette őket, hogy amit tesznek, az végül a pusztulásukat fogja okozni, ők azonban azzal válaszoltak, hogy elűzték Lót prófétát a földjükről:

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنْوَاسٌ يَطْهَرُونَ

„És a népe válasza nem más volt, mint hogy azt mondták: „Űzétek ki őket a városotokból! Bizony, olyan emberek ezek, akik tisztán tartják magukat!” (A magaslatok, 7:82)

Az ennyire gonosz emberek szemében az számított bűnnek, ha valaki tiszta volt. Mivel az ő lelkük a mocskokból táplálkozott, zavarták őket a jóra való, erényes emberek, akiket így fenyegettek:

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ

„Azt mondták: „Ha nem hagysz fel ezzel, Lót, bizony a kiűzöttek között leszel!” (A költők, 26:167)

Lót emlékeztette őket az isteni haragra és büntetésre:

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ

„És bizony, figyelmeztette őket a büntetésünkre, de ők kétségbe vonták a figyelmeztetéseket.” (A hold, 54:36)

Ők azonban nem fogták fel, hogy milyen súlyos az a katasztrófa, amely közelít hozzájuk, így nemcsak semmibe vették a figyelmeztetést, de kevély kihívást is intéztek a prófétájukhoz:

اٰتَيْنَا بِعَذَابٍ ۙ اِنَّ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ

„Hozd el ránk Allah büntetését, ha igazmondó vagy!” (A pók, 29:29)

Egy másodpercig sem gondolkodtak el azon, hogy jobb lenne, ha felhagynának a bűnös cselekedetekkel.

A félelmetes zaj és a súlyos eső

Lót próféta rendkívül nehéz körülmények között küszködött, hogy küldetését teljesítse, egy elbeszélés szerint 40 évig. Szodoma és Gomora romlottsága és zsarnoksága már elviselhetetlenné vált. Nem elég, hogy nem érdekelte őket az isteni büntetés, de ki is értelmelték azzal, hogy kihívást intéztek a prófétájukhoz: hozza el rájuk. Az elutasított és megtagadott próféta Uránál keresett menedéket, és az Ő segítségét kérte:

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ

„Azt mondta: „Uram! Segíts meg engem a romlást hozók népe ellen!” (A pók, 29:30)

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ

„Uram! Ments meg engem és a családomat attól, amit ők tesznek!” (A költők, 26:169)

Lót évtizedekig fáradozott népe vezetésén. Végül azonban csak egy maroknyian követték, beleértve a két lányát is. Még a felesége is a szodomaiaiak oldalán állt. Így hát ez a fohász volt az utolsó menedéke.

A Mindenható Allah meghallgatta fohászát, és angyalokat küldött, hogy a népet elpusztítsák. Az angyalok jó külsejű fiatal férfiak alakjában érkeztek, ami elég volt, hogy felszítsa a nép bűnös vágyait, és megpróbálták elfogni őket. A Kegyes Korán azt mondja:

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ
ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ

„És amikor a hírnökeink eljöttek Lóthoz, ő szomorú volt miattuk, és aggódott értük, és azt mondta: „Szomorú nap ez!” (Húd, 11:77)

Amikor vendégei megérkeztek, és Lót látta, hogy fiatal legények, embernek hitte őket, és attól félt, hogy megerőszakolják őket, ahogy gyakran tették az idegenekkel.

وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ
قَالَ يَا قَوْمِ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَلَا تُخْزَوْنَ فِي صَیْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ

„És a népe sietve jött hozzá, és már ezelőtt gonosz cselekedeteket követtek el. Azt mondta: „Népem! Itt vannak a leányaim, ők tisztábbak nektek!” Hát féljétek Allahot, és ne szégyenítsetek meg a vendégeim miatt. Hát nincs közöttetek egy helyes vezetést követő ember?” (Húd, 11:78)

A Korán-tudósok szerint Lót (a.s.) nem a saját lányaira gondolt, hanem általában véve a népe lányaira, a szodomai és gomorai nőkre. Egy próféta mellett, hogy népe spirituális vezetője, olyan, mintha az apjuk lenne, ezért utal úgy a népe lányaira, mintha saját lányai lennének. A népet azonban csak még jobban feldühítette a figyelmeztetés:

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكِ مِنْ حَقِّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ.
قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوِي إِلَى رُكْنٍ شَدِيدٍ.

**„Azt mondták: „Bizony, tudod, hogy nincs jogunk a leánya-
idra! És bizony, tudod, hogy mit akarunk!” Azt mondta: „Bárcsak
lenne erőm felettetek, vagy egy erős támasznál kereshetnék mene-
déket!”** (Húd, 11:79-80)

Mohammed próféta (s.a.w.) egyszer elismételte Lót próféta (a.s.) szavait, és azt mondta:

„Allah legyen kegyelmes Lóthoz! Bizony, az Elpusztíthatatlannál keresett menedéket. Ezért adott a Mindenható Allah minden utána elküldött prófétának támogató rokonokat.”⁹⁸

قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ
مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتَكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا
أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ

**„Azt mondták (az angyalok): „Lót! Bizony, mi hírnökök va-
gyunk Uradtól. Nem érhetnek el téged. Kelj hát útra a családdal
az éjszaka egy részében, és ne nézz vissza senki közületek, kivéve**

a feleséged. Bizony, ami őket a többieket sújtani fogja, az fogja sújtani őt is. Bizony, a kijelölt idejük a reggel. És nincs-e közel már a reggel?” (Húd, 11:81)

A megvadult tömeg megpróbált betörni Lót otthonába, de hirtelen mindannyian megvakultak. A Kegyes Korán így írja le a történetet:

وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرْ

„És bizony a vendégeit követelték tőle, ezért megvakítottuk a szemüket: „Ízleljétek hát meg a büntetésemet és a figyelmeztetéseimet!” (A Hold, 54:17)

Kádi Bajdavi és Fahrudin Razi szerint az egyik angyal Gábiel (a.s.) volt. Amikor a csőcselék betörte az ajtót, ő egyetlen csapással megvakította őket. Az emberek pánikba estek, és még a kijáratot sem találták meg, Lótnak kellett karon fogni és kivezetni őket.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ مَنْضُودٍ. مُسَوَّمَةٌ عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ

„És amikor eljött a parancsunk, felfordítottuk azt, és égetett agyagköveket záporoztattunk rá, több rétegben, mindegyik meg volt jelölve Uradtól. És a büntetés nincs messze a bűnösöktől.” (Húd, 11:82-83)

Az isteni büntetést, amely Szodomát és Gomorát elpusztította, a Hidzsr szúra más szavakkal beszéli el.

A Kegyes Korán a földjükre az „*al-mutafike*” néven utal, ami felfordított földet jelent.

Mivel a szodomaiak olyan súlyos bűnt követtek el, mint homoszexualitás és erőszak, a Mindenható Allah először egy félelmetes hangot küldött rájuk, aztán felfordította a földjüket, majd köveket záporoztatott rá. Ennél súlyosabb büntetéssel egyetlen nép sem törtetett el a történelem színpadjáról.

A Mindenható Allah azt is elmondja, hogy tanulsággá tette őket az elkövetkező generációk számára:

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ. وَإِنَّهَا لَبَسِيلٌ مَّقِيمٌ. إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ

„Bizony, ebben jelek vannak azoknak, akik figyelnek, és bizony, az (a városuk) egy még mindig létező úton van. Bizony, ebben jel van a hívőknek.” (Al-Hidzsir, 15:75-77)

Máshol a Koránban a Mindenható Allah azt is mondja, hogy meghagyta a nyomaikat a földön, hogy az emberek elgondolkodhassanak rajta:

وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

„És bizony, nyilvánvaló jelet hagytunk annak a népnek, akik használják az eszüket.” (A pók, 29:35)

Ezt a „jelet” érthetjük úgy, mint az elpusztításuk történetét, a városuk maradványait, a köveket, melyek az égből záporoztak rájuk, vagy a tó sötét színét, mely végül elöntötte a földjüket.

Fahrud-din Razi emlékeztet arra, hogy a Szodomáról és Gomoráról szóló áják a bálványimádó mekkaiaknak lettek leküldve, majd arról az ájáról: **a városuk egy még mindig létező úton van** azt mondja: „A mekkaiak leginkább kereskedés céljából utaztak Damaszkusz-

ba. A damaszkuszi út a Holt-tengertől délre haladt. Ezért ott a leghe-lyesebb Szodoma és Gomora maradványait keresni.”

Lót (s.a.w.) felesége és gyermekei

Amikor Lót prófétai küldetése megkezdődött, egy Fevat nevű asszonnyal volt házas, aki jóraivaló, hívő nő volt. Körülbelül húsz év múlva a felesége meghalt, és Lót újraházasodott: egy szodomai nőt vett el, Vahilát, aki viszont képmutató volt. Nemcsak elnézte népe kihágásait, de még támogatta is őket a férje háta mögött.

Azon az éjszakán, amikor az angyalok jóképű fiatal férfiak formájában meglátogatták Lótot, Vahila volt az, aki szaladt, hogy beszámoljon róluk a népének. Elárulta a férjét, Lótot, ezért ugyanazt a sorsot érdemelte ki, mint a többiek.

Lótnak volt két erőyes, jóraivaló lánya, akik azok között a hívők között voltak, akik vele tartottak, mikor a pusztulás előtt elhagyták a várost.

Később apjukkal együtt Ábrahám prófétához (a.s.) mentek, aki férjhez adta őket egy-egy jóraivaló hívőhöz. A Mindenható Allah számos unokával áldotta meg Lót prófétát. Madjan népe az ő leszármazottaik.

Szodoma és Gomora elpusztításának okai

1. Hitetlenek voltak.
2. Homoszexuálisok voltak.

Ibn Abbasz (r.a.) azt beszélte el, hogy Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta: *„Ha látjátok, hogy az emberek azt teszik, amit Lót népe tett, öljétek meg mindkettőjüket.”*⁹⁹

99. Tirmidhi, Hudud, 24/1456; Abu Davud, Hudud, 28/4462



Egy másik hadisz szerint szintén Ibn Abbasz (r.a.) azt beszélte el, hogy Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta: „*Aki azt teszi, amit Lót népe tett, az átkozott.*”¹⁰⁰

Malik ibn Dinar azt mondta:

„Szodoma népe előtt nem gyakorolták a homoszexualitást. A Sátán tanította meg nekik. Amikor már olyan mélyen elmerültek ebben a gyakorlatban, hogy nem volt számukra visszaút, az isteni harag elpusztította őket. A Mindenható Allah azért adta az embernek a nemi vágyat, hogy az emberiség fenntartását biztosítsa. Tudatlanság és bűn ettől eltérően élni vele. Nem illik az emberi méltósághoz, és az állatoknál is alantasabbá teszi az embert.”

3. Férfiakat erőszakoltak és öltek meg.

Amikor Szodoma és Gomora vezetői ki akartak végezni valakit, tömegesen megerőszakolták, amíg bele nem halt.

4. Szodoma népe nyíltan követte el bűneit, és megvetették azokat, akik inkább becsületesen akartak élni. Közönségesek és primitívek voltak, például közösségben azzal szórakoztatták magukat és egymást, hogy hangosan szellentettek.

Aki megpróbált jó tanácsot adni nekik, azt száműzetéssel fenyegették. Még Lót prófétát (a.s.) is azzal fenyegették, amikor tanácsot adott nekik és intette őket, hogy elúzik a földjükről.

5. Útonállóak voltak. Az utak mellett várakoztak, kövekkel dobálták és gúnyolták az arra járókat.

6. Pletykáltak és rágalmazók voltak.

7. Szűkmarkúak, zsugoriak voltak.



Haszan Baszri azt beszélte el, hogy Allah Küldötte (s.a.w.) egyszer figyelmeztette a hívőket, hogy ne kövessék el a bűnöket, amelyek miatt Szodoma és Gomora elpusztult, és hozzátette: *„És a nők is tartózkodjanak attól, hogy más nők után vágyakozzanak!”*¹⁰¹



A Mindenható Allah azt parancsolja, hogy vonjuk le a tanulságot Szodoma és Gomora pusztulásából, s azt mondja: minden elpusztított nép tárgyi emlékeit ebből a célból őrizte meg a későbbi generációknak.

Az „egyértelmű jelek” a Holt-tenger környékén valóban elgondolkodtatóak. A térségben történt események éppoly figyelemre méltók, mint a terület földrajzi adottságai. A tenger – amely valójában egy hatalmas tó – mintegy 400 méterrel a Földközi-tenger szintje alatt fekszik, és legmélyebb pontja is körülbelül 400 méter. Vagyis a Holt-tenger legmélyebb pontja 800 méterrel van a tengerszint feletti magasság alatt. Ez is arra utal, hogy milyen alantas volt Szodoma és Gomora népének jelleme.

A Rómaiak című szúra harmadik ájája „*adna’l-ard*”, vagyis a „legalacsonyabb föld” néven utal erre a területre. Bár a kifejezés „legközelebbi földnek” is fordítható, Mekkához való közelségére utalva, az elsődleges és szó szerinti jelentése „a föld legalacsonyabb pontja”. A földmérés modern technológiája valóban kimutatta, hogy a föld legalacsonyabb pontja a Holt-tenger medencéje. Mivel ezt lehetetlen volt felmérni abban az időben, amikor a Kegyes Korán leküldetett, ez is egy tudományos bizonyíték arra, hogy a Korán Allah Szava.

A Holt-tenger másik jellemzője, hogy sótartalma 35% körül van. Ezért halak és növények sem képesek megélni benne, innen származik a Holt-tenger elnevezés is. Figyelemre méltó, hogy még

101. Suyuti, al-Jami al-Saghir, II, 51



állatok sem élnek ezen az elátkozott területen. A tó kátrányszínű, és bűzös szagot áraszt – mintha csak megjelenésével és szagával is a területén egykor elkövetett bűnökről beszélne.

A tudósok becslése szerint a Kegyes Koránban leírt események i.e. 1800 körül történtek Szodoma és Gomora környékén. A terület magas sókoncentrációja a fákat is kiszárította a környéken. Az isteni büntetés hatására a városok maradványai a föld alá süllyedtek.

Szodoma és Gomora sorsa nagyban emlékeztet Pompeii végzetére.

Pompeii végzete

Pompeii római város volt, amely a római birodalom romlottságának és hanyatlásának szimbólumává vált. Szodomához és Gomorához hasonlóan végzetét végül a nemi eltévelyedések teljesítették be.

A történelmi feljegyzések szerint Pompeii pusztulása előtt lakói a deviancia és erkölcstelenség végpontjára jutottak. I. sz. 79 körül a Vezúv vulkán váratlanul kitört, és a láva eltörölte a várost a térképéről. Egyetlen lakója sem menekült meg. Sokan közülük mindennapi tevékenységük közepette haltak meg, és így dermedtek a vulkáni hamuba, kővé válva.

Mindez egyetlen szempillantás alatt történt. A Mindenható Allah büntetése mindig hirtelen, egy pillanat alatt borította el bűnösöket. Mint Pompeii esetében, egyesek maradványai megőriztettek napjainkig, hogy tanulságként szolgáljanak mindenki számára.

A Kegyes Korán így ír az ilyen hirtelen bekövetkező pusztulásról:

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ



„Nem volt más, csak egyetlen Kiáltás, és íme! Elpusztultak.”
(Já Szín, 36:29)

Így veszett el Pompeii népe is. Kővé vált testeik, melyek két évezreden át fennmaradtak, a történelem talán leghátborzongatóbb relikviái.

A Mindenható Allah azt mondja:

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ
مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا

„És hány nemzedéket pusztítottunk el előttük! Érzékelsz-e egyet is belőlük, vagy hallasz-e egy hangot is felőlük?” (Mária, 19:98)

A történelem valójában az elveszett népek sírkertje. Pusztulásuk fő okai a hitetlenség, zsarnokság és romlottság voltak. Utolsó pillanataik, amikor Allah haragja lesújtott rájuk, az elmélkedés és tanulság forrásai számunkra. Bár évszázadok múltak el, Pompeii továbbra is bemutatja nekünk népe gonoszságuk miatt kővé vált holttesteit – mintha csak olyan emberek sziluettjeit látnánk, akiknek a lelke állattá változott!

Azonban a tudatlanok és nemtörődömök számára, akik nem látják az igazságot pusztulásuk mögött, és alsóbb énjük szemén keresztül nézik, nem mások, mint pusztán szobrok, amelyek csak egy kis érdeklődést keltenek a városnézés során.

S ezek a városok, akár Szodoma és Gomora földje, vagy Ád és Thamúd sziklába vájt házai, mindazon népek lakhelyei, akik ezt a világot az örökké tartó élvezet helyének gondolták, ma üres pusztaságok, ahova csak a baglyok költöztek be...

A JÓ ERKÖLCS ÉS A GENERÁCIÓK VÉDELME

A Mindenható Allah kifinomult, mély értelmű és érzelmű lénynak teremtette az embert. Valódi célja, értelme azonban Allah szolgálata, az Ő Dicsőségének megértése és az, hogy mindezek eredményeként megszerezze részét Allah jutalmából.

A világmindenség és benne a teremtmények nem véletlenül, cél nélkül jöttek létre, ahogy az ember sem: nem azért lett teremtvé, hogy saját vágyait követve, vakon bolyongjon. Isteni cél rejlik teremtése mögött. Az ember az egyetlen teremtmény, amely elmélkedni tud Allah szépséget (dzsemál) és fenséget (dzselál) leíró tulajdonságain, s ezért az egyetlen teremtmény, amely képes elnyerni Allah barátjának (khalil) rangját.

Az összes többi teremtmény azért létezik, hogy az ember fennmaradását segítsék. Az ember lett kinevezve a világ kormányzójának – azonban ez egy olyan megbízatás, amelyre csak azok érdemesek, akik hajlandók áldozatot is hozni. Azoknak, akik megfelelően hajtják végre ezt a feladatot, Uruk lesz a látó szemük és a halló fülük. De ez csak akkor lehetséges, ha a Kegyes Korán erkölcsiségét valósítják meg. A Mindenható Allah azt mondja:

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا
الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ



**„A jótett és a rossztett nem egyenlő. Tartsd távol a rosszat az-
zal, ami jobb, és íme! Az, aki között és közted ellenségesség volt,
olyan lesz, mintha bizalmas barát lenne. És ez nem adatik meg
másnak, csak azoknak, akik türelmesek, és nem adatik meg más-
nak, csak a hatalmas rész tulajdonosának.”** (A részletesen megmagya-
rázott, 41:34-35)

A Kegyes Korán a legmagasabb erkölcsre vezeti az embert. És a jó erkölcs az, ami kiteljesíti minden istenszolgálat értékét. Haszan Baszri köszönetét és ajándékokat küldött mindazoknak, akik a háta mögött beszéltek róla.

Az emberi lény az isteni szépségek tükröződéseként küldetett erre a világra. Mivel meg kell felelnie azon a próbatételen, melynek neve evilági élet, ideiglenes szabadságot is kapott, hogy választhasson a helyénvaló és helytelen között. Saját döntésére hagyatott az alsóbb énje alantas vágyai és lelkének jóra hajló természete között.

A rossz szokásokra, rossztettekre való lehetőség az ember természetében a próbatételek miatt adatott meg. A Kegyes Korán azt mondja:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا.
قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

**„és a lélekre, és arra, Aki megformálta, és sugallta neki a go-
noszságát és az istenfélelmét! Bizony, sikeres az, aki megtisztítja
azt. És bizony, elbukik az, aki megrontja.”** (A Nap, 91:7-10)

A jó természet az, ami az embert emberré teszi, s a rossz természet az, ami valami mássá változtatja...

A legsúlyosabb, legveszélyesebb és legostobább hiba, ha valaki Allah földjén él, és az Ő áldásait használja, s mégis lázad az Ő

parancsai ellen. A zsarnokok, igazságtalanok, az Allah rendje ellen lázadók nem kerülhetik el az isteni büntetést.

Csak a hit és az erkölcs segítségével lehetünk képesek valódi emberi lényekként élni. Az emberi létezés csúcsa, és tökéletes modellje mindenki számára Mohammed próféta (s.a.w.). A Kegyes Korán azt mondja:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن
كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

„Bizony, Allah Küldöttében szép példaképek van, annak, aki reménykedik Allahban és az Utolsó Napban, és sokat megemlékezik Allahról.” (A szövetségesek, 33:21)

Amikor a Próféta (s.a.w.) saját tökéletes erkölcsére utalt, azt mondta:

„Engen Uram nevelt, és milyen jól nevelt!”¹⁰²

Ez az oka annak, hogy az emberi lény titka csak a mohammedi igazság által tud kibontakozni. Minél jobban sikerül az embernek megvalósítania önmagában Mohammed próféta (s.a.w.) tulajdonságait, annál nyilvánvalóbbá válnak számára az isteni igazságok.

A Mindenható Allah gyűjtsön össze mindannyiunkat a Próféta (s.a.w.) erkölce és a boldogság zászlaja alatt!

Ámin...

Gyermekeink védelme

Az, hogy az embernek családja és gyermekei lesznek, természetes következménye az élet isteni ajándékának.

Ádám (a.s.) óta minden próféta kiemelt fontosságot tulajdonított a házasságnak az emberi faj fenntartása szempontjából. Csak a házasság erős intézménye által lehetséges a családot megvédeni. Az olyan generációk, amelyek házasságon kívül születnek, s ezért megvannak fosztva a családban való felneveltetéstől, alapjaiban rázzák meg a társadalom szerkezetét, és káoszt okozhatnak. Hatalmas ostobaság és felelőtlenység a házasság áldását a házasságon kívüli kapcsolat tisztátalanságával felcserélni.

A jóra való gyermekek felnevelése az emberiség egyik legnagyobb öröme. Allah Küldötte (s.a.w.) azt mondta:

„Egyetlen apa sem hagyhat jobb örökséget a gyermekére, mint a jó erkölcs.”¹⁰³

Emellett mindaz a nehézség és stressz, amellyel a szülők a gyermek felnevelése során szembesülnek, vezeklést jelent bűneikért is.

A Kegyes Korán fényt vet az örökkévaló boldogsághoz vezető útra azáltal, hogy emlékeztet arra: hogyan elveszítették spirituális, emberi méltóságukat azok a népek, melyek elfelejtették teremtetésük célját, s ezért hogyan töröltettek el a föld színéről.

Urunk adjon nekünk képességet arra, hogy mindazt, amit Tőle kaptunk, az Ő útján használjuk fel!

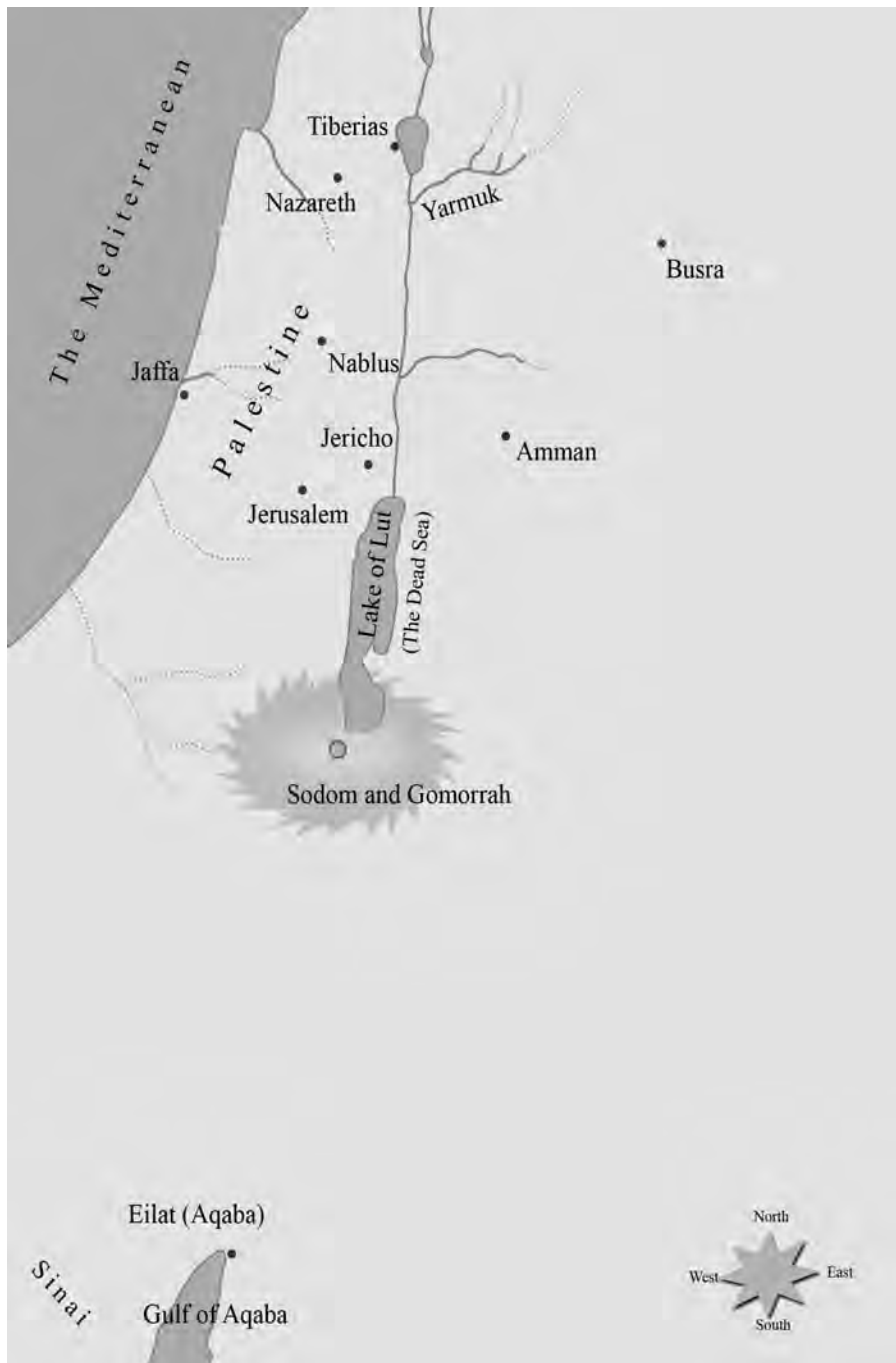
Ámin...



103. Tirmidhi, Birr, 33



Lót próféta



TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	5
BEVEZETŐ.....	11
A Kegyes Korán történeteinek jellemzői.....	12
A Kegyes Korán történeteinek céljai	16
Az ismétlésben rejlő bölcsesség	17
A próféták és történeteik a Kegyes Koránban	22
A Kegyes Korán nagysága és a Próféta (s.a.w.) erényei.....	27

ÁDÁM PRÓFÉTA (a.s.) / 45

Az ember teremtésének fő okai	53
a. ismerni Allahot	54
b. szeretet	54
Ádám próféta (a.s.) teremtése.....	59
A bölcsesség abban, hogy az angyalok megkérdézik Allahot.....	61
Az ember teremtése.....	68
1. A földből való teremtés fázisa	68
2. Az agyag fázisa.....	68
3. A ragadós agyag fázisa.....	68
4. A megszáradt agyag fázisa	69
5. A megformált sár fázisa.....	69
6. A kiegészített agyag fázisa	70
A lélek belehelése.....	72



A lélek öt stádiuma.....	75
1. A semmi stádiuma	75
2. A létezés stádiuma	76
3. A testbe való belépés fázisa.....	76
4. A test elhagyásának fázisa	76
5. A testbe való visszatérés fázisa	77
Az angyalok leborulnak Ádám (a.s.) előtt.....	87
Éva teremtmése	100
Élet a Paradicsom kertjében.....	104
Ádám és Éva kiűzetnek a Paradicsomból	105
Az ember gyengesége.....	112
1. Az ember hálátlan Ura iránt.....	112
2. Az ember elhamarkodott	117
3. Az ember önző	119
4. Az ember hálátlan Allah iránt	120
5. Az ember mohó és szűkmarkú.....	122
6. Az ember irigy	124
7. Az ember gyenge.....	125
Allah megbocsát Ádámnak és Évának.....	131
Az első gyilkosság a világon	134
Mit tanulhatunk Ádám próféta (a.s.) történetéből?	141
TAUBAH ÉS ISZTIGRAF	143

IDRISZ PRÓFÉTA (a.s.) / 161

A SZÍV ÉS TITKAI	165
1. A lepecsételt szívek.....	168
2. A beteg szívek	171



3. A hanyag (gáfil) szívek	174
a. Helál étel.....	175
b. Elgondolkodni a Kegyes Koránon.....	176
c. Összpontosítással végezni az istenszolgálatot	177
d. Megemlékezés Allahról.....	180
e. Az éjszakai virrasztás	181
f. Az igazak társaságában lenni.....	184
4. A megemlékező szívek.....	185
5. Az élő szívek.....	191

NOÉ PRÓFÉTA (a.s.) / 197

Noé törzsének jellemzői	198
A hosszú küzdelem	203
A bálványimádók büntetést kérnek saját magukra.....	210
Az Özönvíz – az azonnali büntetés.....	216
A víz lepad	220
Asúra napja	225
Noé próféta (a.s.) „hibái”	228
Noé próféta népe pusztulásának fő okai	228
Noé próféta (a.s.) különleges tulajdonságai.....	230
A TŰRELEM.....	233

HÚD PRÓFÉTA (a.s.) / 247

Ád népe.....	247
Isteni figyelmeztetések.....	253
A pusztító vihar	256
Húd próféta csodái.....	260



SZÁLIH PRÓFÉTA (a.s.) / 265

Thamúd népe.....	265
Szálih próféta (a.s.) elkezdni hirdetni az üzenetet.....	267
A teve csodája	272
Hálátlanság.....	274
A földrengés és a rémisztő zaj.....	278
Thamúd népe pusztulásának okai.....	282
NÉPEK ELPUSZTÍTÁSA.....	284

ÁBRAHÁM PRÓFÉTA (a.s.) / 301

Nimród	303
Allah az Uram!.....	305
Hívás az egyistenhitre	307
Ábrahám próféta (a.s.) összetöri a bálványokat.....	309
Próbatétel a tűz által.....	312
A tűz rózsakertté változik.....	316
Ábrahám próféta (a.s.) elhagyja népét.....	317
Nimród és népe elpusztítása	321
A madarak életre kelnek.....	322
Ábrahám próféta (a.s.) házassága Hágárral.....	326
Az áldozat próbatétele	330
Izsák (a.s.) születése.....	337
Ábrahám próféta (a.s.) meglátogatja Iszmait	342
A Kába építése	343
Az első zarándoklat.....	347
Ábrahám próféta (a.s.) fohásza	348
Ábrahám próféta (a.s.) tanácsai.....	350



ISZMAIL PRÓFÉTA (a.s.) / 357

Izmail próféta (a.s.) csodái.....	358
-----------------------------------	-----

IZSÁK PRÓFÉTA (a.s.) / 361

Izsák próféta (a.s.) csodái	362
HAGYATKOZÁS ÉS ZARÁNDOKLAT.....	364

LÓT PRÓFÉTA (a.s.) / 375

Szodoma és Gomora népe.....	376
A félelmetes zaj és a súlyos eső	378
Lót (s.a.w.) felesége és gyermekei.....	383
Szodoma és Gomora elpusztításának okai.....	383
Pompeii végzete.....	386
A JÓ ERKÖLCÉS ÉS A GENERÁCIÓK VÉDELME.....	388
Gyermekeink védelme	390





